

En la mort de
Josep M. Portell

No ens faran callar

Dimercres passat queia abatut per les bales d'ETA el periodista basc Josep Maria Portell, director de "Hoja del Lunes" de Bilbao i redactor en cap de "La Gaceta del Norte". La reacció en els ambients polítics i professionals davant el tràgic —i inútil— assassinat ha estat immediata i unànime. Tots els partits democràtics han assenyalat que el camí de la violència no ajudarà a resoldre els greus problemes del País Basc. Al contrari, una nova espiral de violència no farà sinó convertir-se objectivament en aliat dels qui pretenen frenar la consolidació de la democràcia i l'avenç cap una autono-

semblant s'expressa el PSUC quan diu: "El PSUC, que ha lluitat i lluitarà decididament pel reconeixement i extensió del dret a la llibertat d'expressió, entén que aquest assassinat, de més a més de significar la pèrdua irremediable d'una vida, atempta molt greument contra el pluralisme polític, informatiu i de parers que ha d'estar al centre d'una societat democràtica"

Davant dels drets, de les bombes, de les amenaces, davant dels qui neguen als altres el dret a expressar-se i a dissentir, només hi ha una resposta: No ens faran callar, no callarem!

mia real.

La mort de Josep Maria Portell mena també a serioses reflexions des de l'òptica de la llibertat d'expressió, de la defensa d'una informació lliure i plural com a garantia de convivència democràtica. TREBALL, que s'afegeix a la unànime condemna de l'assassinat, fa seva la declaració de la Junta Directiva de l'Associació de la Premsa de Barcelona, i molt especialment en un dels seus paràgrafs més significatius que assenyalava que la llibertat d'informació, malgrat els riscos que pugui comportar, és irrenunciable i que calen, per part dels poders públics, les garanties necessàries per al exercici "dins del marc de la convivència democràtica o del pluralisme polític". En una línia

La llei de contrareforma universitària

Pitjor que les franquistes

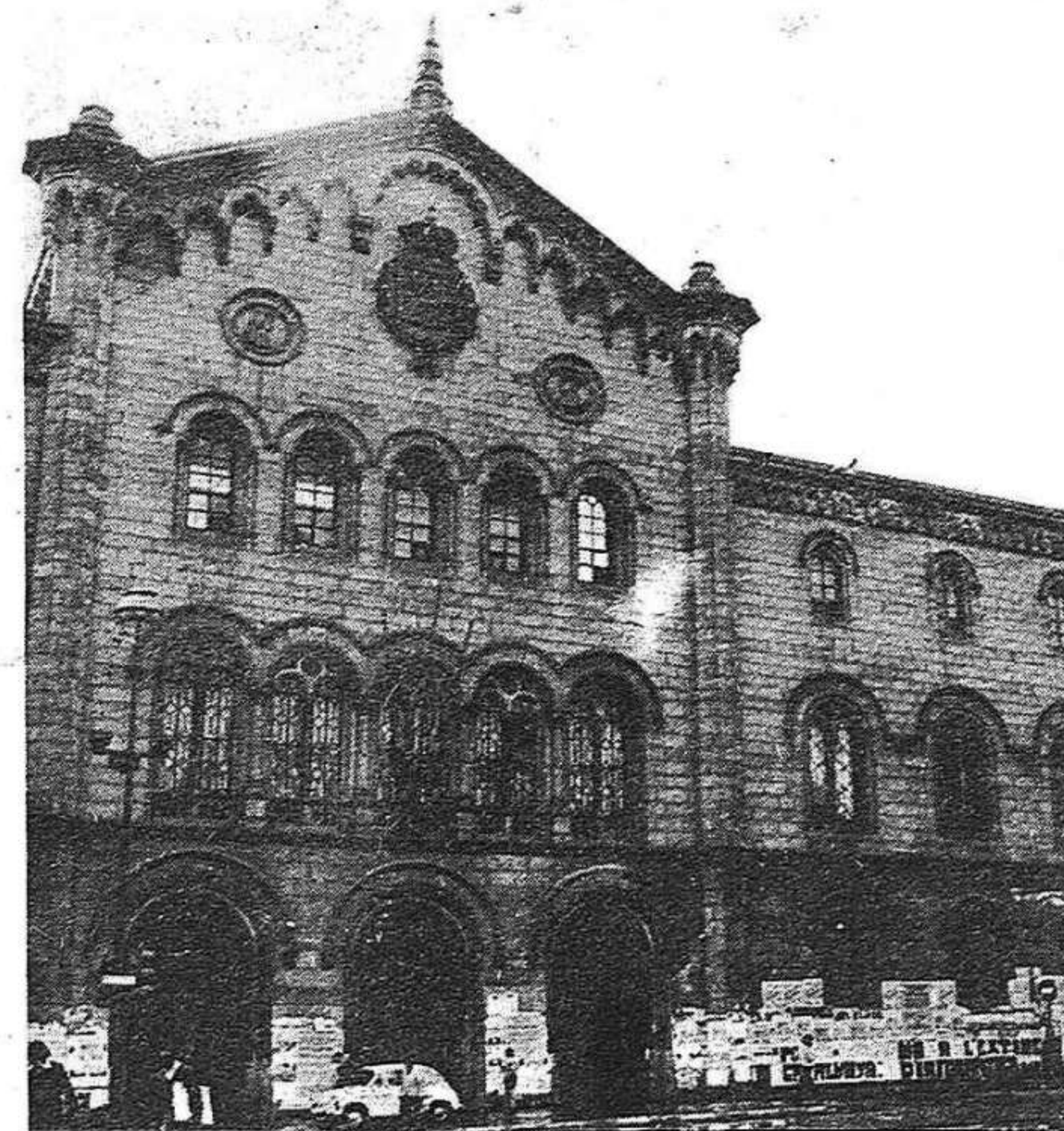
Un projecte de contrareforma universitària, pitjor fins i tot que algunes de les lleis del franquisme relatives a la Universitat, vol fer aprovar el ministre d'Educació. El projecte pretén regular de manera detallada i centralista totes les activitats i competències de les Universitats espanyoles, fins i tot

abans del debat constitucional. El Consell de la Generalitat, fent-se ressò de l'opinió pública catalana, ha mostrat ja la seva disconformitat.

Ramon Torrent, vicerector de la Universitat de Barcelona, ha declarat a TREBALL: "Si hagués

de sintetitzar en un sol punt el contingut del projecte ministerial s'hauria de dir que és un projecte que intenta evitar que la Generalitat que configurarà el futur Estatut d'Auonomia de Catalunya tingui competències en el terreny universitari"

(Pàgina 6)

Cavero: la contrareforma

El MOPU ens vol estrènyer el Cinturó

Tots contra el peatge

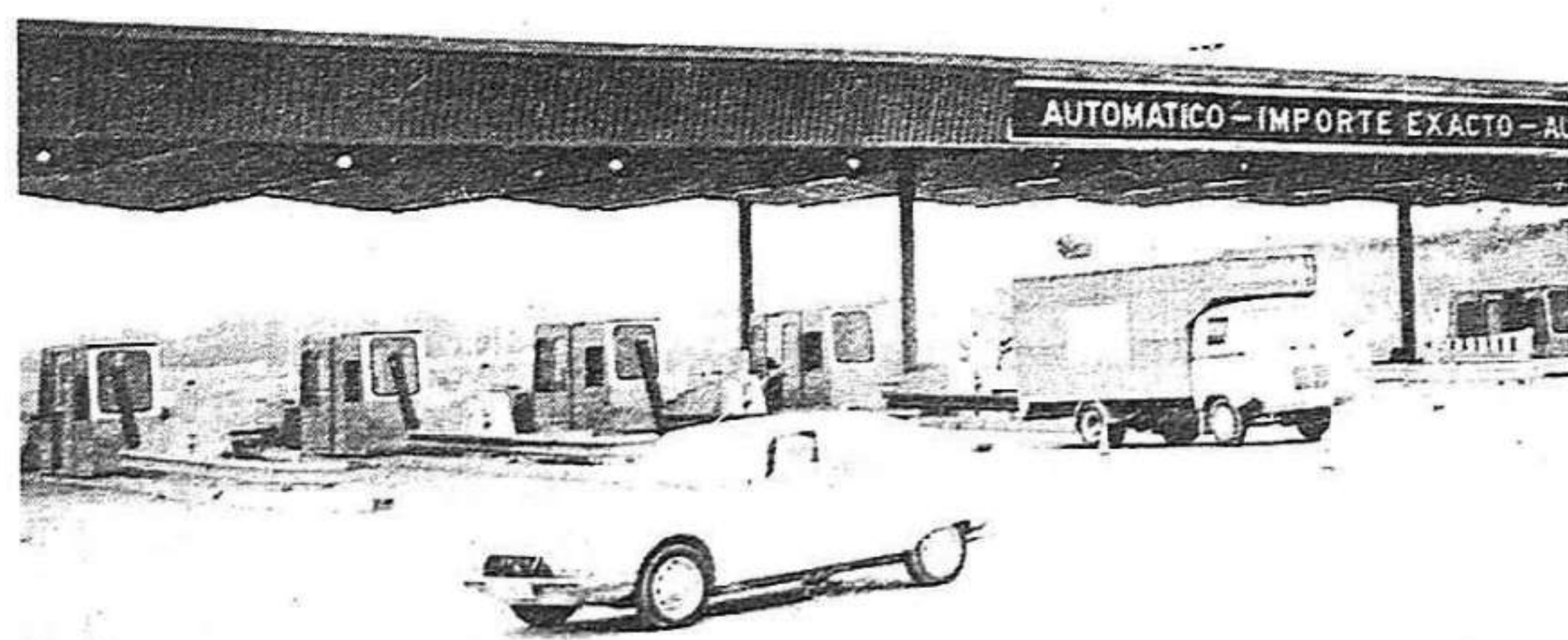
Tothom ha protestat a Catalunya contra el peatge que Madrid ha imposat al III Cinturó: ciutadans, sindicats, partits i institucions. I és que el peatge va contra el principi que els accessos a les ciutats han de ser gratuïts i perjudica econòmicament tots els usuaris.

Hi ha hagut manifestacions de protesta —vianants i vehicles de totes menes— al centre de Barcelona i al control de peatge que el III Cinturó té a Sant Cugat. S'adherien a la manifestació barcelonina la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, les branques del transport de Comissions Obreres i de la UGT, i el

Sindicat de Treballadors Autònoms del Taxi.

La Generalitat, la Diputació, l'Ajuntament de Barcelona i la Corporació Metropolitana, favorables a la gratuïtat del III Cinturó, s'han pronunciat contra la mesura del Govern central i han emprès les accions que els corresponen per competència, a fi d'aconseguir que sigui anul·lat el peatge.

El diputat del PSUC Cipriano Garcia presentarà una interpel·lació al Congrés sobre el peatge del III Cinturó i sobre la resta de peatges que encerclen Barcelona. (Pàgines Centrals)

Peatge, no

Especial
Badalona

PROLETARIAT DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 535

Del 30 de juny al 6 de juliol de 1978

Preu: 15 pessetes

Gutiérrez Díaz a Treball:

"Estatut, Parlament, Benet, president"

¿President?

● "Una proposta ferma, responsable i meditada"

● "Benet pot materialitzar la política d'unitat que Catalunya necessita"

"Que Benet sigui president". Així va formular públicament el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, la proposta del seu partit en el sentit que el senador més votat d'Espanya esdevinguí el candidat dels comunistes a la presidència de la Generalitat. Gutiérrez Díaz explica a TREBALL el sentit de la proposta, que el PSUC considera que serveix millor que no cap altra la política d'entesa que Catalunya necessita. (Pàgina 16)

Acció contra el terrorisme

Cinc morts —entre ells un periodista democrata— és el tràgic balanç de l'onada de violència que tornava a irrompre irracionalment a Euskadi. Una dinàmica que provocava una unànime condemna del conjunt de forces polítiques i sindicals democràtiques i originava una proposta subscripta per tots els grups parlamentaris en la qual es demanava "una acció conjunta" de forces polítiques i mitjans de comunicació contra el terrorisme i l'adopció de "mesures" necessàries per part del govern. No cal dir que l'actitud de condemna enèrgica del Parlament no era pas gratuïta: en la seva proposta es denunciava obertament, sense cap mena d'ambigüitat, que els greus esdeveniments dels darrers dies a Euskadi suposen un "greu perill per procés constituent i per a la consolidació de la democràcia".

UN POLVORI QUE NO CESSA

Aquesta afirmació responia plenament a la realitat de la situació. Euskadi havia entrat la darrera setmana en un agreujament de l'onada de violència que, setmana rere setmana, recorre, sense solució de continuïtat, la seva activitat política, com un macabre fil conductor.

I ho havia fet a un doble nivell: quantitatiu i qualitatiu. És a dir, augmentant el nombre de ciutadans víctimes d'accions terroristes i afectant aquestes accions a un nou grup de professionals, en aquest cas els periodistes.

D'aquesta manera, es podrien estar assentant les bases perquè la situació a Euskadi arribés a un carreró de difícil sortida. Això, com denunciava Jordi Solé-Tura en un acte sobre la Constitució celebrat a Madrid, podria convertir Euskadi en un Ulster, que la democràcia espanyola —no cal dir que encara és una democràcia precària— no podria permetre, perquè, al capdavant, el polvorí basc podria endur-se la mateixa democràcia.

Al mateix temps, l'assassinat del director de la "Hoja del Lunes", Josep Maria Portell, situava altre cop en pri-

mera quan afirmava que "no és acceptable per nosaltres". Per la seva banda, els diputats d'Euskadiko Eskerra s'expressaven en termes més crítics i demanaven que a la Constitució es deixés oberta una porta a la llibertat d'Euskadi.

Com en algunes ocasions, l'altra part del rebuig a la Constitució procedia de l'extrema dreta. Blas Piñar assenyalava que amb la Constitució "no es reforma Espanya sinó que se la destrueix".

OFENSIVA EN POLÍTICA EXTERIOR

Juntament amb aquests fets fonamentals de la conjuntura política, destacava els darrers dies l'ofensiva desenvolupada en política exterior pel govern. Una ofensiva que es traduïa en termes materials en una visita oficial dels reis a la Xina popular, en un viatge llampec —com a resultat del qual la premsa parla d'acords secrets— de Suárez al Marroc, en la visita oficial a Espanya del president francès Giscard d'Estaing i, en fi, en una visita a Madrid del senador norda-

mericà Byrd, un home de confiança de Carter que dedica preferentment la seva activitat a "vendre" el producte OTAN...

Tot plegat plantejava, entre altres coses, la imbricació cada cop més sòlida d'Espanya amb el sistema de política exterior dictat des de Washington, que, per exemple, es reflecteix en l'existència d'un eix París-Madrid-Rabat, amb projecció en el desenvolupament del procés polític a l'Àfrica.

I alhora es tornava a posar damunt la taula d'ofensiva llançada per Washington i el govern de Suárez per integrar Espanya a l'OTAN. I, la qual cosa no és pas una dada menyspreable, que molt probablement el Marroc es vincularà també de manera més ferma al dispositiu militar imperialista, via Madrid. Al capdavant, valdrà la pena no oblidar aquesta setmana política exterior per veure d'abordar amb més precisió la incidència de les línies mestres en què s'està movent la diplomàcia del govern Suárez sobre la política interior.

mer pla les agressions de què és objecte la llibertat d'expressió i el dret a la informació dels ciutadans. Unes agressions que havien arribat al seu punt àlgid els darrers mesos amb l'atemptat perpetrat contra el setmanari català "El Popus", que havia costat la vida a un treballador i contra el qual el sector de premsa havia respost amb una vaga general.

CONSTITUCIÓ: ESMENA, QUE ALGUNA COSA EN QUEDARÀ

Mentrestant, la Constitució continuava estant al centre de l'atenció política. D'una banda, per la presentació de cent vuitanta-sis esmenes per part dels grups parlamentaris tret del format pel partit governamental —sens dubte satisfet de la feina de la comissió—; d'una altra, perquè el debat passava aquests dies del palau de les Corts al carrer...

I, en traslladar-se fora del recinte parlamentari, el debat posava en evidència les postures resoludament favorables al text constitucional que mantenen la gran majoria de forces polítiques que formen l'arc parlamentari i el rebuig expressat per grups bascos, com el PNB o Euskadiko Eskerra fonamentalment.

Segons el partit democratacristià basc, el text dictaminat dies enrere per la comissió d'afers constitucionals del Congrés presenta determinats aspectes positius, però "cal modificar-lo". Aquesta era l'opinió del comitè executiu de l'esmentat partit. I el seu president era més rotund en-

Portell: assassinat inqualificable (Foto Europa Press)

Soluciones urgentes per a Euskadi

Estem davant una nova i perillosa escalada de la violència a Euskadi. Una escalada amb un propòsit molt concret: impedir la consolidació de la democràcia i l'autonomia, impedir el triomf de la Constitució, imposant per la força de les armes i del terror un estat de coses que no té res a veure amb l'expressió de la voluntat majoritària del poble basc a les eleccions del 15-J.

Acabar amb el terrorisme és ara un objectiu polític de primer ordre: el terrorisme és un aliat de la reacció, i un fre a la normalitat democràtica no solament d'Euskadi sinó de tots els pobles d'Espanya. Però el combat contra el terrorisme no passarà especialment per mesures coercitives —que si s'usen indiscriminadament tendeixen a fer més difícil encara la situació— sinó sobretot mitjançant una ferma mobilització popular amb la clara voluntat d'aïllar i desemmascarar el terrorisme i amb l'adopció de mesures polítiques urgents. La primera d'aquestes mesures polítiques ha de ser un ràpid traspàs de serveis i competències per part del govern de Madrid al Consell General Basc, per tal que el poble d'Euskadi comenci a veure resultats concrets, de canvi real i profund.

Aquest és el sentit que ha de tenir la paraula "negociació" quan parlem del País Basc. Negociació de les forces democràtiques basques amb el poder central per retornar el protagonisme polític al poble d'Euskadi. Les altres negociacions —les negociacions amb ETA, per exemple, que tanta tinta han fet vessar als diaris— esdevenen pràcticament impossibles. El Partit Comunista d'Euskadi ha assenyalat en diverses ocasions les dificultats d'aquesta "negociació": la negociació amb una ETA fragmentada, atomitzada, sense disciplina ni lligams orgànics entre els diferents grups i branques operants, no és cap garantia de veritable pacificació i solució dels problemes. Per exemple, ETA político-militar ha condemnat l'atemptat contra Josep Maria Portell entenen que constitueix un "desprestigi" contra la ETA "històrica". En el fons, l'assassinat de Josep Maria Portell podria tenir relació amb la intransigència d'alguns sectors d'ETA militar davant la possibilitat de trobar sortides a l'actual situació de violència al País Basc. Sembla que el periodista assassinat havia participat en les negociacions que van permetre una treva per a la concessió de l'amnistia i no és descartable, per tant, que ara estigués fent altres gestions —des de la seva posició de bon coneixedor dels moviments armats bascos— en el mateix sentit. Ha bastat, doncs, l'acció "incontrolada" d'un escamot per acabar amb aquesta iniciativa i per introduir un nou element de distorsió en la situació política del País Basc. Negociar avui amb "una" ETA no significa que demà pugui apareixer una "altra" ETA disposada a continuar pel camí del terrorisme i la violència.

En definitiva, el problema és polític i com a tal s'ha de resoldre. Ara més que mai cal la solidaritat de totes les forces democràtiques d'Euskadi per obtenir el dret a l'autogovern i a la solució dels problemes. Cal també que el govern de Madrid mostri una especial sensibilitat davant dels problemes bascos reparant les injustícies comeses amb un poble vexat i maltractat. Cal que Euskadi visqui lliure i en pau perquè puguin fer-ho també els altres pobles d'Espanya. Cal que Euskadi no es converteixi en un nou i dramàtic Ulster on s'estavellin les esperances de la democràcia.

el dit a l'ull

Pòquer de tirans

I com xalaven els dictadors, a l'estadi del River Plate! Embriacs de blau, convençuts que tenien la pell més endurida, el cor més endurit, el cervell més endurit, la policia més endurida que ningú: brindaven pel terror, pels desapareguts. I una multitud, arreu del món, corejava les paraules del brindis. Com xalaven, els tirans! Per unes hores, se sabien guanyadors: havien subornat àrbitres, jugadors, cadenes televisives, i havien expulsat periodistes, perquè no havien acceptat les regles d'un joc macabre.

(El confrare Pinochet era el gran absent. Picabaralles frontereres l'allunyaven aquest cop de la revetlla de la sang. Però el confrare Pinochet formava part de la llopada. N'estava segur. Feia nits que havia aconseguit esborrar el fantasma d'Allende, el rostre odiós que no el deixa dormir en pau. Tant se val que ara els ianquis li retreguin la mort d'un periodista: els periodistes, rai, que es reproduïen com conills! Sancionarà algun membre de la DNA i... deixeu-me assaborir la repetició del gol de Kempes.)

Videla, el gran subornador. Els Montoneros només havien acon-

seguit alguna lleugera interferència. La resta, havia anat com una seda. Fins i tot la manifestació de dues-centes mil persones havia resultat una mostra inequívoca del poder bromúric del futbol. Cap de les mesures preparades per a després del Mundial no s'havia filtrat a les sempre temibles manifestacions populars.

El marc s'ho mereixia. I Videla va pronunciar discursos abrondats, veritables cops baixos als ous dels enemics. Argentina era —ja ho veieu— símbol de fraternitat, de pau, de progrés, de llibertat. Els èxits dels futbolistes argentins eren una mostra fidedigna de l'èxit polític i social del règim polític argentí. A l'hora de la veritat, tots hauréu de convergir —insistia Videla— en un axioma: les dictadures militars, ben assessorades per la CIA, són l'únic model vàlid per als pobles d'Amèrica Llatina...

(¿És estrany que els pelegrins de Segòvia que diumenge, dia 25 de juny, visitaren el Valle de los Caídos, haguessin denunciat a les sigolles i s'estremís d'entusiasme?)

treball

REDACTORS

COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amosta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaver, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Marta Rosés, M. F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Valverdu, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Angel Laca, Ite, Manuel Luis, Josep M. Porta, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: Jordi Morera i Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54 Edita: PSUC Imprès a Ingemesa Dipòsit legal: B 16948-77.

Les autonomies en el projecte constitucional

Espanya unida per la llibertat

De la falsa "unitat dels pobles i les terres d'Espanya", disfressa d'una real opressió comuna d'aquests pobles i terres, sense privilegis per a cap d'ells, generadora de rancors i enfrontaments irracionals fins i tot entre classes amb idèntics interessos, podem passar ara a una verdadera unitat d'Espanya pastada amb la llibertat de totes les nacions i regions que la componen. Si, com es preveu i cal esperar, el Congrés de Diputats no fa malbé el títol vuitè del projecte de Constitució, el de les autonomies, podem tenir una Espanya nova, unida per la germanor i la solidaritat.

Sense cap por a exagerar, podem dir que el títol de les autonomies és transcendental. Jordi Solé-Tura, que ha batallat en la Constitució des que se'n va començar a elaborar l'avant-projecte, ha escrit no fa gaire a "Mundo Diario" que el títol vuitè és el fonamental de la Constitució, que "la Constitució funcionarà si som capaços de fer funcionar el sistema d'autonomies que s'hi contempla". No és pas cap exageració. No és debades que elaborar aquesta part del text constitucional hagi estat una feina tan dura, amb tanta de polèmica. Ja ho va ser a la ponència, on la discussió sobre les autonomies va arribar a entrebancar la feina i es va haver de posposar fins a després de resoldre altres punts del text.

UNA NOVA CONCEPCIÓ D'ESPANYA

El projecte de Constitució que tot just s'ha acabat d'elaborar ens ofereix una nova concepció d'Espanya gràcies al reconeixement, clar i sense embuts, del dret de les seves nacions i regions a accedir a l'autonomia. Això és un gran triomf, malgrat les imperfeccions que pugui contenir la nova Constitució. Un triomf que es projecta esperançadorament cap a l'esdevenidor. Un triomf que s'ha obtingut malgrat que la composició de la ponència constitucional, primer, i de la comissió després, afavoria les posicions resistents a les autonomies.

El sistema d'autonomies que ha quedat al projecte constitucional permet accedir a l'autonomia plena a totes les nacionalitats i regions amb uns ritmes que eviten el perill del caos administratiu i econòmic. Té la virtut de ser un sistema flexible i obert, en el qual s'ha pogut evitar caure en un excés de detall, en una pretesa regulació prèvia de tot, que podria haver estat, a la pràctica, una limitació greu al funcionament de les autonomies i, per tant, al mateix dret autonòmic. Tal com ha quedat el tema, deixa el camí obert i tot dependrà de la correlació de forces a les Corts espanyoles i als Parlaments de les nacions i regions autònomes.

ESTATUTS I COMPETÈNCIES

Els estatuts d'autonomia seran elaborats per la pròpia comunitat autònoma i, segons l'article 139 del projecte de Constitució "seran la norma

institucional bàsica" de la comunitat. Creiem que aquesta expressió té un significat molt important i que no és una simple fórmula jurídica per "omplir".

El sistema d'accés a l'auto-

Una reivindicació a bastament sentida

nomia distingeix dos nivells. Un que és, en realitat, una vasta descentralització administrativa. El segon és l'autonomia política plena, amb un Parlament elegit per sufragi universal i proporcional, amb un consell de govern, un president elegit per Parlament, i un Tribunal Superior de Justícia propi.

A Euskadi, Galícia i Catalunya, que ja varen plebiscitar estatuts d'autonomia quan la darrera República, se'ls concedí el dret d'accedir a l'autonomia plena, mitjançant l'elaboració d'un Estatut, tan aviat com s'hagi aprovat definitivament la Constitució espanyola. Les altres nacionalitats o regions tenen dos camins per assolir l'autonomia plena. Un és sol·licitar un estatut amb l'acord de les tres quartes parts dels municipis del territori i un referèndum en el qual la majoria del cens electoral voti a favor de la petició d'autonomia. L'altre és passar pel primer nivell, el de descentralització administrativa àmplia i, al cap de cinc anys, per mitjà de la reforma de l'estatut, pujar al nivell d'autonomia plena.

Pel que fa a les competències autonòmiques, l'article 139 bis de la Constitució n'es-

tableix una llista indicativa, però de fet la comunitat autònoma podrà tenir totes les facultats que no siguin exclusives de l'Estat, que es detallen a l'article 141 del projecte.

No tenim espai per copiar-lo, però volem assenyalar dues coses. La primera és que en el detall de les atribucions exclusives de l'Estat apareixen sovint reserves a favor de les comunitats autònomes. Per exemple en la legislació mercantil, penal i penitenciària, en la laboral i la civil, en les bases generals de la sanitat; reserves en el sentit de "sense perjudici de les particularitats del dret substantiu de les comunitats autònomes..."

El camí és obert

dels drets forals o especials... de la seva execució pels òrgans de les comunitats". Fins i tot en el cas de la seguretat

pública es diu "sense perjudici de la possibilitat de creació de policies per les comunitats autònomes".

La segona cosa que volíem fer ressaltar és que l'article 142 diu que l'Estat podrà delegar en les comunitats autònomes l'execució de funcions de titularitat estatal. És a dir, que hi ha un camí lliure per negociar amb l'Estat central, sense límits rígids, les atribucions dels estatuts d'autonomia.

La regulació constitucional de les autonomies és, per tant, prou bona. En el cas concret de Catalunya, si ens afanyem a preparar un projecte d'Estatut podrem sotmetre'l a referèndum del poble català tot seguit que s'hagi promulgat la Constitució. Un estatut que significarà elegir un Parlament de Catalunya, tenir un president i un govern de la Generalitat elegits pel Parlament i un Tribunal Superior de Justícia.

ENRIC VIVES

CDC, PSUC i socialistes

El "sí" dels partits catalans

Socialistes de Catalunya, PSUC i Convergència Democràtica han demanat un sí majoritari al poble de Catalunya al projecte de Constitució a través dels seus representants a la comissió constitucional, Eduard Martín, Jordi Solé-Tura i Roca Junyent, que van convocar, divendres passat, una roda de premsa. Els tres representants catalans a la comissió de les Corts van subratllar el fet que el projecte constitucional obre pas a la consolidació de la democràcia a Espanya i permet la recuperació ràpida de les institucions autonòmiques catalanes. "Partíem d'una regionalització ben entesa" -van dir- i arribem a l'Estat plurinacional. I això gràcies al consens, a l'acord parlamentari, que hauria de tenir a Catalunya una prolongació per tal d'elaborar l'Estatut d'autonomia."

Els diputats catalans es van referir a la proposta del basc Letamendia, en el sentit que la Constitució reconegué el dret d'autodeterminació, dient que l'acceptació de la proposta hagués fet inviable la Constitució i, per tant, la mateixa autonomia, ara reconeguda.

per RAFAEL RIBÓ

filars prim

Estiu d'Estatut

El president Josep Tarradellas ha tornat a insistir en la seva coneguda idea, perfectament coherent amb la seva forma de pensar i actuar, de predir un camí llarg per l'Estatut d'autonomia. Ha declarat, a l'Associació de Premsa, que l'Estatut trigarà dos anys. Al mateix temps, mostra el seu desinterès per les possibles mobilitzacions per al proper 11 de setembre. Contrasten aquestes posicions amb les mantingudes per la gran majoria de forces polítiques catalanes. El conseller Folchi, per exemple, ha declarat a "Mundo Diario" que és possible fer aprovar l'Estatut el proper any 1979.

Sense por a la reiteració en el tema vull estendre les argumentacions a favor d'una tasca dirigida a aconseguir l'Estatut tan aviat com sigui possible. L'aprovació de la Constitució, la celebració d'eleccions municipals i la consecució de l'Estatut, juntament amb l'elecció posterior del Parlament de Catalunya, són les tres grans fites polítiques institucionals que cal assolir el curs vinent.

Hom pot tenir opinions diverses sobre les possibilitats jurídica-constitucionals de l'Estatut, encara que a partir del projecte de Constitució aprovat per la comissió constitucional se'n pot preveure, a grans trets, l'abast. Hom pot expressar la seva opinió política sobre el procés i el ritme de consecució de l'Estatut i fins i tot podríem fer apostes sobre quan el tindrem. Per últim, hom pot, sense embuts, proclamar les seves opcions polítiques sobre com i quan interessaria que es promulgues l'Estatut i s'aconsegui una veritable autonomia. En aquest darrer cas es fa una opció partidista. L'opció menys partidista, la més catalana, serà aquella que ens mení sense precipitacions, però també sense endarreriments, a l'Estatut.

Perllongar voluntàriament la provisionalitat de la Generalitat es perllongar la precarietat de mitjans i els estrets

límits que encotillen el funcionament de l'actual govern d'unitat catalana. La Generalitat democràtica, elegida directament pel poble, amb poder i capacitats d'acord amb el marc constitucional, és el pas indefugible per encetar un període de control i gestió popular dels afers públics.

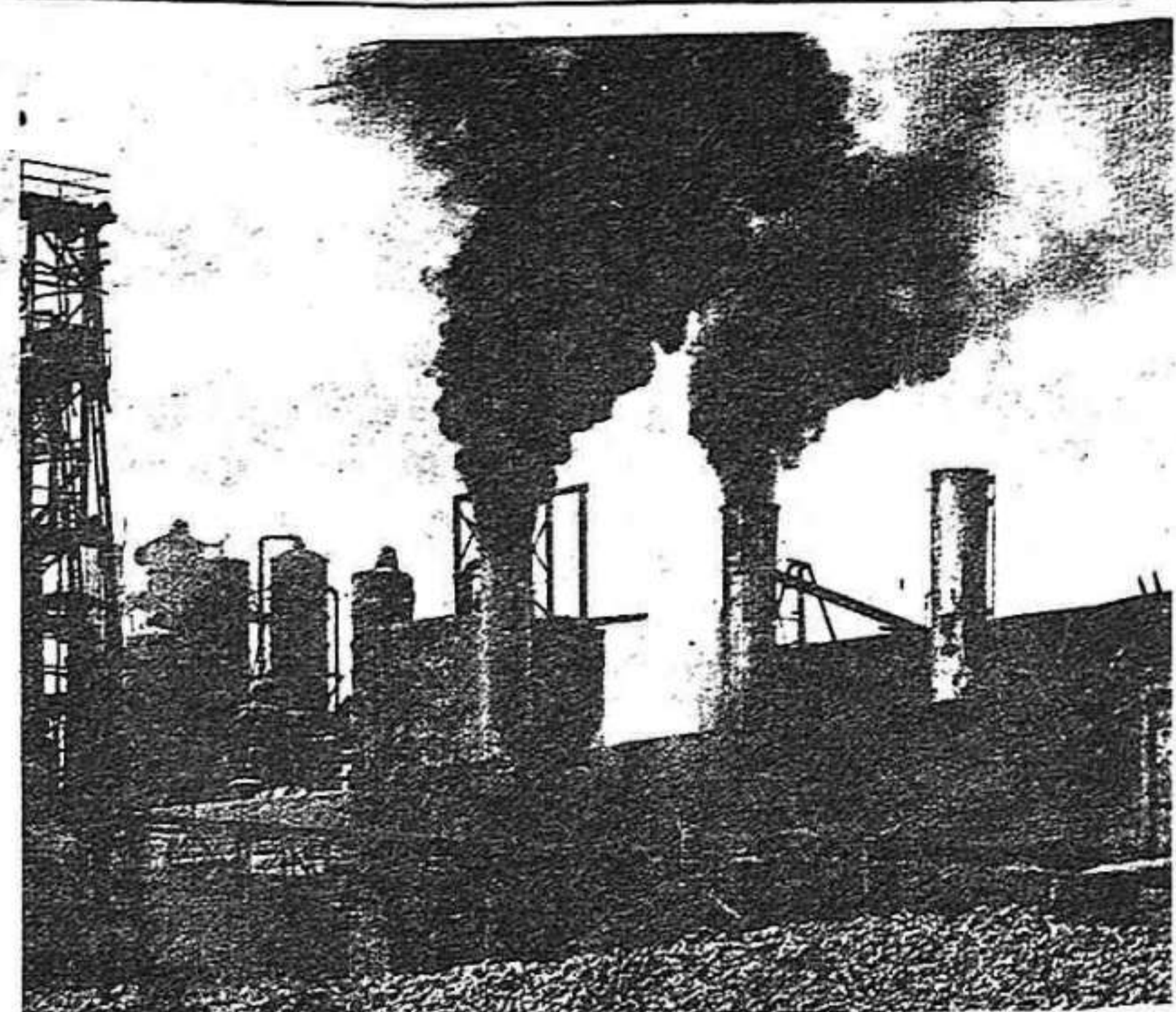
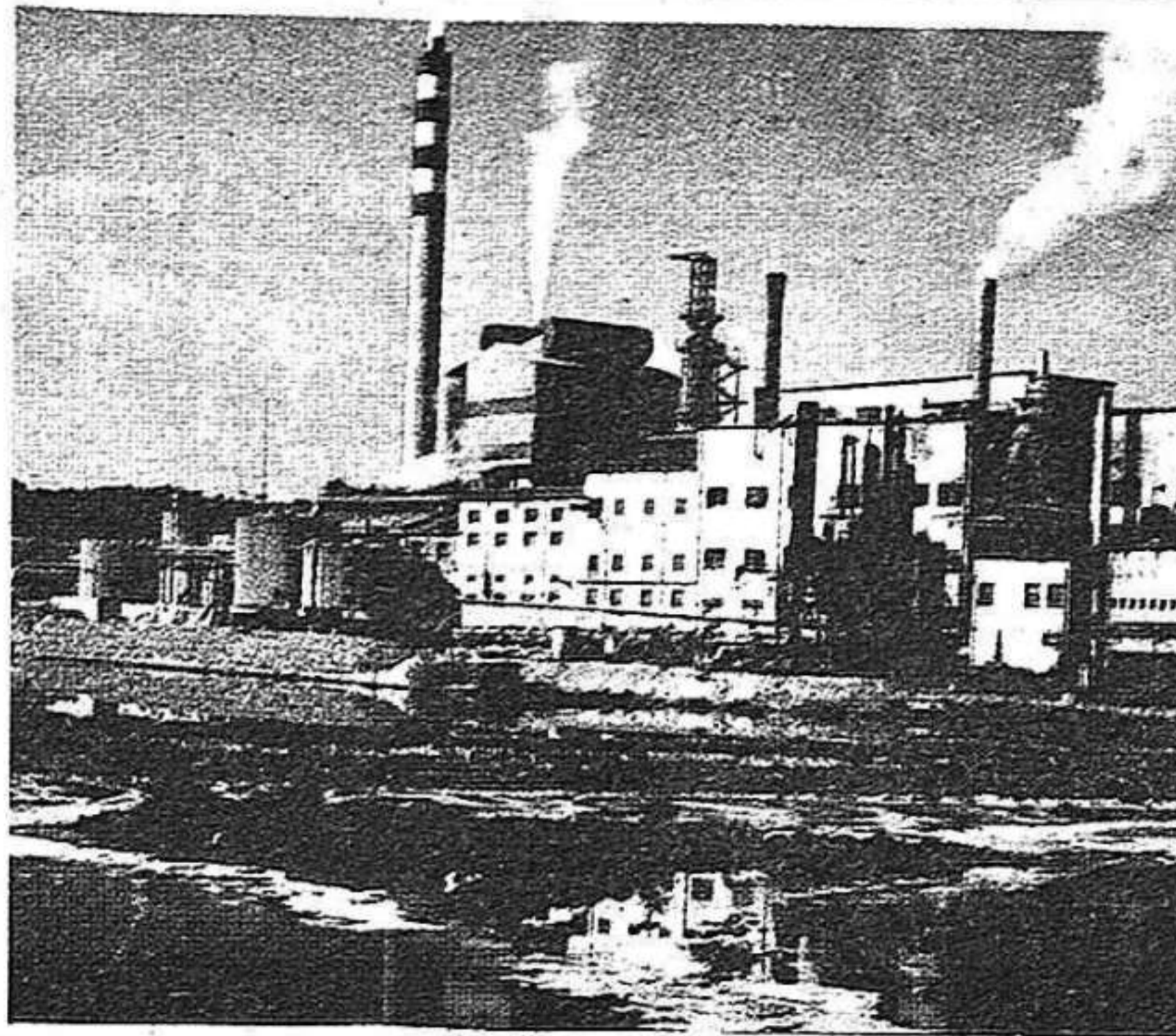
Al Parlament de Catalunya, que hauríem d'elegir l'any vinent, es debatran ja obertament totes les opcions sobre els grans problemes col·lectius. S'hi debatrà l'urbanisme de Catalunya i es podran solucionar qüestions com les preferències en el transport, la construcció d'autopistes i el seu peatge. S'hi debatrà l'organització de l'ensenyament a Catalunya i la catalanització de l'escola. S'hi debatran els possibles models sanitaris, la relació entre els pagesos i els programes de govern, etc., etc. Al Parlament, també es controlarà l'acció del govern català que s'encarregui d'executar i administrar aquelles mesures legals. S'expressaran així les diverses opcions, i hi haurà una responsabilitat de les majories i les minories, i es canalitzaran progressivament les relacions amb les organitzacions socials.

L'Estatut ens cal, doncs, per definir les institucions públiques que volèm, les quals, juntament amb la democratització dels ajuntaments després de les eleccions municipals, seran les peces que tanquin aquesta primera etapa de democratització de la vida pública encetada el 15 de juny de 1977.

És possible elaborar públicament i unitàriament l'Estatut aquest proper estiu. S'anuncia ja una segona reunió dels parlamentaris catalans amb aquest objectiu. Tots, poble, parlamentaris i Generalitat hauríem de posar-hi el coll. I així, l'onze de setembre d'enguany, sense cap mimetisme envers el passat, ha de representar una fita en la tasca de coneixement i reivindicació popular de l'autonomia.

30-6-78 / treball / pàg. 3

Després del 15 de juny, i molt especialment a partir de la signatura del Pacte de la Moncloa, va aparèixer a diverses ciutats i comarques de Catalunya un considerable nombre de propostes de pacte de caràcter local. L'impuls correspongué en la major part dels casos a les organitzacions del PSUC, que situaven aquestes propostes de pacte en una doble perspectiva: en primer lloc, com a prolongació lògica de la política unitària dels comunistes, que s'havia concretat ja a nivell d'Estat en la signatura dels pactes de la Moncloa i a nivell de Catalunya en la formació d'un govern d'unitat nacional; l'altra perspectiva en la qual se situaven les propostes de pacte era la d'unes eleccions municipals que semblaven pròximes, i que, pel que fa concretament al PSUC, havien de suposar un aprofundiment de la democràcia per via de la unitat amb les altres formacions polítiques interessades en aquest aprofundiment. Ara, un any després del 15 de juny de 1978, sembla un bon moment per fer un balanç dels plans d'urgència comarcals, sectorials i locals.

"La inadequació de l'estructura productiva heretada del franquisme..."

CONSIDERACIONS
GENERALS SOBRE
ELS PACTES

La majoria de propostes de pacte a nivell sectorial, comarcal o local, representen un intent de donar sortida tant a les aspiracions de les classes populars com a la gravetat de la situació de crisi. Aquestes aspiracions, manifestades el 15 de juny a través del suport electoral als partits d'esquerra i democràtics, han estat confirmades per la intensitat de les manifestacions populars desenrotllades amb posterioritat al 15 de juny i fins mitjan

Un any per fer balanç

Plans d'urgència: la necessitat d'un pla econòmic nacional

febrer, i especialment arran de l'11 de setembre. La gravetat de la crisi, junt amb la inestabilitat de les expectatives polítiques i socials, va afavorir també l'establiment de plans d'urgència.

Cal tenir present que els plans d'urgència comencen a

preparar-se amb anterioritat a la signatura dels Pactes de la Moncloa i, per tant, difícilment poden ser acusats de translació pura i simple de les propostes contingudes en ells. És cert, però, que un cop signats implícitament o explícitament, els plans es mouen dins els marges teòrics d'operació dels Pactes de la Moncloa. Diem teòrics, perquè en l'absència de calendaris, normes d'aplicació i mecanismes de control, els Pactes de la Moncloa en els seus aspectes de política d'Estat i encara més en els de política local s'han aplicat, quan realment s'ha fet, amb retard i amb una selecció que no afavoreix gens la satisfacció de les necessitats populars.

A més a més, els plans d'urgència, o les propostes, han estat impulsats i condicionats per una sèrie de fets i de circumstàncies, els més rellevants dels quals són:

estructura productiva heretada del franquisme, fet objectiu que és compartit per pràcticament totes les forces polítiques i socials, per bé que amb desigual interès i orientació de solucions. Això fa més possible la negociació.

* La presència de problemes pràcticament específics de la indústria catalana, com el del tèxtil, però d'una gravetat tal que no poden resoldre's en l'estricta marc de Catalunya.

* El retard de les eleccions municipals, en un context de déficit acumulat i de corrupció administrativa, quan la confiança en l'esquerra per part de la població hauria de permetre avançar.

* L'anquilosi i la reticència de l'Administració a incorporar qualsevol plantejament una mica renovador. El problema de l'administració pública espanyola és un problema fonamental de l'economia catalana.

representatives de sectors d'opinió i de grups socials. El cert, però, és que els plantejaments electoralistes han portat de vegades a forçar acords només "nominals" o bé a trencar el procés unitari.

Hi ha hagut, a més a més, els passos enrere dels sectors de la patronal quan milloraven no les característiques generals de la crisi sinó aquelles que afectaven més directament el seu nivell de beneficis o la seva estabilitat com a classe.

D'altra banda, han actuat com a condicionants la insuficiència dels plantejaments amb les forces locals, fins i tot per resoldre temes locals, donada la complexitat de les relacions econòmiques i socials, i el fet que molt sovint les "forces vives" no són plenament representatives, així com la insuficiència dels plantejaments sectorials i locals en absència d'un marc autonòmic i del corresponent pla econòmic a termini mig, autònom però coherent amb els plantejaments generals espanyols.

L'enorme pes de les decisions de política econòmica indirecta (monetària, per exemple) i la manca d'un control democràtic del sistema financer, el procés de concentració del qual pot deixar encara en pitjor situació de finançament les activitats industrials a Catalunya, han pesat també com un fet negatiu a l'hora d'elaborar i concretar els plans d'urgència.

ELEMENTS PER A UNA VALORACIÓ

D'aquestes experiències es desprèn una sèrie de conside-

racions la primera de les quals és, probablement, que la lluita contra l'atur no pot separar-se del plantejament d'una autèntica política de reforma industrial per a Catalunya. Aitrament queda limitada a una petició —fàcil d'incomplir— de subsidis d'atur creixents. Cal, però, un pla urgent de lluita contra l'atur, tot sabent que no pot basar-se exclusivament ni en subsidis ni en "l'ocupació comunitària", sinó que ha d'atacar sobretot déficits d'infraestructura.

En molts dels plans d'urgència surten propostes concretes i diverses de lluita contra l'atur. Caldria tenir-les presents: reconstrucció o elaboració de censos, finançament del carnet per part de les caixes d'estalvis, servei d'escombraries cobert amb empreses i personal local, pressió per equipaments... Aquesta lluita contra l'atur ha de recollir el debat sorgit d'iniciatives tan diverses com les propostes de CCOO, del PCE o del PSOE.

D'altra banda, les experiències dels plans d'urgència demostren que el plantejament de reformes industrials és una necessitat nacional, i que, més concretament, cal un pla econòmic nacional a termini mig orientat a la indústria. Que és fonamental articular tots els nivells d'intervenció possible, el municipal, el sectorial, el comarcal, el d'àmbit català o el d'àmbit espanyol, respecte a tots i cadascun d'aquests problemes de política econòmica. Que cal tendir a establir plantejaments a termini mig, perfilant una més coherent concepció de les fites. Que és necessari incorporar les centrals sindicals i les organitzacions de masses en aquests plantejaments, tant en relació a l'atur com a tots els temes de salari indirecte. Que cal tenir normes clares de cara a l'ordenació del territori més enllà de les necessitats immediates d'absorció d'atur i satisfacció mínima de serveis de sanitat, educació, etcètera. I que, finalment, cal concretar en detall la política a seguir respecte a plans comarcals d'urbanisme i respecte a pressupostos municipals.

"La majoria dels plans d'urgència han estat un intent de trobar solució a la crisi"

* La inadequació de l'es-

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

treball
Organ central del PSUC
Vallespir, 171 -Barcelona, 14

Noms i cognoms

Adreça Població

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL. Vallespir 171. Barcelona 14

Taló nominatiu a TREBALL

Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:

Agència Població

Senyors: els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta número..... atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meua subscripció a aquest periòdic.

Atentament,

Nom i cognoms.....

Adreça

Població

ALGUNS PROBLEMES QUE S'HAN PRESENTAT

El procés d'elaboració i de negociació dels plans locals, comarcals i sectorials s'ha vist frenat per un conjunt de problemes que en molts casos han suposat la seva entrada en via morta. Un dels problemes que s'ha presentat amb més freqüència ha estat la incoherència d'alguns partits polítics i forces sindicals, que no pot ser atribuïda a mala fe sistemàtica sinó al retard en el procés de consolidació de la democràcia i, per tant, a la poca claredat de les funcions

La lluita contra l'atur: atacar déficits d'infraestructura

ENRIC CERDÀ

des del Parlament

per PEDRO VEGA

Dimarts comença el debat de la Constitució

El Congrés de Diputats començarà dimarts que ve, dia 4, el debat del projecte de Constitució al qual s'han presentat 197 esmenes i vots particulars, no cap a la totalitat. A la sessió de dimecres passat es va aprovar, per unanimitat, la proposta de la junta de portaveus, un comunicat condemnant els darrers atemptats esdevinguts a Euskadi. S'hi invita "totes les forces polítiques i mitjans d'informació a una acció conjunta" i es demana al govern que adopti les mesures que calgui per posar fi a les accions terroristes. En opinió de tots els grups parlamentaris "aquests fets constitueixen un greu perill per al procés constitucional i la consolidació de la democràcia".

Només UCD s'ha manifestat, per veu de José Pedro Pérez Eiorca, del tot conforme amb el text dictaminat per la comissió i no ha presentat cap esmena. Per la seva banda, el grup comunista en presenta un total de 27, algunes de les quals coincideixen amb les 10 dels socialistes, en particular pel que fa a l'abolició de la pena de mort i la majoria d'edat als 18 anys. Sobre això, s'hauria arribat ja a un acord amb UCD per reconèixer ambdues qüestions a la Constitució. El tema de les autonomies serà el fonamental per nacionalistes bascos i aliancistes.

ALLEUGERIR ELS DEBATS

La junta de portaveus debatirà dimecres la fórmula que cal seguir per escurçar els debats de manera que la Constitució pugui ser enllestida com més aviat millor. El ple s'espera amb gran expectació i el criteri del president de la cambra, Fernando Álvarez de Miranda, és que poden ser necessàries només dues setmanes, treballant en sessions de matí i tarda, de dimarts a divendres. Aliança Popular s'ha oposat als propòsits d'introduir modificacions al reglament per avançar amb més rapidesa i no accepta que se suprimeixi el debat previ a la discussió. Es pretendria també procedir a votacions globals d'aquelles parts de l'articulat en les quals no es va mantenir cap esmena a la comissió, i la reducció dels temps per defensar-les.

EL RADICALISME DEL PNB

A l'altre extrem, pel que fa al tema de les autonomies, se situa el PNB, que busca un reconeixement més explícit dels drets forals. Com ja s'ha via avançat, la Constitució té a Euskadi el seu flanc més dèbil. El propi PNB ha manifestat, a través dels seus principals dirigents, la impossibilitat d'acceptar la Constitució tal com està. "Els bascos —ha afirmat C. Garaicoechea, president d'aquest partit— no podem estar d'acord amb un text que és menys respectuós amb el sistema foral que el franquisme". Per la seva banda, l'esquerra abertzale s'ha pronunciat per una campanya

d'agitació i mobilització contra el text del projecte, amb una coincidència general pel que fa a exigir més grans competències autonòmiques. De totes les esmenes presentades pels nacionalistes bascos, la meitat fa referència a aquest tema.

Per la seva banda, els comunistes insisteixen en la necessitat d'elevat el nombre mínim de diputats i establir-lo en 350, el reconeixement del dret a la sindicació de jutges i magistrats i el control de mitjans de comunicació social de l'Estat, especialment la televisió. En una altra de les esmenes, es proposa una millor regulació de l'estat d'alarma, sobre el qual no exerceix cap control el Parlament, i que, en opinió del grup comunista, és un estat d'excepció encobert que podria ser utilitzable des del ministeri de l'Interior.

Al seu torn, els socialistes han retirat el vot republicà a la forma de l'Estat, però mantenen la proposta que s'elimini qualsevol referència a l'església catòlica que ja varen qualificar de confessionalitat enconberta.

Dues setmanes de debat

Fraga no vol les autonomies

EL SENAT, CAMBRA AUTONÒMICA

Un cop aprovat el text, haurà de passar al Senat, on podria ser pentinat en alguns aspectes, particularment sobre la composició de la pròpia cambra alta. Els comunistes mantenen en aquest tema una esmena tendent a configurar el Senat com la cambra de les autonomies. El senadors serien elegits a raó de 10 per cada territori autònom i un altre més per cada 500.000 habitants o fracció superior als 250.000. Aquesta posició té una acollida favorable fins i tot entre els senadors d'UCD.

Els grups parlamentaris del Senat van començar ja a preparar les seves esmenes. El PSOE i la UCD mantindran una actitud semblant a la del Congrés. Tanmateix, els altres grups han deixat llibertat als seus components per presentar de manera individual totes les esmenes que considerin necessàries. El president de la comissió constitucional del Senat, el socialista J. Carvajal, ha mantingut reunions els darrers dies amb portaveus dels grups per suggerir-los que accelerin la preparació de les esmenes. Malgrat tots els esforços, es considera segur que el text de la Constitució passarà per les mans de la comissió mixta d'ambdues cambres. El govern, per la seva banda, va iniciar ja els preparatius del referèndum constitucional encarregant a una comissió interministerial l'estudi de la seva convocatòria i celebració.

Entesa municipal

La proximitat de les eleccions municipals introduirà una dinàmica nova en la política local i els partits tendiran cada cop més a polaritzar-se en els seus programes, propostes i candidatures. L'elaboració dels programes és, efectivament, una qüestió fonamental. I això, sense separar les propostes per demà de les campanyes i reivindicacions d'avui i evitant que les activitats dels partits relatives a la preparació i organització de les eleccions signifiquin deixar de banda les organitzacions populars. Ben al contrari, són tasques que cal lligar, ja que es poden reforçar mútuament.

L'exigència dels "Plans d'urgència" se situa a mig camí entre les campanyes reivindicatives d'avui i el programa municipal de demà. Les propostes sectorials poden concretar-se en lluites i en iniciatives per ara mateix, per exemple pel que fa a l'ensenyament, la recuperació d'espais i locals públics, la construcció o rehabilitació de vivendes socials, etcètera. D'altra banda, la presència i l'activitat dels partits que millor defensen la solució dels problemes de la població en el moviment popular és una de les millors maneres de fer la campanya de les eleccions municipals: com més mobilitzada i organitzada estigui la població més factible serà una victòria, primer, i l'aplicació efectiva, després, d'una política d'esquerres.

En aquest sentit, és important contribuir a organitzar i institucionalitzar la presència de les forces socials a pobles i ciutats. Les reunions dels partits polítics amb sindicats, associacions i entitats per tractar de la crisi municipal i fins i tot per constituir un organisme ciutadà són molt positives. Ho és també la presència i la participació dels empresaris, com s'ha fet, per exemple, a la comarca del Bages, a Terrassa o, més recentment, a Badalona. Les organitzacions pròpies del moviment popular, a les quals cal donar una atenció preferent —associacions de veïns, associacions de pares...—, han de fer progressos "institucionals": la creació de la FAPAC (Federació d'Associacions de Pares), la consolidació o creació de noves federacions d'associacions de veïns són, en aquesta perspectiva, fets molt positius, encara que insuficients.

La consecució d'ajuntaments democràtics pot i ha de donar un nou impuls a la "democràcia de base", ja que cal suposar que aquests ajuntaments estimularan el diàleg i la participació. Però només en la mesura que existeixin interlocutors vàlids tindran força i arguments per exigir-ho.

Hi ha una altra qüestió a la qual voldríem referir-nos. Aquesta és la política d'entesa municipal. Hem dit moltes vegades que la victòria de les forces progressistes a les municipals, la democratització dels ajuntaments i de la vida local, la realització d'una política de govern constructiva als pobles i ciutats de Catalunya exigeixen una política unitària. Aquesta política, però, no es pot reduir a un acord electoral o a un pacte després de les eleccions. La política d'entesa municipal cal fer-la des d'avui, actuant unitàriament davant les crisis municipals, impulsant campanyes sectorials i plans d'urgència, discutint els punts principals dels programes que cada força o cada partit elabora a nivell local i contribuint a desenvolupar unitàriament l'organització i la coordinació de les forces socials i especialment del moviment popular. De fet, la política d'entesa municipal és una pràctica habitual del PSUC des de fa un any. Ara, però, cal explicitar-la i fer-la avançar amb més claredat. Perquè cap partit no pot guanyar ni governar sol els ajuntaments de Catalunya.

JORDI BORJA

Tarradellas hi anirà el 3 de Juliol

Baix Ebre: negociar amb la Generalitat

Les comarques del Baix Ebre i el Montsià volen començar un procés de negociació amb la Generalitat a fi d'establir les bases del seu futur desenvolupament econòmic i social, aprofitant un viatge que, del 30 de juny al 3 de juliol, hi farà el president Josep Tarradellas amb els consellers de Sanitat, Obres Públiques i Urbanisme, Economia, Agricultura i Educació.

Aquestes comarques han constituït, com a instrument de negociació, una comissió tripartida de la qual formen part representants de tots els partits polítics, cinc representants dels vint-i-dos ajuntaments de la zona i cinc representants d'una comissió representativa de les comarques.

De la Comissió Tripartida emana un equip tècnic de

quatre ponències que s'ocupen de: 1) Obres públiques, política territorial i desenvolupament econòmic (coordinador Josep Maria Simó Huguet), 2) Agricultura, aprofitament hidràulic i energètic, ecologia i pesca (coordinador Josep Bonet Giménez), 3) Ensenyament i cultura (coordinador Octavi Iglésias Vivancos), 4) Sanitat i seguretat social (coordinador Salvador Arias Valls).

Els informes d'aquestes ponències són un primer material informatiu per als organismes de la Generalitat. El material definitiu de negociació entre les dues comarques i la Generalitat hauria de ser un estudi d'alternatives de l'Ebre, que encara s'ha de començar i per al qual es disposa d'un crèdit de quaranta milions de pessetes.

L'estudi d'alternatives —per a la realització del qual s'ha creat una comissió de control composta per cinc representants del Baix Ebre, cinc de la Ribera de l'Ebre i cinc dels diputats provincials— serà fet usant informacions recollides en unes set-centes planes per

Baix Ebre-Montsià: una planificació global

una comissió que ha catalogat tots els recursos econòmics i socials de la zona.

L'objectiu d'aquest seguit de comissions i d'estudi és de conèixer les dades objectives a partir de les quals orientar una seriosa política econòmica i social en aquelles dues co-

marques. A fi de comptes, es tracta d'arribar a una planificació global. Els resultats no poden ser immediats, però —donat el rigor amb què es treballa— haurien de ser òptims si, fent camí, no s'estronca la voluntat política.

AGUSTÍ FORNER

Des de l'octubre de 1977 corria el rumor a les Universitats catalanes que el Ministeri d'Educació i Ciència estava preparant una normativa referent a l'ensenyament superior. Aquestes suposicions es confirmaren quan el Ministeri no acceptà la dimissió d'alguns rectors —produïdes per circumstàncies molt diverses— amb l'argument que molt aviat es posaria en marxa una nova llei d'Universitats.

Finalment, el projecte de "Reforma Universitària" va ésser presentat el dia 15 de juny de manera oficial al si de l'anomenat "Consell Nacional d'Universitats", és a dir, la reunió conjunta de rectors i presidents de Patronat convocats i presidits pel ministre d'Educació. Val a dir que aquesta presentació va consistir no en el lliurament d'un text sinó tan sols en una ex-

posició oral i no sistemàtica del secretari d'Estat Luis González Seara.

El projecte contempla un ampli ventall de temes que van des de l'accés a la docència fins als aspectes institucionals, com també la regulació i consolidació de les Universitats privades. El projecte ha estat considerat més regressiu que la pròpia llei General d'Educació i les disposicions sobre autonomia universitària de 1968.

De tota manera, el fet més greu de l'esmentat projecte és que pretén regular de manera detallada i centralista totes les activitats i competències de les Universitats espanyoles, fins i tot abans del debat constitucional. Les principals forces polítiques catalanes —alertades pel Consell Interuniversitari de Catalu-

nya— presentaren, abans que es fes conèixer el projecte, sengles interpel·lacions sobre les intencions ministerials i demostraren la seva voluntat que les Universitats catalanes depenguin de la Generalitat.

A darrera hora s'ha esdevingut un fet de gran importància. El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, reunit durant els dies 27 i 28 de juny, ha fet pública una nota en la qual explicita que la reivindicació de l'ensenyament en tots els seus graus que fa la Generalitat *implica necessàriament les Universitats*, alhora que dóna suport al procés de renovació de les Universitats i reconeix com a interlocutor vàlid el Consell Interuniversitari de Catalunya (és a dir, l'organisme de coordinació de les tres Universitats catalanes).

Una llei de contrareforma universitària

"Pitjor que les franquistes"

● Entrevista amb Ramon Torrent, vicerector de la Universitat de Barcelona

Del projecte del Ministeri d'Educació d'elaborar una nova llei general per a les Universitats, que tots els qui estan vinculats a la institució universitària no dubten a qualificar de "pitjor que les alternatives franquistes", n'hem parlat amb Ramon Torrent, vicerector de la Universitat de Barcelona.

—La llei Cervero té quatre eixos. El primer és la institucionalització de la Universitat privada. El segon la constitució d'uns Consells de Govern, una mena de patronats, que, en la visió del ministeri, assegurarien "l'autonomia" de les Universitats. Aquests consells estarien integrats per representants de la "societat", des de col·legis professionals fins a representants dels territoris autònoms. Però, aquests Consells de Govern, que aparentment podrien semblar organismes de control social sobre la Universitat, en realitat són els mecanismes perquè la Universitat catalana no es vinculi amb la Generalitat. El

Ramon Torrent: "un projecte inacceptable"

tercer eix és l'estructura del professorat, que continuaria tenint un caràcter estatutari. I el quart eix és l'establiment d'importants limitacions a la democràcia interna de la Generalitat.

UN PROJECTE CONTRA L'AUTONOMIA

—Tots aquests punts es podrien sintetitzar dient que...

—Si s'hagués de sintetitzar en un sol punt el contingut del projecte ministerial s'hauria de dir que és un projecte que intenta evitar que la Generalitat que configurarà el futur Estatut d'Autonomia de Catalunya tingui competències en el terreny universitari.

Els traspassos de serveis de la Universitat encara no han estat abordats per la comissió

mixta Estat-Generalitat, perquè tothom considera (compresos els universitaris) que els traspassos de la pre-escolar i l'EGB eren i són molt més urgents. Ara bé, això no vol pas dir que la Universitat estigui oblidada en la subcomissió d'ensenyament: "Efectivament —continua Ramon Torrent— ja hi ha l'acord ferm, per part de la Generalitat, que si s'aconsegueix arribar a un traspass a l'EGB, el tema immediat sigui la Universitat".

—Un dels punts més importants en tot aquest assumpte ha estat la posició dels partits polítics democràtics. És un fet que els partits han oblidat parcialment tot el que fa referència als problemes universitaris...

—Mira, des d'un punt de vista genèric, els partits catalans sempre han prestat suport a la política menada per les Universitats catalanes. Nosaltres hem criticat, és cert, que aquest suport fos massa genèric i abstracte i no es traduís en iniciatives concretes, probablement perquè els partits catalans no creien que aquest és el moment decisiu pel futur de la Universitat catalana. De tota manera, en el moment que, malauradament, els fets ens han donat la raó, sembla que hi ha posició molt més definida i concreta per part dels partits. Però la cosa més important és que aquest suport el mantindran no a títol individual o fins i tot coordinat, sinó com a participants institucionalment en el govern de la Generalitat.

—Des de certs sectors del país s'ha dit aquests últims mesos que el president Tarradellas havia frenat els traspassos de serveis. Quina és la posició del president Tarradellas respecte a la Universitat?

—A la Universitat sempre ens havia satisfet que quan es preguntava al president: "¿i les Universitats?", ell deia "sí". Nosaltres interpretàvem aquest "sí" com una afirmació que les competències de la Generalitat en matèria universitària eren absolutament inqüestionables i que no es po-

dien admetre rebaixes. En aquest moment de la veritat tot sembla indicar que per part del president no s'està disposat a acceptar una hipoteca de les futures competències universitàries i, per tant, que considera inacceptable el projecte del ministeri d'Educació.

CAVERO: NO TOT EL GOVERN HI ESTA D'ACORD

—Fins ara has parlat sempre del ministeri o del ministre Cervero, però mai del govern de la UCD.

—Sí, és que nosaltres considerem que no es pot identificar la posició del ministeri ni amb la posició del govern en ple ni amb la posició de la UCD. El ministre Cervero està intentant que la política universitària adopti uns graus de rigidesa i de manteniment del centralisme que sabem que incomoden sectors molt amplis dins UCD. Recordem que fins i tot la franquista Llei General d'Educació era més favorable a l'autonomia universitària que no el projecte de l'actual ministre.

La "batalla" per la ca-

El ministre Cervero vol impedir l'autonomia

lalanització i l'autonomia universitària només ha començat. El recent elegit rector de la Universitat Politècnica, Gabriel Ferrater (capdavanter de fa temps en la lluita per l'autonomia universitària) ha vist com sectors buñquerians impugnaven la seva elecció democràtica. El rector de la Universitat de Valladolid, junt amb altres de la resta de l'Estat, han fet costat públicament al projecte Cervero i s'han manifestat contra els desitjos anticentralistes dels

rectors catalans. En general, doncs, tota l'actual estructura de poder a les Universitats —caracteritzada pel seu buñquerianisme i pel centralisme tan arrelat a la dreta espanyola— ha començat la seva batalla perquè la democratització de la Universitat no sigui possible. Creiem que darrere d'això hi ha una raó de pes: la institucionalització de la Universitat privada que preveu el projecte Cervero. Cal recordar que el senyor Cervero està

molt vinculat a la "Fundación Universitaria San Pablo", que té centres a Madrid i Barcelona i a d'altres ciutats i que ja és un embrió d'universitat privada.

Pel que sembla les classes dominants espanyoles, davant la crisi del sistema educatiu, no volen fer cap altra opció que privatitzar-lo. És la millor manera de continuar controlant-lo.

ALBERT PRESAS

Universitat: un servei públic per a Catalunya

L'aparició —oral, no pas escrita— d'un anomenat projecte de "Reforma Universitària" ha alertat tota la societat catalana. Tothom és conscient del perill que representa l'intent de forçar una llei d'universitats abans que quedin ben definides les competències de la Generalitat en matèria educativa.

Deixant de banda el contingut de l'avant-projecte, el fet més important, el definitiu, consisteix en la prova de força que representa per a les forces democràtiques catalanes. Car, per una banda, sembla lògic que una "lleï marc" per a les Universitats de tot l'Estat —de la necessitat de la qual ningú no en dubta— sigui discutida àmpliament després del debat constitucional; i per una altra, també sembla lògic que aquest debat il·lumini el veritable contingut de l'article 141.1.26 del projecte constitucional on s'expliciten les matèries reservades a l'administració central pel que fa a l'educació. En el nostre cas, això vol dir senzillament l'aclarament de quines competències universitàries resten en mans de la Generalitat. Aquesta ja s'ha definit sense dubtes reclamant la vinculació institucional de les tres Universitats catalanes com una peça més del sistema educatiu.

En aquest sentit, el comunicat del Consell Executiu de la Generalitat és terminant i coincideix amb les reiterades manifestacions fetes per les nostres Universitats. Aquestes, durant el present curs acadèmic, han fet un seriós esforç —en el qual s'inclouen inevitablement alguns errors— per tal de donar un exemple pràctic de responsabilitat i capacitat en el compliment d'un servei públic.

No cal oblidar que un dels principals objectius de l'actual govern és anorrear la capacitat crítica i renovadora de les Universitats tolerant la degradació de l'ensenyament per tal de justificar l'aparició i consolidació de les Universitats privades, d'on sortirien els futurs dirigents d'una societat estereotipada i opressora. Per això és tan important la defensa i el manteniment de les Universitats com a servei públic. Per això és tan important que les Universitats catalanes estiguin vinculades a una Generalitat que és l'òrgan suprem d'una nació que ha demostrat sense dubtes la seva total identificació amb tot el que signifiqui llibertat i democràcia.

També cal dir que les Universitats catalanes no aspiren a cap mena d'aïllacionisme. En nombroses declaracions s'ha fet esment de la necessària solidaritat amb les Universitats de la resta de l'Estat. Motius ben evidents, des dels pròpiament científics fins als institucionals, fan naturals i necessaris aquests lligams, que el nou marc polític anirà facilitant cada cop més.

Ara, la cosa més important és que tots els universitaris ens corresponsabilitzem davant dels nous fets. Que sapiguem aprofitar les nostres forces per tal de conservar la Universitat com un servei públic de Catalunya, capaç de fer accedir a la cultura cada cop més àmplies capes del poble i on la docència i la investigació siguin palanques poderoses i eficients per a la transformació progressiva de la societat que ens envolta.

JOAN CLAVERA

Ciutat costanera a la qual han fet viure d'esquena al mar. Ciutat històrica, de més de dos mil anys, a la qual han amagat la pròpia història. Ciutat obrera i treballadora governada per una minoria d'especuladors.

Badalona ha sofert la lògica inhumana del negoci i el benefici, d'esquena al mar, a la pròpia història i a la immensa majoria dels seus 200.000 habitants. De pe-

tita ciutat pesquera a centre industrial, Badalona ha vist arribar desenes de milers d'immigrants andalusos, murcians, aragonesos... El "desenrotllisme" dels anys seixanta, la riada immigratòria, la manca de perspectives de l'administració, la nul·la planificació urbana, l'especulació... han convertit Badalona —la tercera ciutat de Catalunya— en una ciutat despersonalitzada, en un immens dormitori de seixanta mil treballadors

del cinturó industrial de Catalunya. Parlar de Badalona és parlar dels seus deu mil treballadors sense feina, de la pol·lució atmosfèrica, de la brutícia de les platges, de la manca dels equipaments més indispensables...

A Badalona dedica aquest número de TREBALL unes pàgines especials amb motiu de la Festa a Can Solei, organitzada pel PSUC.

Una vila amb dos mil anys d'història

Badalona: entre la ciutat, sí, i la ciutat, no

Avui hom pot conèixer Badalona per l'èxit de la seva oposició a la construcció del port esportiu o per la primera manifestació, legal o tolerada, per l'amnistia que es va celebrar a Catalunya. Cal que hom la conegui per les seves barriades en lluita per tot allò que necessiten, per tractar de posar remei a l'abandó i el desgovern dels qui tenien l'obligació de vetllar per millorar les condicions de vida de la població i no ho van fer.

Hom l'ha de conèixer per la seva oposició al projecte d'edificar el Montigalà-Batlòria, operació avalada per importants entitats bancàries que, si s'acomplia, significaria el col·lapse d'una ciutat que arribaria, sense prendre les mesures oportunes, als 300.000 habitants. I això faria molt difícil la possibilitat que Badalona pugui planificar el seu esdevenidor d'una manera racional.

Darrerament, Badalona és al primer pla de l'actualitat a Catalunya per un problema que pot contribuir, segons el desenllaç que tingui, a mantenir-ne la personalitat o a diluir-la encara més. Si diuen que "qui perd els orígens perd la identitat", és clar que el Dalt de la Vila és un element important i característic de la història milenària de Badalona. És una zona d'estimable riquesa artística i arqueològica que els veïns del centre i de les barriades volen conservar a totes passades, mentre que els seus "representants" la volen vendre per un plat de lleties.

Qui, després de tantes desmesures, de tanta corrupció, és capaç de burlar-se del poble, de menysprear allò que el poble estima amb orgull, no mereix continuar administrant els destins de

la ciutat. Les forces polítiques, sindicals i socials badalonines han exigit això públicament i unànimement, i s'han mobilitzat per aconseguir-ho.

¿Serà possible, en una situació delicada, confusa i difícil com l'actual? Dependrà molt del grau d'unitat que s'assoleixi, de la capacitat i intel·ligència que les forces socials i polítiques de Badalona siguin capaces d'esmerçar-hi. Tant sí com no, és important que, qualsevol que sigui la solució a què s'arribi, ja no sigui possible governar i capturar-se amb els mateixos mètodes i de la mateixa manera que fins ara; que a Badalona s'esdevinguin canvis polítics de qualitat que impedeixin que ningú no pugui, en l'esdevenidor, prendre decisions importants sense tenir en compte les forces polítiques de la localitat, mentre no se celebrin les eleccions municipals que les faran definitivament responsables del futur democràtic de la ciutat.

Però, sense esperar aquestes eleccions, cal posar en pràctica un pla d'urgències que resolgui els problemes més sentits i que no admeten espera, com pot ser, entre d'altres, el de la manca d'escoles.

Salvar Montigalà-Batlòria i el Dalt de la Vila, impedir actuacions especulatives, eliminar de la vida municipal la corrupció i el despotisme, i imposar solucions immediates als problemes que tothom coneix són els elements bàsics del projecte d'actuació immediata pel qual està treballant el PSUC a Badalona.

Un projecte futur de transformació de Badalona i de la vida de la seva po-

Res no sembla haver canviat a Badalona

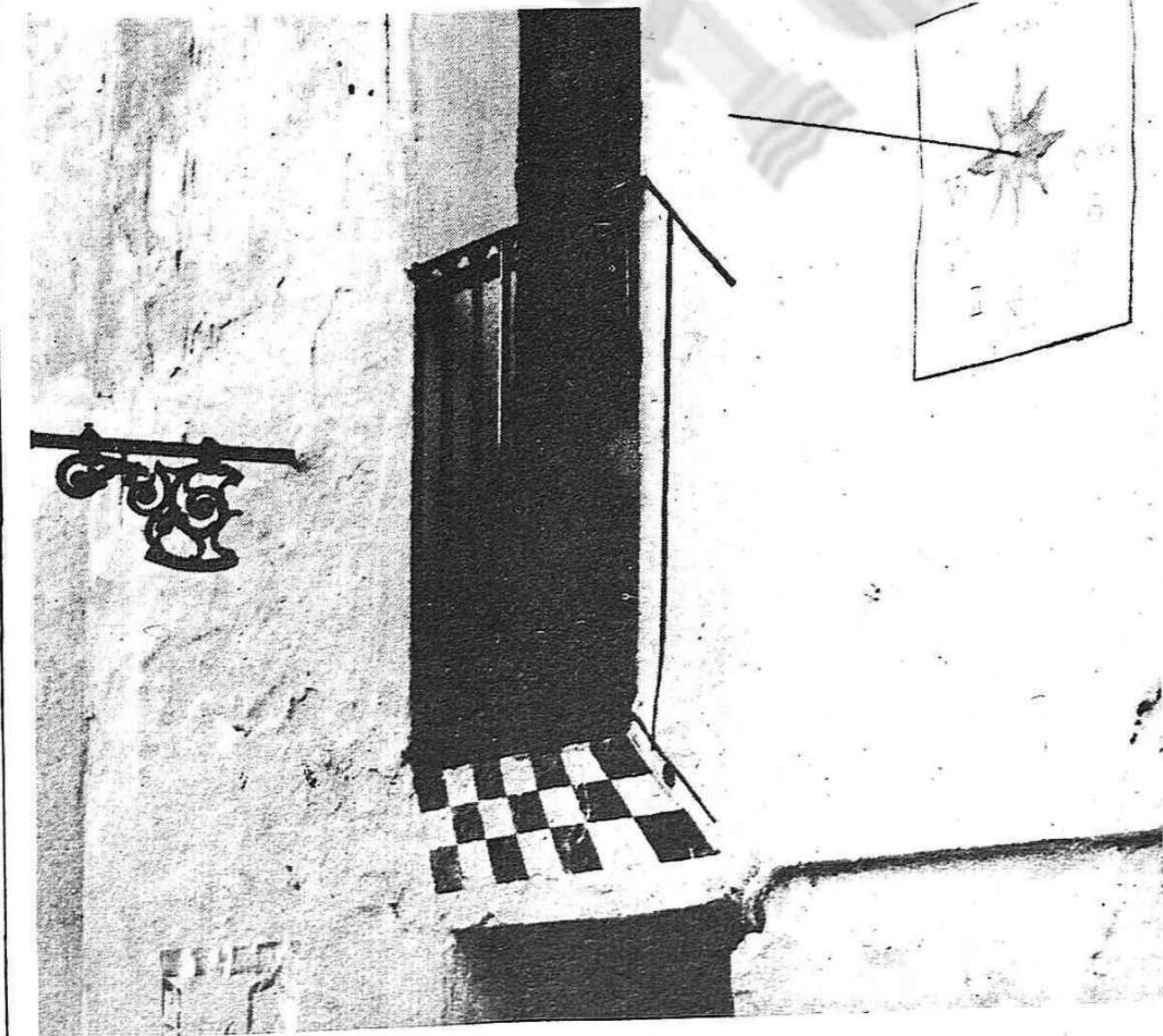
blació passarà per una pregona democratització de la vida municipal, per l'enfortiment de les organitzacions populars a fi de permetre una més gran i més directa participació del poble als afers ciutadans. Perquè se superin problemes que es poden derivar de l'existència de diferents comunitats i poder arribar, sense imposicions, a una verdadera unitat i convivència fins a constituir, lliurement i conscientment, un sol poble, amb una cultura més rica on es pugui veure reflectida la part essencial de les aportacions de cada comunitat. I caldrà també tota una colla de mesures graduals —en les quals caldrà una gran dosi d'originalitat— per convertir una mena de ciutat que no ens agrada, que té molt mala fatxa, en una ciutat nova al servei dels treba-

lladors en una perspectiva socialista.

Un projecte que no és pas realitzable a curt termini, que caldran segurament bastants anys per poder veure'l realitzat i que exigirà el concurs de totes les forces consegüentment progressistes i el suport conscient de tota la població per aconseguir-lo... per fer de Badalona un gran badiu (1), democràtic i socialista.

ALFRED AMESTOY

(1) A les cases del centre de Badalona, els badius o exides solen contenir jardins.

Dalt de la Vila, salvat de moment

El MEC no vol els terrenys per a les escoles

Una "ciutat" per a 50.000 habitants

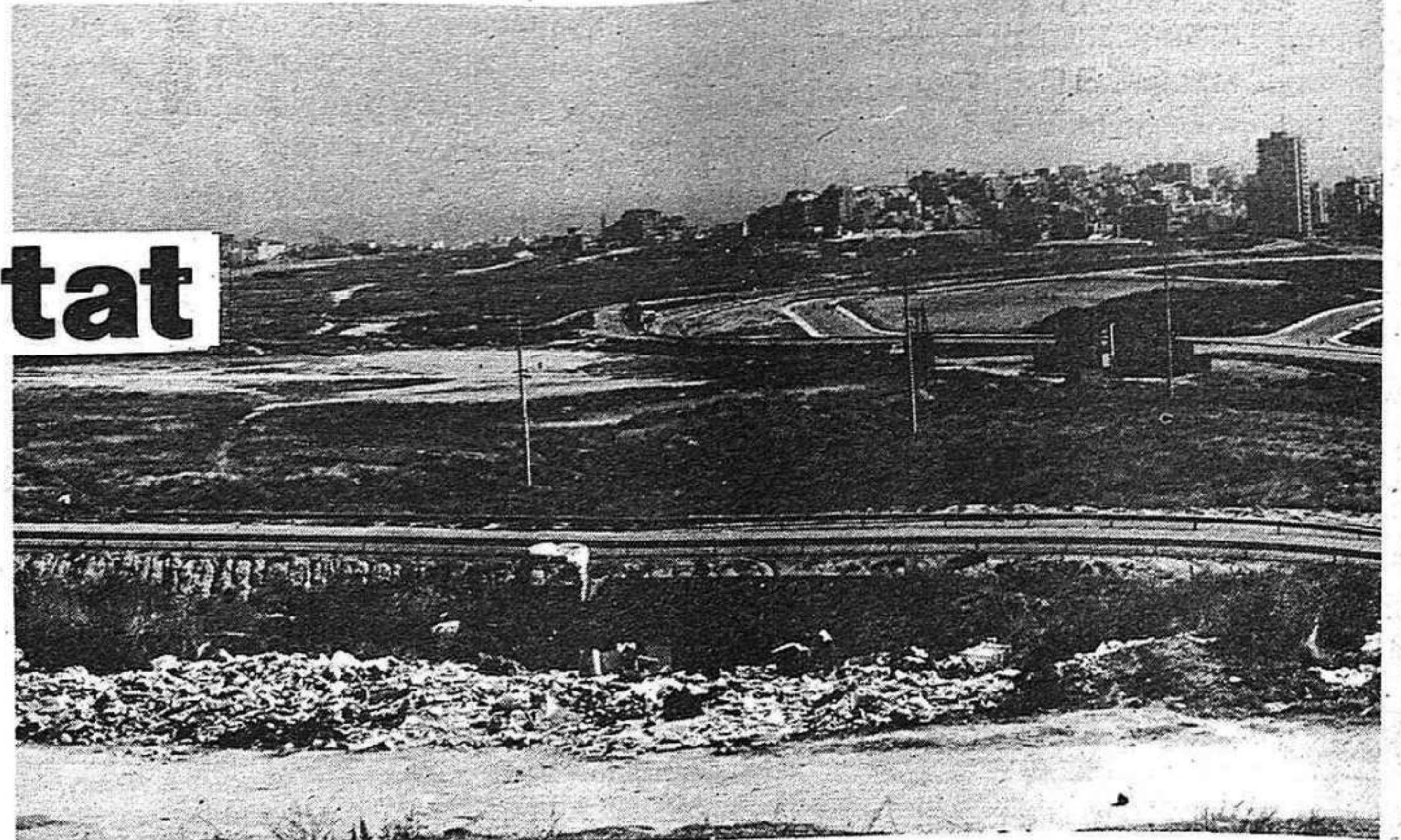
Montigalà-Batlòria: vida o mort de la ciutat

El projecte de construcció d'una nova "ciutat" dins de Badalona (el Polígon Montigalà-Batlòria), que hauria de donar cabuda a uns 50.000 nous habitants, és un problema que ha encetat a la localitat un debat intens i en el qual estan participant activament les associacions de veïns, els sindicats, i els partits polítics badalonins. Es tracta d'un debat sobre les diverses opcions de fons que es plantegen com a alternatives, no precisament al polígon en si sinó al model de ciutat que hem heretat del franquisme, i les propostes per avançar cap a un nou tipus d'actuació urbanística.

El caràcter suburbial de la ciutat de Badalona (i del conjunt de la Comarca), l'elevat nivell de densitats urbanístiques i de població que actualment es donen a la zona, la gravíssima manca d'equipaments junt a les perspectives que hom preveu en l'agreuja-

ment d'aquesta situació si no es posa fre al creixement urbà i l'augment de l'especulació, faran prou difícil, si més no, la solució del gran nombre de problemes que pateix una ciutat que supera en l'actualitat la xifra dels 250.000 habitants.

En aquest marc, el problema del Polígon Montigalà-Batlòria és l'expressió d'un problema més general. Les grans decisions urbanístiques que s'han realitzat a la comarca han estat mancades de vies legítimes. La construcció d'una Badalona receptora de gairebé 150.000 immigrants (en un període de trenta anys) ha respost a l'actuació continuadament arbitrària i no-planificadora d'uns sectors socials que han emprat els mecanismes de poder local indiscriminadament com un instrument més per a la producció i acumulació fàcil de capitals. Les relacions que s'han establert entre ajuntament i empreses immobiliàries han permès, sota l'ombra del franquisme, de construir un tipus de ciutat-suburbi mancada de tota mena d'equipaments col·lectius, i que ha anat perdent la identitat amb la falta d'uns mecanismes d'integració social i cultural dels centenars d'immigrants que s'han vist situats de sobte en una ciutat que creixia contínuament i que no els oferia cap mena d'element d'acollida.

Dues-centes hectàrees, l'únic pulmó de Badalona, que volen transformar en una "ciutat" per a 50.000 nous habitants.

La desfeta urbanística ha produït un fet significatiu a la ciutat: la manca d'espais lliures per situar els equipaments que fan falta, una manca total de sòl urbà. En aquest context, el Polígon Montigalà-Batlòria pretén ocupar un espai d'unes dues-centes hectàrees de terreny i està pensat per omplir-les amb una xifra d'habitants que hauria d'oscil·lar entre les trenta i les cinquanta mil persones...

Dues-centes hectàrees que són l'únic pulmó de Badalona, l'única possibilitat de reserva de sòl en el terme muni-

cipal, i que una gran actuació urbanística, pròpia i característica dels darrers anys del franquisme (el tipus polígon-ciutat-satèl·lit), pretén exposar a la ciutat, hipotecant-ne el futur.

Badalona i el conjunt de l'àrea barcelonina necessiten reordenar la situació urbanística, la situació dels equipaments. Són inacceptables les grans actuacions urbanístiques de les característiques del pla Montigalà-Batlòria, cal revisar profundament el Pla Comarcal (Pla de l'Entitat

Municipal Metropolitana de Barcelona). Però, junt amb tot això, és del tot necessari que l'Administració intervingui seriosament i decididament en la solució dels problemes de l'àrea. Si l'existència d'un règim franquista ens ha situat al nivell de degradació en què ens veiem obligats a viure a les nostres ciutats, si l'actuació especuladora d'aquests darrers anys ens ha portat a un moment que es fa difícil cercar solucions precisament pel desordre urbanístic, cal que l'Administració es comprometi a posar-hi ordre.

PERE RUZAFÀ

Des de fa anys es passen la pilota

FESTA DE JOVENT

16 de juliol - 10 h. matí
al "Poble Espanyol"
Montjuïc

- Cross pel circuit de Montjuïc
- Presentació del F.A.G.C.
- Debat Artur London - Primavera de Frag
- "Nico" Sartorius: Joventut i treball
- Cinema: La tierra de la gran promesa
- Poesia: Pere Quart, Quilo Martínez i d'altres
- Teatre: Aula Brecht de Feliu Formosa
- Recital: Luis Pastor
- Quintín Cabrera
- Quico Pi de la Serra
- Orquestra Plateria

... I happening i jocs i begudes i entrepans i murals lliure expressió i fer una revista i el Riera i el Palau ...

AJUT A JOVENT 125,- ptes :

Tot un dia per fer de tot

El moviment obrer i sindical

Deu mil treballadors en atur

Avui, després de les eleccions sindicals, en un marc diferent, i un cop consolidades les centrals sindicals (CCOO y UGT, principalment) el moviment obrer i sindical té un pes d'extraordinàries proporcions en la correlació de forces de Badalona. Les recents mobilitzacions de la classe obrera de Badalona indiquen un salt gegantí cap endavant i un alt nivell de consciència dels treballadors que ja s'anava manifestant durant els mesos anteriors, i que, posteriorment, s'ha materialitzat en actes de lluita com les jornades del 5 de maig i del 18 del mateix mes.

Per primera vegada, rams de la producció com el metall, gràfiques i químiques, han protagonitzat vagues totals, i s'han desenvolupat també els darrers mesos accions del mateix caràcter a transports, aigua, gas i electricitat, etc. Però, al mateix temps, el moviment obrer a Badalona s'enfronta actualment amb una situació d'extrema duresa, no solament davant la negativa de les patronals a la negociació dels convenis col·lectius, sinó també davant l'agudització de la crisi i l'atur, que, a la nostra ciutat, arriba a uns 10.000 treballadors.

Més de 25 empreses de Badalona, del tèxtil, del metall, de la construcció, químiques, pell i d'altres rams, coneixen els expedients de crisi i el tancament total, mentre l'assegurança de desocupació no arriba a cobrir ni la meitat de les necessitats. El deteriorament d'aquesta situació s'accentua cada dia amb el tancament de noves empreses.

L'ACTITUD DELS EMPRESARIS

A les centrals sindicals i, principalment, a CCOO per la seva clara hegemonia a Badalona, correspon el major pes en les tasques de corresponsabilització dels treballadors a l'hora de plantejar la defensa de les seves reivindicacions. A Badalona ressorgeix un potent moviment obrer que comença a treure el son als empresaris com es fàcil d'endevinar en el comunicat de la "por" que han difós recentment a la "Revista de Badalona", en el qual intenten anul·lar el protagonisme de les centrals sindicals i ignorar-ne la validesa a l'hora de convocar els delegats de les diferents centrals.

Aquesta nota mostra que la Federació Empresarial de Badalona s'incorpora a l'ofensiva que menen contra els treballadors les patronals de Catalunya. I és un element distorsionador per a una part important dels representants obrers i de la gran majoria d'empresaris que, perquè no tenen un coneixement molt exacte de les garanties i del paper que han de jugar els delegats dels treballadors, poden arribar a tenir topades i confusió entre ells en alguns casos, i ser motiu fins i tot de certa paralització de la gestió sindical.

LA SECCIÓ SINDICAL, PEÇA CLAU

A un altre nivell, i concretament en el terreny de les seccions sindicals, es manifesta a Badalona un gran retard que dificulta la possibilitat d'estructuració i organització del

marc sindical i les tasques d'explicació als treballadors. En aquesta direcció es produeixen buits que ja s'han traduït en la desafiliació d'alguns nuclis i que ràpidament cal esmenar pel camí de l'estructuració sindical amb l'extensió i consolidació de les seccions sindicals.

Un altra qüestió és el paper dels sindicats a la vida ciutadana, l'exigència de participació com a tals als debats municipals i la manera de portar-hi propostes en defensa dels interessos de les famílies obreres. La reivindicació d'escoles, dispensaris, equipaments, etcètera, no solament contribueix al millorament de les condicions de vida i de la salut pública, sinó que també permet crear llocs de treball per a la població laboral. Engegar la nova residència sanitària situada a Badalona comporta l'atenció mèdica als afiliats, als treballadors, i l'ocupació de 1.500 assalariats. Pel control de la direcció de l'esmentada residència estan lluitant avui les centrals sindicals, sobre la base dels Pactes de la Moncloa. Hi participa també la CSUT, malgrat la posició que té sobre això.

I, en aquest ordre, cal destacar també la incidència de les centrals sindicals pel que fa a la crisi de l'ajuntament de Badalona, juntament amb els partits polítics i forces socials.

MIQUEL GUERRERO SÀNCHEZ

La residència de Can Ruti, ¿qui la gestionarà?

La mobilització
ciutadana no cessa

Massa nens sense escoles

Els problemes culturals i educatius són greus a Badalona, una ciutat que ha vist organitzats els serveis educatius i culturals d'esquena a més de 200.000 habitants i a una població escolar de 53.000 persones, que pateixen avui dos problemes centrals: greus mancances en l'escolarització total i gratuïta i baixa qualitat mitjana de l'ensenyament.

Efectivament, a pre-escolar hi ha 4.000 nens sense escolaritzar; de 14-16 anys, 5.500, i de deficients mentals, 2.800 no són atesos. Hi ha barris immensos —Sant Crist, Gorg— sense ni un centre estatal. Pel curs vinent, 1.200 nens de 6 anys no tenen físicament plaça enlloc, si no omplen les aules amb 40 i més alumnes.

El 73 per cent dels alumnes d'EGB els escolaritza l'escola privada. Aquesta, en la seva majoria, ofereix nivells mínims de qualitat: són escoles petites —més de la meitat no passen de vuit aules— a les quals els càlculs de rendibilitat econòmica de l'empresa porta a no oferir cap mena de material

pedagògic modern, i a amuntegar els nens a les aules —tenen un promig de 42 i 40 alumnes per aula, a pre-escolar i EGB, respectivament. La cosa s'agreuja si pensem que anualment cauen en mans de l'escola privada, a Badalona, 290 milions de pts. en subvencions, administrats, en la majoria dels casos, exclusivament per l'empresa.

L'escola estatal, en canvi, i malgrat la degradació d'alguns edificis, la certa desorganització i la conflictivitat laboral, ofereix nivells de qualitat molt superiors, tant en instal·lacions —la majoria són noves i ben equipades— com en el nombre d'alumnes per aula —30 a pre-escolar i 33 a EGB.

Deu mil nens sense escolaritzar

Una mobilització ciutadana (Fotos Moya)

LA TAULA D'ENSENYAMENT

Badalona, avui, és una ciutat mobilitzada per l'ensenyament i la cultura. Les constants mobilitzacions i gestions dels barris per aconseguir escoles van fer que es constituís la Taula d'Ensenyament de Badalona com a òrgan coordinador de tota la problemàtica, amb la presència de les associacions de veïns, de pares, dels ensenyants i dels partits polítics.

El Pla d'Urgències que, en aquest camp, presentà el PSUC, i les propostes de diferents associacions de veïns, han donat un pla unitari de la Taula, presentat i acceptat en la seva totalitat per l'Ajuntament de la ciutat. La seva realització s'ha iniciat més per l'acció popular i les gestions de la Taula, que no per l'eficàcia de l'Ajuntament: els

seus errors i imprevisions acumulats han fet endarrerir la disponibilitat de terrenys per a la construcció dels centres necessaris, entre ells vuit d'EGB i un de BUP ja concedits pel Ministeri. Tant és així, que aquests centres NO podran funcionar el proper setembre. L'Ajuntament ha protegit fins avui el caràcter de mercaderia del sòl urbà i ha "oblidat" la seva funció de servei públic.

Es torna a presentar, doncs, un començament de curs conflictiu, davant al qual les entitats i partits continuaran mobilitzant-se i fent gestions per accelerar les construccions, trobar locals provisionals i exigir el compliment global del Pla d'Urgències d'Ensenyament. La democratització dels centres —l'expulsió il·legal de quatre alumnes de l'Acadèmia Lluïl n'és un exemple espectacular de la manca— i la seva

catalanització progressiva, són també qüestions inajornables.

CULTURA EN DOBLE DIRECCIÓ

En altres aspectes de l'equipament cultural, Badalona no ha estat tampoc afortunada. Els comunistes proposen una doble direcció per promoció de la cultura a Badalona, la dinamització d'activitats als barris i la protecció de les activitats de recerca i artístiques dels especialistes.

El mil·lenari patrimoni històric de la ciutat s'està estudiant i divulgant per un grup de competents historiadors mancats, però, de recursos i ajuda. Els grups teatrals, de cinema, cant, folk-lore... tampoc no han rebut fins ara el suport oficial.

Cal crear Cases de Cultura a cada barri, gestionades pels veïns amb l'Ajuntament, on s'estimuli la relació, les tradi-

cions culturals de la població i la divulgació de la creació cultural dels especialistes de la ciutat. La cultura catalana d'origen i l'aportada d'altres zones d'Espanya, presenta un mosaic riquíssim a Badalona que convé rescatar de l'abandó a què l'ha sotmès l'administració franquista.

El PSUC proposa a les forces democràtiques les següents línies d'actuació del nou ajuntament: política d'acció unitària i preferent per a l'equipament escolar i cultural; previsió i planificació de l'escolarització a mig i llarg termini; creació dels Consells Municipals d'Ensenyament i de Cultura com a organismes de participació ciutadana en l'aplicació de les respectives polítiques a Badalona; promoció de la cultura popular als barris i de la recerca i producció artística.

EMILI MUÑOZ

Manuel Igual, fundador de la Unió Socialista

"La Moral" i la CNT, bressol del socialisme badaloní

Manuel Igual, un vellet amb bata grisa, el seu uniforme de treball de la funerària on fa hores cada dia perquè amb la pensió de jubilat no n'hi ha prou, és un dels fundadors a Badalona de la Unió Socialista de Catalunya, una de les organitzacions polítiques que, dies després del 18 de juliol de 1.936, es fusionava amb altres formacions socialistes i comunistes catalanes, formant el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Una conversa amb l'Igual en una xafogosa tarda d'estiu a les oficines de la funerària on ell està de guàrdia —per cert, situada a molt pocs metres del local del PSU—, és un viatge a temps antics, quan s'encetava la República i la classe obrera a Badalona es tornava a organitzar

"Noi, la CNT dominava pertot arreu, i després de la República més. En proclamarse aquesta va néixer l'Esquerra i després la Unió Socialista. En Sesé, Roldan, Cortada, Barrios, Serra i Moret, en Campalans i d'altres, van ser els homes que la van impulsar. A Badalona érem un grupet que

es reunia a la Cooperativa La Moral. Allí es reunien totes les "élites", saps: anarquistes, socialistes, comunistes, i, com et deia, allí vam decidir de formar la Unió Socialista a Badalona.

En Manuel Igual es va explicant, gesticula, diu que aleshores ell treballava a "La Llauna", de maquinista —la G. de Andreis Metalgraf Española SA, segons consta al registre mercantil—, i estava afiliat a la CNT.

"Mira noi, jo era del comitè regional d'Arts Gràfiques, on hi estaven Belisario i en Parxachs, que treballava a "La Tinta". Aleshores els de la FAI ja començaven a tenir influència i quan van saber que jo i d'altres érem de la Unió Socialista ens van expulsar de la CNT. La cosa va coincidir amb el problema dels "trentistes", i van resoldre que aquells que tinguéssim càrrecs polítics no podíem estar al sindicat."

I mentrestant, la Unió Socialista va anar creixent: "La cosa es va anar engrandint, noi. Vam arribar a tenir força i vam anar coalitzats amb l'Esquerra Republicana a les eleccions municipals. A Badalona van sortir tres regidors de la Unió Socialista: Pujol, Bonet, i Rogado. I la cosa va anar creixent, i fixa-t'hi bé, la majoria dels qui érem d'aquí, de Badalona, havíem sortit de la CNT."

Els expulsats d'arts gràfiques van, però, organitzar-se.

El setmanari del PSUC a Badalona fins l'any 1939

"Quan ens van separar de la CNT vam decidir de fer alguna cosa. Els treballadors de "La llauna" ens vam reunir un dia al local del Cor Marítim, que és a la Rambla, i ens vam constituir en un sindicat autònom. Perquè noi, fixa-t'hi bé, aleshores de la UGT quasi no se'n sentia parlar. Va ser després de començar la guerra que va créixer com un bolet."

L'esclat de la guerra va accelerar la unificació de la Unió Socialista, el Partit Comunista Català, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del PSOE, cosa que ja s'estava discutint.

"Aquí, a Badalona, la majoria érem de la Unió Socialista. Del Partit Comunista Català ha no n'eren tants, hi havia els germans Leal, en Cutillas... i tenien un petit local a la carretera general —al tros que ara es diu "27 de Enero"—. Del PSOE quasi no n'hi havia,

i del Partit Català Proletari no n'hi havia cap, la seva influència estava en el CADCI, a Barcelona. Jo no vaig viure directament la unificació, ja que un dia després de començar la guerra vaig marxar a Terol. Fixa-t'hi bé, noi, sempre em va tocar anar amb columnes confederals."

L'Igual va tornar uns mesos a Badalona l'any 37, just per viure els fets de maig.

"Noi, aquí a Badalona no va passar res. No hi va haver ni un sol tret. Nosaltres estàvem armats dins del nostre local i vàiem com els de la CNT entraven armes al seu, però no va passar res, ni un sol tret."

Poc temps després va tornar a marxar, al servei de carreteres, i d'allí aniria a l'exili una vegada acabada la guerra.

"Les coses no anaven bé, fixa't que ens van voler col·lectivitzar la Cooperativa La Mo-

ral. A qui se l'hi acut col·lectivitzar una cooperativa!"

En la conversa amb l'Igual sempre surt la cooperativa, de la qual va ser fundador i que es va convertir en una entitat molt coneguda a Badalona, que rutila encara avui. La cooperativa on segons l'Igual s'hi reunien les "élites" de Badalona, i d'on va sortir la Unió Socialista.

"A la junta hi havia gent de tota mena, de la CNT, socialistes, comunistes. Hi havia algunes botigues que treballaven per la Cooperativa, i teníem moneda social pròpia."

I en dir això, l'Igual, que no ha parat de gesticular cap moment, diu: "escolta, això no ho posis", i se li encenen els ulls: "Al carrer de la Indústria hi havia una casa de barrets que li deien Can Rabetxol, que acceptava la moneda de la Cooperativa. Fixa't, noi, si en tenia de prestigi!"

E.J. RICART

L'antic local del PSUC convertit després en seu del "Consejo Local del Movimiento"

El primer Congrés de Comissions Obreres

Pel treball, la unitat, la llibertat

Més de mil cinc-cents delegats en representació de les diferents federacions de rams, unions regionals i nacionalitats, han participat al primer congrés de Comissions Obreres celebrat al Palau d'Exposicions i Congressos de Madrid, els dies 21 al 25.

Per avaluar la importància d'aquest congrés ens hauríem de traslladar alguns mesos enrere, al de gener, quan comencen a realitzar-se les que després serien milers d'assemblees d'afiliats, centenars de congressos per rams, federacions, comarques i nacionalitats. Centenars de milers d'afiliats i no afiliats han participat a la preparació i discussió d'aquest primer congrés. Tots els càrrecs de representació al sindicat han estat renovats, elegits democràticament. Estem, per tant, davant la culminació d'un procés iniciat en l'assemblea de Barcelona, l'emissió dels bons que d'alguna manera vinculaven al sindicat, per arribar per fi al lliurament del primer carnet. En la ment de tots els delegats hi havia el llarg camí recorregut fins al juliol de 1978. La llarga lluita per la llibertat, contra la dictadura franquista, i el record dels qui van caure en aquesta lluita.

El congrés es va iniciar amb la presentació de l'informe general pel secretariat sortint. Marcelino Camacho, secretari general sortint, que seria després confirmat en el seu càrrec, va llegir durant dues hores l'informe i va ser interromput repetides vegades pels aplaudiments dels congressistes. Una gran ovació es va fer sentir al ple quan Marcelino es va referir a la unitat sindical en afirmar: "Des de la tribuna d'aquest congrés creiem que ha arribat el moment, recollint els desitjos dels electors que varen votar unitat, d'invitar formalment la UGT a institucionalitzar un acord d'acció comuna perquè es compleixin les peticions conjuntes de CCOO i UGT al govern. Proposem un acord de la majoria de classe, victoriosa a les eleccions sindicals."

"La Confederació Sindical de Comissions Obreres —va afirmar tot seguit Camacho— proposa als seus militants obrir un debat permanent als centres de treball sobre les formes d'arribar a la unitat orgànica."

A l'informe, després de fer una anàlisi de la història de Comissions, el secretariat passa a analitzar alguns trets de la situació internacional, com també de la situació política de l'Estat espanyol. Els acords de la Moncloa foren també analitzats en profunditat. En aquest sentit, Marcelino Camacho va dir: "El compliment dels acords de la Moncloa en la seva totalitat podia significar un veritable

avenç; però UCD, demostrant ser conseqüent amb els seus interessos de classe, ha retardat algunes mesures de caràcter social; aquelles que interessaven més els treballadors. Tant sí com no —va continuar Marcelino— els acords de la Moncloa no són més que unes mesures d'urgència, i el seu valor i la seva eficàcia serien escassos si no s'inserissin, com a primera part, en un pla de

tejadés per les delegacions, el ple del congrés va dedicar les dues últimes jornades a discutir les ponències d'organització, finances, acció sindical i a l'elecció del nou secretariat que, en el futur, es denominarà Comissió Executiva.

Les discussions sobre la ponència de finances van ser llargues, sobretot per la resistència d'algunes delegacions a admetre l'augment de la quota sindical a 150 pessetes i el pagament anual de 25 pessetes per carnet. En acabant la presentació de les esmenes, la proposta d'augment de la

"Cocos", de Congrés (Fotos Se-grà)

quota sindical va ser aprovada per majoria; tanmateix, destaca el nombre de vots negatius i d'abstencions.

El congrés va viure el seu moment de tensió, tallat immediatament per la intervenció de la mesa presidencial,

quan Zufiaur, en representació de la UGT, va saludar els delegats. La seva afirmació que la unitat sindical anava per llarg i que la unitat d'acció seria només per moments conjunturals no va ser ben rebuda pels congressistes, sobretot per les delegacions d'Andalusia, que darrerament han tingut certes friccions i problemes amb la UGT.

Marcelino Camacho ha estat elegit novament secretari general. De Catalunya, han estat elegits per a la Comissió Executiva Paco Frutos, Josep M. Rodríguez Rovira, Josep Ll. López Bulla, Núria Casals i Cipriano Garcia.

L'acte de clausura es va celebrar diumenge a la plaça de toros de Vista Alegre. Hi van parlar, entre altres, Marcelino Camacho, Tomàs Tueros, López Bulla i Fidel Alonso. Potser en aquesta ocasió hi van fallar els assistents. El temps era esplèndid a Madrid i propiciava la sortida a la propera "Sierra".

ALBERTO ELORDI

reconversió nacional de l'economia de tres o quatre anys, que en faci una cosa més racional i més nacional, encara que no pas autàrquica, alhora que més democràtica."

Més d'un milió de treballadors estan sense feina i, de moment, no s'albiren solucions immediates que puguin paliar el més greu dels problemes amb què ens enfrontem, la seqüela més important de la crisi econòmica. Seqüela trágica i que, sense caure en tòpics, no trigant gaire pot esdevenir fam. El congrés de CCOO ha estat conscient d'aquest problema: "Actualment, el problema dels problemes és l'atur. Assegurar la feina és l'objectiu número u i, mentrestant, estendre l'assegurança de desocupació a tots els qui no tenen feina... Davant l'extrema gravetat i urgència del problema, la Confederació Sindical de Comissions Obreres considera imprescindible posar en peu un pla d'urgència i solidaritat nacional."

Després d'aprovar l'informe general, al qual caldrà afegir una colla d'aportacions plan-

Esperant les atribucions del futur Estatut

Sanitat: la Generalitat vol fi

L'Estat traspasarà, tard o d'hora, les competències sanitàries a la Generalitat provisional. Hem parlat d'aquest traspàs i d'algunes idees per al futur amb Pere Comas, secretari general tècnic de la conselleria de Sanitat i Assistència Social. Fonamentalment, Comas fa d'assessor jurídic del conseller Ramon Espasa i ha de posar en marxa els serveis administratius i de recepció de les competències sanitàries.

—¿Quin serà l'abast del traspàs?

—El traspàs encara és una cosa poc definida, però penso que ha de tenir lloc per etapes, segons els tipus de serveis. En sanitat, més que no pas fer gestió directa dels serveis, es vigila, es controla, es fa "policia administrativa", és a dir, control d'aliments, d'aigües, etcètera. Probablement necessitarem més temps per posar en marxa l'aparell administratiu amb què controlar l'assistència sanitària directa. Per ara, estem enllestit un esborrany de decret que voldríem sotmetre a un plenary del consell de la Genera-

litat per tal que pel juliol anés al consell de ministres, abans de les vacances.

—¿L'esborrany de decret preveu alguna cosa respecte a l'actual SOE i a l'assistència mèdica privada?

—En aquests moments, tractem de les competències que l'Estat té a Catalunya pel que fa a la Seguretat Social, les institucions privades i les institucions sotmeses a patronatge. Tot això passaria a ser competència de la Generalitat.

FISCALITZAR

—¿Aquestes institucions se-

rien coordinades en un futur Servei Nacional de la Salut?

—Sí. De tota manera, avui només demanem les competències, la capacitat de poder decidir, gestionar, intervenir, fiscalitzar. Si bé demanem les competències, cal dir que no tindrem un marc clar fins que no tindrem l'Estatut.

—Així, doncs, ¿és prematur parlar d'un organigrama general, encara que fos molt genèric, del futur Servei Nacional de la Salut?

—Sí, és molt prematur.

—¿Es pot fer alguna cosa perquè els metges de la Seguretat Social comencin a abandonar la medicina purament simptomàtica i facin medicina preventiva?

—Em sembla que, en aquest sentit, ja podem intervenir. Si es pot programar la gestió

dels centres, és possible instaurar una tendència gràcies a la qual es practiqui més una medicina preventiva que no pas curativa. Aleshores, en comptes de fer grans centres hospitalers —com espectacularment feia el franquisme—, caldria crear petits centres on fos molt fàcil l'accés al metge, el qual hauria de fer, veritablement, de metge de capçalera. Aquests centres, que haurien de ser difosos una mica arreu, no haurien de limitar-se a la medicina curativa, sinó que haurien d'ocupar-se de tots els aspectes de la medicina social.

ORIENTACIÓ FAMILIAR

—¿S'ha parlat de crear en aquests petits centres un servei d'orientació familiar, sobretot pel que fa a la procreació i a eventuais casos d'avortament?

Tothom havia dit que el peatge al III Cinturó era una cosa impensable. Un bon dia, però, arribava a Barcelona el sots-secretari del ministeri d'obres Públiques i Urbanisme i anunciava als periodistes que s'instauraria el peatge a Sant Cugat a partir del primer de juliol.

Estranya coincidència: cercles pròxims a la concessionària de les autopistes havien dit poc abans que la gratuïtat del III Cinturó començava a esdevenir insostenible.

Sobre aquest tema publiquem un article del nostre col·laborador Josep Rocher, el qual explica com, pel que fa al III Cinturó, les raons del gran capital s'han imposat, encara una altra vegada, a les raons —plenes de raó— dels ciutadans.

"Amb poc capital, crèdits de l'estranger i la garantia de l'Estat tot funciona de meravella"

El MOPU ens vol estrènyer el Cinturó

B-30: tots contra el peatge

El dia primer de juliol Barcelona perd un carrer. El III Cinturó de Ronda passa per darrere la carena de Collcerola, envoltant el Tibidabo, i no deixa per això d'ésser un carrer més, (una via ràpida) de la capital catalana. El perdem perquè una vegada més el gran capital s'ha imposat a la raó d'uns ciutadans que el volem gratuït perquè, entre altres coses, ja l'hem pagat, i perquè deslliura la ciutat d'un gran contingent de tràfic de camions i automòbils que no tenen cap necessitat de passar per Barcelona per anar al seu destí.

La construcció d'autopistes i la seva explotació en qualitat de peatge és un negoci que proporciona beneficis desorbitats: amb poc capital, grans crèdits de l'estranger i

la garantia de l'Estat tot funciona de meravella i els beneficis són per als de sempre.

El que ens crida més l'atenció és que el Consell d'Estat

informà favorablement a la gratuïtat; també la Generalitat, l'ajuntament de Barcelona, les Cambres de Comerç de Sabadell i Barcelona, tots els ajuntaments del Vallès, la Diputació, la Corporació Metropolitana, les associacions de veïns de Barcelona i les del Vallès, partits polítics, coalicions electorals, i fins i tot la mateixa UCD; o sia que no hi manca ningú, tots absolutament defensen la tan reiterada gratuïtat del III Cinturó, la mal anomenada Autopista B-30.

En l'entrevista que fa pocs dies va tenir la Coordinadora del Tràfic Pesat de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona amb en Narcís Serra, conseller de la Generalitat, aquest va assegurar que el peatge era quelcom impensable, perquè deixaria la Generalitat en una situació molt poc airosa en els moments presents.

El "suspense" comença amb l'arribada a Barcelona del sots-secretari del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanis-

havia de provenir dels túnels del Tibidabo (RIP).

A primers de juny de l'any passat i per decisió ministerial, es va crear una "Comissió Mixta para el estudio de la problemática derivada de la explotación por peaje del itinerario Montmeló-Papiol de la Autopista del Mediterráneo" composta per gent d'Obres Públiques, Ajuntament de Barcelona, Corporació Metropolitana, representants de Transcat i Federació d'Associació de Veïns. Doncs bé, el sots-secretari que negocià amb en Tarradellas no tenia idea de l'existència de la comissió... Aquesta havia d'estudiar com arreglar, de la millor manera possible, el problema, però a Madrid mai no la van deixar participar-hi ¿per què? Com dèiem abans, en l'afer autopistes, en el qual sonen noms importants de les altes finances i de gent involucrada fortament amb UCD, no es pot permetre el luxe que es presentin solucions que vagin en contra dels "patriòtics" interessos d'aquesta màfia financera. A tots aquests beneficiats dels negocis d'autopis-

tes els importa menys que no res que Barcelona i els seus habitants pateixin els sorolls, els fums, les incomoditats d'un tràfic moltes vegades caòtic i que ho és per la inoperància de les autoritats. És per això que es va engegar la campanya popular de "El poble ho ha decidit, III Cinturó gratuït". Entre els soferts habitants de Barcelona i sobretot dels sectors més afectats pel pas de camions, com els de la Meridiana, carrer de València i Aragó, Nostra Senyora del Port, carrer Equador, etcètera (la premsa es va fer ressò de les seves lluites, que han passat a la història del moviment reivindicatiu) és gran, doncs, la indignació per la decisió ministerial. Una decisió que pot ensorrar una cosa que era imprescindible per a les comunicacions de Barcelona i les comarques que l'envolten.

¿Hem de creure que quan el III Cinturó i els del litoral estiguin acabats hi haurà també peatge?

JOSEP ROCHER

EL POBLE HA DECIDIT III CINTURÓ GRATUÏT

Una decisió no compartida pel Ministeri

iscalitzar

—Això s'ha previst en el servei sanitari general. Com que no se sap quines seran les atribucions de la Generalitat en matèria sanitària, ni de quants diners es disposarà, no s'ha fet encara un pla concret. Els centres estan previstos, però encara no es pot dir com seran ni què faran.

—¿Es preveu que els metges del futur Servei Nacional de la Salut hagin d'usar pel nom tècnic els 300-400 remeis capaços de resoldre pràcticament tots els casos de malaltia, en comptes de poder escollir entre les 22.000 marques comercials de productes farmacèutics?

—Aquesta idea, cal seguir-la. Dependrà de com es pugui influir en la Seguretat Social —pedra fonamental del sistema sanitari— en funció de les atribucions de la Generalitat.

Pere Comas, secretari general tècnic de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat: "El traspàs és encara una cosa poc definida"

GRATUÏTAT

—¿El Sistema Nacional de la Salut serà gratuït per a qui el vulgui usar, prescindint del fet que tingui o no tingui un carnet de l'assegurança social?

—La qüestió hauria de ser així, però hi ha condicionaments que depenen de l'estructura econòmica del país, de les responsabilitats financeres, de la manera com es compagini la Seguretat Social

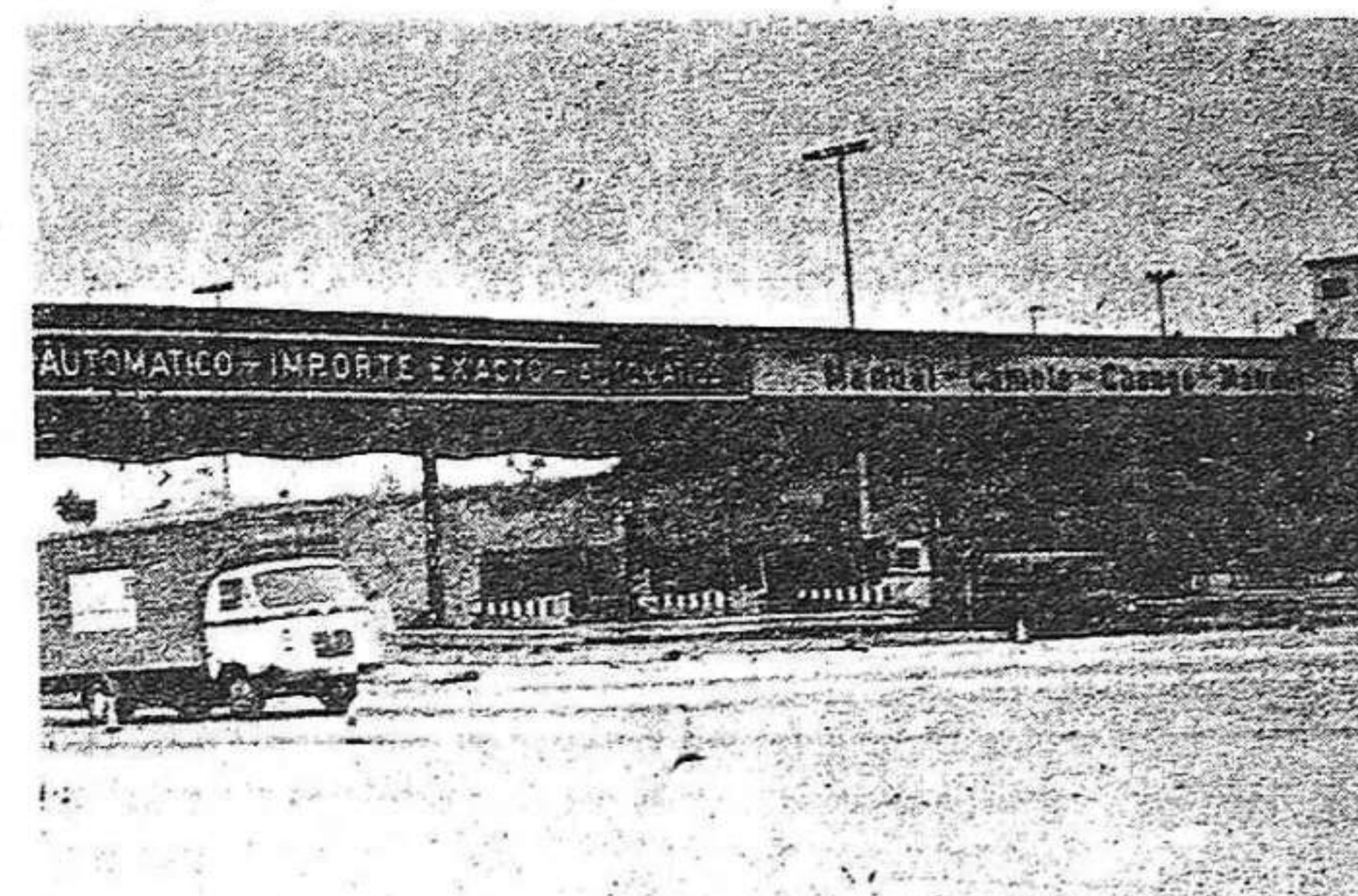
amb el nou Servei Nacional de la Salut. A més a més, contra el principi de la gratuïtat, hi ha una qüestió latent: hi ha una certa tendència del Ministeri de Sanitat a encarregar l'assistència mèdica als privats. Segons aquesta tendència, la Seguretat Social hauria de ser una caixa que recollís diners amb els quals pagar els serveis mèdics dels privats.

Penso que no podran arribar a establir un sistema semblant.

AGUSTÍ FORNER

me, i el director general de carreteres, aquest últim membre d'AP. Es reuneixen amb l'Honorable Tarradellas i, després d'algunes hores, el mateix sots-secretari, en roda de premsa, anuncia el peatge de Sant Cugat. És el dia 26 de juny de 1978.

El III Cinturó comença de fet a Montmeló i acaba al Papiol, o viceversa, amb un recorregut total de 26 quilòmetres. En la seva zona central, compresa entre Santa Maria de Barberà i Rubí, hi ha uns vials paral·lels a l'autopista amb un recorregut de 9 quilòmetres amb entrada i sortida als extrems de Santa Maria de Barberà i de Rubí, la qual cosa vol dir que el qui ho sap, per evitar-se de pagar el peatge, que és al mig dels nou quilòmetres esmentats, surt de l'autopista per Santa Maria de Barberà, per exemple, corre els nou quilòmetres de vial paral·lel i torna a entrar per Rubí, estalviant-se el pagament del peatge de Sant Cugat, el qual està prou vist que solament pagaran els despistats, els beneïts o els estrangers. Els esmentats vials van ser fets per absorbir, canalitzar i distribuir el tràfic que

Deu quilòmetres de peatge

El Consell Executiu de la Generalitat ha desmentit haver pactat amb el Ministeri d'Obres Públiques el peatge de la B-30 i ha dit en un comunicat que "lament que la decisió del Ministeri s'hagi presentat quatre dies abans que finalitzés la gratuïtat provisional" sense que s'hagi acceptat un ajornament que permetés d'elaborar un estudi que comportés altres alternatives. En la seva declaració, el Consell recorda que sempre ha defensat la gratuïtat del III Cinturó i insisteix que la qüestió no està tancada. En aquest sentit semblen apuntar les notícies segons les quals el Ministeri s'hauria compromès a examinar conjuntament amb la Generalitat les alternatives que aquesta proposés com a solucions definitives.

La setmana laboral

La construcció pacta,
el port naufraga

No podem començar aquesta crònica laboral sense fer una breu referència a un fet transcendental d'aquests dies: el Congrés de Comissions Obreres. Les seves resolucions són una aportació estimable a l'increment del pes específic del moviment obrer en el procés democràtic. Només en funció d'aquesta presència activa s'expliquen les actituds més "civilitzades" de les grans organitzacions patronals, que semblen deixar de banda els mitjans incendiàries i les declaracions desestabilitzadores als USA per parlar de millorar les relacions amb les centrals sindicals i d'evitar actituds demagògiques i rupturistes.

El conveni de la construcció encara cueja quan escrivim aquestes ratlles, si bé ja se li veu la fi. Pel que fa a conflictes, el del port de Barcelona té mala peça al teler; no se li veu sortida i provoca greus trastorns al funcionament normal del port. Mentrestant, la crisi no para i va cobrant —amb raó o sense— noves víctimes. Plateries Rivera, de Sallent, i Afa, de Barcelona, en són dos exemples.

Dimarts passat va tenir lloc al Palau de Congressos de Barcelona una taula rodona de la PIMEC amb CCOO, UGT i SOC. Un punt de diàleg que cal saludar. Com també cal saludar la postura del Foment del Treball, la primera organització d'empresaris de Catalunya, que per cert estrena junta directiva, que s'ha desfet en elogis a la Generalitat i a la Constitució. Tot fa pensar que el Foment i el seu fill gran, la CEOE, s'estan allunyant de les postures de la patronal més bunqueriana, que podria estar representada per la SEFES i sectors de la mateixa CEOE. Avui, Carles Ferrer Salat és contestat pel bunquer empresarial català i espanyol per poc dur i, en conseqüència, s'ha convertit en la senyera dels moderats. D'aquí que Ferrer Salat, actual president de la CEOE a la corda fluixa, rebí el proper dia 4 un homenatge organitzat pel Foment i l'Institut Industrial de Terrassa. L'Institut creu que Ferrer Salat "pot crear les bases d'un diàleg amb les centrals sindicals", al mateix temps que condemna la demagògia i les solucions rupturistes com un perill de cara al futur. Lluny semblen quedar els mitjans a Terrassa i al Blaugrana i les declaracions als USA.

EL CONVENI DE LA
CONSTRUCCIÓ
ARRIBA A PORT

Per fi sembla que el conveni de la construcció de Barcelona i "província" arribarà a bon port. Recordem que el president de les deliberacions havia fet una proposta que els treballadors acceptaven i la patronal no. Semblava l'última paraula i el laude o el conflicte col·lectiu l'única sortida. En una reunió amb el governador, les centrals sindicals i els patrons, aquests fan marxa enrere i s'accepta, amb lleugeres modificacions, la proposta inicial del president. L'acord té com a punts fonamentals que les taules de rendiment seran supervisades pels comitès d'empresa, 6.000 pessetes lineals d'augment al mes, quatre dies més de vacances a l'hivern, increment de les dietes, cent per cent en cas d'hospitalització i els 30

ESTIBADORS DEL
PORT AMENACATS

Els 1.700 estibadors del port de Barcelona fa setmanes que van començar una vaga de treball lent, al mateix temps que es negaven a treballar les nits i els dies de festa. El motiu d'aquesta actitud era el desacord amb el laude que el govern va dictar. La veritat és que ens trobem amb una situació enverinada que corre el perill de podrir-se. Els empresaris han amenaçat amb llogar per treballar de nit i els dies festius personal que no pertany a l'Organització de Treballadors Portuaris. També han amenaçat amb prendre mesures precises si la situació no es normalitza d'aquí al primer de juliol. Algunes companyies navilieres han incrementat en un 10 per cent els nòlits de les mercaderies destinades al port de Barcelona, mentre que hi ha una gran congestió de mercaderies per carregar i descarregar.

EXPEDIENTS DE
CRISI DUBTOSOS

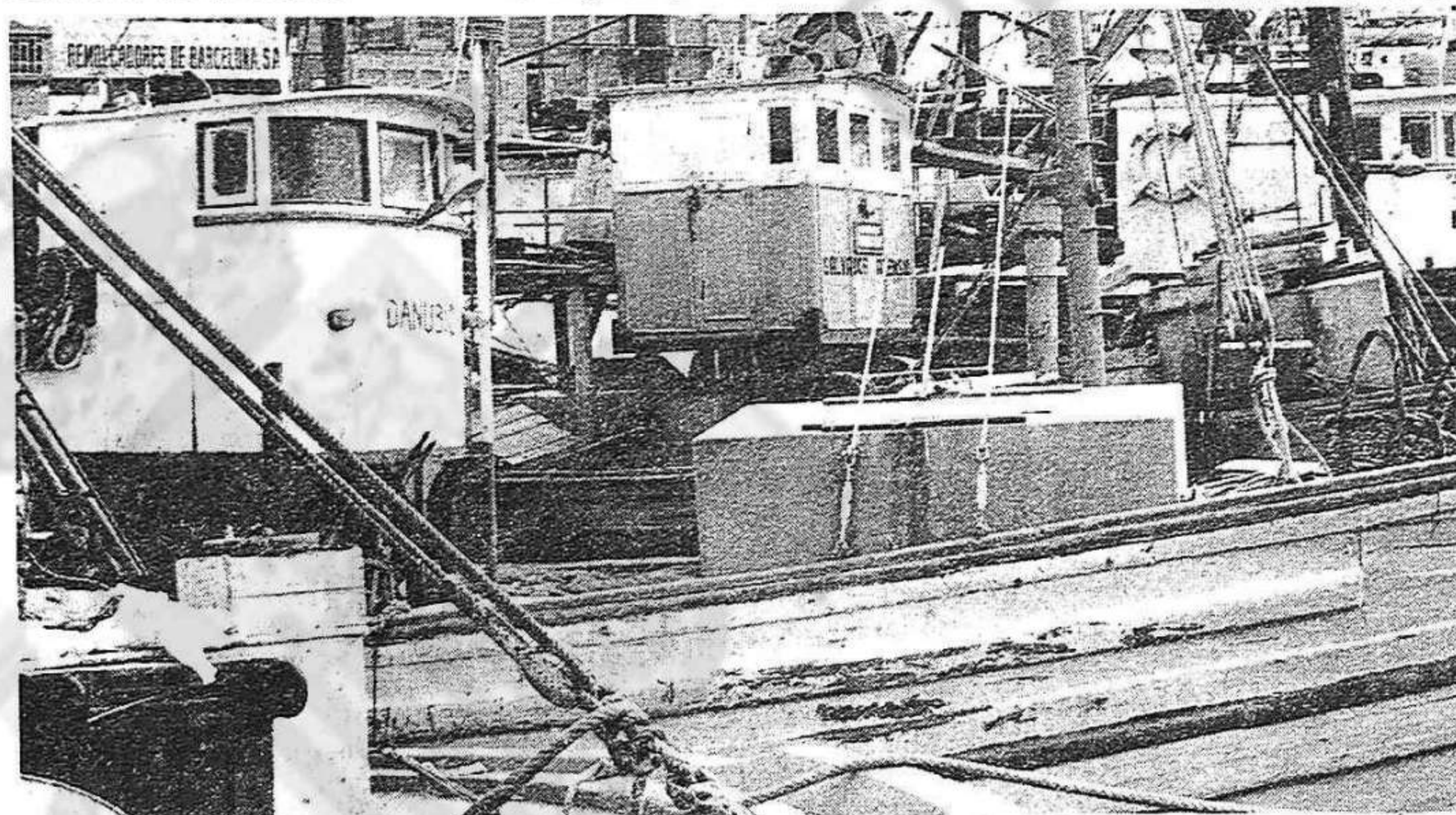
Un nou expedient de crisi a la comarca del Bages, aquesta vegada d'una empresa del metall, Plateries Rivera, més coneguda per Can Culleretes.

Aquesta empresa, situada a Sallent, dona feina a més de 400 treballadors i ha demanat reducció de jornada laboral, a la qual cosa s'hi oposa CCOO fins que no es tingui un informe complet de la situació econòmica i de la producció.

Malament van també les coses a Tallers Afa, que vol tancar deixant sense feina 500 treballadors, els mateixos que es van manifestar pel Passeig de Gràcia fins arribar a la Generalitat i una comissió dels quals es va entrevistar posteriorment amb el governador civil.

Tant en un cas com l'altre, els treballadors no creuen que hi hagi crisi. A Can Culleretes es fan hores extres i es dona feina per fer a fora. Fins i tot s'incrementen els incentius. Comissions Obreres creu que allò que es pretén és una reestructuració de la plantilla i una utilització dels fons de la Seguretat Social. D'altra banda, els treballadors d'Afa tampoc no s'expliquen la crisi, ja que aquesta casa fabrica el 25 per cent dels motors d'electrodomèstics del mercat del país. Afa està situada en un cèntric solar de Barcelona i hom no descarta l'especulació del sòl.

JOAN SANJUAN

El laude ha desfermat la vaga al port de Barcelona

Afrontar la competència de la gran empresa

ACAPIC: els petits s'organitzen

Els comerciants, els treballadors autònoms i els petits industrials es van organitzant en tot l'Estat perquè no se senten identificats en la *Confederación Española de la Pequeña y Mediana Empresa* (CEPYME), creada per la *Confederación Española de Organizaciones Empresariales* (CEOE) en què s'ajunten les empreses monopolistes i la banca. Pel que fa a Catalunya, el maig de 1977 es constituïa a Barcelona l'*Associació Comerciants, Autònoms, Petits Industrials de Catalunya* (ACAPIC) com a organització oberta i democràtica, independent de tota ideologia política o sindical i respectuosa de la ideologia dels afiliats que no contrasti amb els principis de l'Associació.

L'ACAPIC té com a objectius defensar els interessos dels seus socis davant l'Administració, representar-los en tots els estaments oficials —com Hisenda, Seguretat Social, Generalitat, Ajuntaments— i promoure formes d'associació voluntària per comprar a l'engròs, en comú o per branques d'activitat, gestionar crèdits o bé assegurar-se vendes.

Bàsicament, l'ACAPIC vol que els seus associats puguin afrontar la competència de la gran empresa, la qual ha guanyat durant els quaranta anys últims de grans facilitats fiscals, financeres, tecnològiques i de comerç exterior, malgrat que els "petits" representen el 99,8 per cent de les empreses de l'Estat, produeixen el 70 per cent del Producte Nacional Brut i proporcionen el 86

per cent dels llocs de treball.

L'Associació barcelonina, que té juntes locals a molts llocs de Catalunya, persegueix els seus fins a través d'una sèrie bastant llarga de serveis que abracen la informació general mitjançant un butlletí, l'assessorament fiscal, jurídic i laboral i la promoció d'agrupacions de compradors.

A més a més d'aquests objectius pròpiament estatutaris, l'ACAPIC mira de tenir relacions estretes amb els gremis per contribuir a democratitzar-los. Segons han declarat a TREBALL el secretari i el president de l'ACAPIC, senyors Padrós i Rodríguez, en acabar la guerra civil els gremis esdevingueren ineficients per als agremiats perquè foren enclosos en les estructures del sindicat vertical. Democratitzar els gremis, sostenen

—Com va anar el debat sobre la unificació de Comissions amb UGT?

—El plantejament de Comissions és conegut: volem la unificació. La major part del congrés va lamentar la intervenció d'un representant de la UGT, que va criticar la idea de la unificació. Això posa serioses dificultats a la unitat, que és la força fonamental del moviment obrer. Amb tot, Comissions Obreres no

Cipriano Garcia
parla del Congrés
CC OO vol
la unitat

Sobre el recent congrés de les Comissions Obreres, del qual informem en un altre lloc d'aquest mateix número, Cipriano Garcia, diputat comunista i dirigent d'aquella central sindical, ha puntualitzat a TREBALL tres dels temes que han ocupat l'atenció principal dels congressistes: la unificació de Comissions amb la UGT, el pla de solidaritat nacional contra la desocupació i la reconversió de l'economia en substitució dels pactes de la Moncloa, que vencen aquest any.

—Aquest congrés —diu Cipriano Garcia— ha estat molt important perquè s'ha celebrat de forma oberta i pública. El fet d'haver volgut que la premsa assistís a un debat democràtic ha evitat tota mena de tergiversació. El congrés, exemplar per la seva obertura, ha permès que s'expressessin tots els corrents que hi ha a Comissions Obreres. La capacitat de sintetitzar el pluralisme i de respectar-lo és la imatge del futur de Comissions. El congrés ha causat gran impressió en les vint-i-cinc delegacions estrangeres; ha estat especialment una novetat i un ensenyament per a les delegacions dels països socialistes. De gran importància ha estat el fet que tots els corrents de Comissions acceptessin una mateixa candidatura per als òrgans dirigents.

—¿Va tenir acceptació en el congrés el pla de solidaritat nacional contra la desocupació?

—El congrés no el va acceptar de manera majoritària. Les delegacions d'Andalusia el consideren paternalista. La majoria de les delegacions va defensar el principi que la desocupació solament es pot combatre amb l'acció directa.

—¿I la qüestió de la reconversió de l'economia en substitució dels pactes de la Moncloa?

—El congrés va aprovar la idea de la reconversió, però no va veure clara la reestructuració que signifiqui senzillament tancar empreses no productives sense promoure nous llocs de treball. Quant a la reconversió, el congrés va decidir d'exercir pressions sobre el govern a fi de poder-la controlar. Igualment, el congrés va considerar que cal ajudar el camp, de manera especial a Andalusia i Extremadura.

renuncien al desig dels treballadors, que és un desig d'unitat.

—¿I la qüestió de la reconversió de l'economia en substitució dels pactes de la Moncloa?

—El congrés no el va acceptar de manera majoritària. Les delegacions d'Andalusia el consideren paternalista. La majoria de les delegacions va defensar el principi que la desocupació solament es pot combatre amb l'acció directa.

Llàstima que Marcelino Camacho no fos present al moment de defensar la idea que havia llançat.

—¿I la qüestió de la reconversió de l'economia en substitució dels pactes de la Moncloa?

—El congrés va aprovar la idea de la reconversió, però no va veure clara la reestructuració que signifiqui senzillament tancar empreses no productives sense promoure nous llocs de treball. Quant a la reconversió, el congrés va decidir d'exercir pressions sobre el govern a fi de poder-la controlar. Igualment, el congrés va considerar que cal ajudar el camp, de manera especial a Andalusia i Extremadura.

AGUSTÍ FORNER

AGUSTÍ FORNER

Un problema pendent

Objectors envers servei militar

Aquests darrers dies han tornat a les pàgines de la premsa una colla de notícies relacionades amb els "objectors de consciència". En efecte, l'empresonament de dos objectors (un a Saragossa i l'altre a Tenerife), les protestes públiques reclamant que s'aprovi urgentment la llei que haurà de regular l'objecció de consciència, etcètera, són els senyals que aquest problema continua pendent de resoldre. Cal preguntar-se: ¿En quina situació estan avui els objectors?

La primera cosa que cal considerar és la gran passa positiva que s'ha fet en la situació dels objectors respecte a l'etapa dictatorial. Queden enrere "condemnes en cadena" que van fer que molts objectors passessin més de deu anys a la presó. Després, la llei de l'any 1973 "de negativa a la prestació del servei militar" no va fer altra cosa que reduir les condemnes aplicades, que van quedar de tres a vuit anys. La legislació actual manté una recent llei sobre l'objecció de consciència per motius "religiosos", si bé s'ha completat amb unes disposicions del Ministeri de Defensa que concedeixen una pròrroga en l'ingrés a files mentre no s'aprova una nova llei reguladora.

Aquesta situació, d'una certa inconcreció legislativa, fa possible que els joves que es declaren objectors estant ja en files no quedin compresos en aquesta possibilitat de pròrroga i puguin ser empresonats.

La concessió d'aquestes pròrrogues ha suposat un important progrés en el tractament d'aquest problema fins que el Parlament aprovi, després de discutir-ne l'avantprojecte, la nova llei. Tanmateix, la situació actual permet que continuïn sent empresonats joves que s'han declarat objectors, i així es generen situacions d'inseguretat i conflictitat.

Davant d'això, el PSUC ja ha manifestat públicament la

seva postura de suport a la petició de l'Entesa dels Catalans en el sentit d'apressar la promulgació de la llei reguladora de l'objecció de consciència, i ha defensat també que al projecte de Constitució s'hi reconegui el dret a l'objecció i la possibilitat "d'exempció del servei militar".

Aquestes són les dues vies per endegar aquest problema, d'acord amb la necessitat de reconèixer l'objecció de consciència per motius religiosos, filosòfics, humans o morals.

També caldria establir un servei civil per acomplir activitats socials diverses, amb regulació des del Ministeri de Defensa i en unes condicions de durada sempre sensiblement superiors a les del servei militar.

D'altra banda, tot i defensant plenament el dret a l'objecció, el PSUC és un ferm partidari d'un servei militar obligatori que, acompanyat d'una sèrie de reformes en profunditat, tan necessàries, aconseguixi la incorporació de la joventut de manera entusiasta i decidida a les tasques de la defensa.

Incorporar els joves a les tasques de la defensa

Els comunistes opten, doncs, clarament per la necessitat social del servei militar obligatori. I això, tenint en compte que en el món actual, en el qual les relacions entre Estats continuen sent relacions de força, l'existència dels exèrcits és una necessitat social indefugible i que, en la mesura que la defensa és una necessitat social, ha de ser tota la població i especialment la joventut que n'ha d'assumir les tasques. Per tant, la presència constant del poble en files, per mitjà del servei militar obligatori, enllaça amb una concepció de la defensa basada en la "guerra de tot el poble". Sembla evident que un exèrcit basat en el voluntariat, en estar allunyat del poble, seria molt més influenciable des de posicions antidemocràtiques i anticonstitucionals.

A. i T.

Dia internacional

Gais: el dret a la diferència

El dret a la diferència. Milers d'homosexuals i lesbianes es van manifestar diumenge a Barcelona amb motiu de la "Diada Internacional de l'Orgull Gai". Una manifestació que havia estat prohibida —no ocorregué el mateix a Madrid i Sevilla— però que, malgrat tot, es va celebrar. "Contra la repressió i per una relació humana lliurement consentida en la qual no intervingui l'abús, l'engany o la força. Pel reconeixement del dret a disposar lliurement del propi cos i, conseqüentment, l'amnistia per a la dona i els gais i la legalització dels fronts d'alliberament homosexual": aquestes eren —i són— les reivindicacions principals dels manifestants, que reclamaven —i reclamen— "el suport de totes les organitzacions populars envers la nostra lluita, envers la nostra tasca d'acabar amb tota marginació".

El dret a la diferència (Foto Morera)

La introducció del divorci vincular al dret civil espanyol és una exigència de la nostra societat perquè la legislació matrimonial vigent és inadequada en la seva triple consideració sociològica, socio-política i econòmica. Per aquest motiu, el grup parlamentari comunista va presentar al Congrés de Dipu-

tats una proposició de llei de divorci que pretén ser realista i donar resposta als centenars de milers de persones que pateixen les conseqüències d'una legislació rígida i anacrònica, que ha quedat totalment desfasada per la realitat social. Sobre aquest tema escriu per a TREBALL Assumpció Sallés.

Proposta de llei dels comunistes

Divorci també és llibertat

La proposició de llei de divorci presentada per la minoria comunista tendeix, fonamentalment, a la normalització de les relacions civils, tenint sempre present la realitat social sobre la qual la llei ha d'incidir. És cas, per tant, d'abordar els problemes reals i de designar els fets pel seu nom, sense buscar refugi en fórmules jurídiques i ètiques que pretenen ser immutables mentre que al voltant nostre centenars i centenars de matrimonis no tenen suport efectiu i, en molts de casos, ni tot just viuen plegats.

El divorci és un fet admès en la legislació de tots els països democràtics, ja que és absolutament rebutjable traslladar criteris morals o religiosos a la regulació de fets humans naturals, que superen sempre, amb la seva dinàmica, la legalitat. En aquest sentit, és injust que la concepció catòlica del matrimoni com a sagrament indissoluble sigui imposada autoritàriament a tots els ciutadans.

La societat democràtica que estem intentant crear ha de ser pluralista i ha d'organitzar la justa convivència de tot hom al seu si. En aquest sentit, el divorci és un element de consolidació de la democràcia, si donem al terme democràcia la seva autèntica dimensió de llibertat dels ciutadans per abordar la solució dels seus problemes personals i col·lectius amb la màxima participació, dins d'un ordre jurídic adaptat a la realitat de les coses.

La llei de divorci és la primera passa cap a una reforma total del dret de famílies, que es basa sobretot en la consideració de l'ésser humà en un pla de llibertat i igualtat i, per tant, capaç de mantenir relacions lliures que no suposin l'exploació d'un sexe per l'altre, i que garanteix a tots els individus el dret a viure lliures d'intromissions de l'Estat, totalitàries i injustificades, en matèries que afecten la seva vida privada. No és cas d'atemptar contra l'estabilitat de la institució familiar, sinó simplement d'admetre que quan desapareix la relació afectiva en què es basa la convivència matrimonial desapareix també una base de l'autèntica estabilitat de la família, i es creen situacions conflictives que, en moltes ocasions, fins i tot posen en perill la integritat física dels cònjuges i dels qui sempre són els primers perjudicats, els fills.

La llei que es proposa admet el divorci per sol·licitud d'ambdós cònjuges. En aquest cas, el jutge acceptarà l'acord de les parts sobre els béns i els fills del matrimoni, sempre que aquest acord no sigui perjudicial per a un dels cònjuges o per als fills.

Tanmateix, no sempre hi ha la conformitat d'ambdós cònjuges. En aquest cas, la llei preveuria una colla de causes que servirien de base per demanar el divorci. Totes elles tenen en comú que suposen la cessació de la base afectiva i de comunitat de vida que el matrimoni, per merèixer aquest nom, ha de comportar.

D'acord amb el projecte de llei presentat per la minoria comunista, serien causes de divorci: La cessació, voluntària o involuntària, per qualsevol causa, de la vida conjugal durant els dos anys immediatament anteriors a la demanda de divorci. L'incompliment greu dels deures propis del matrimoni. La malaltia de qualsevol dels dos cònjuges que afecti greument la vida en comú, assegurant, però, l'assistència al malalt. La infidelitat i els mals tractes, injúries i ofenses greus a la integritat, dignitat i llibertat, imputables a un dels cònjuges envers l'altre o els fills. I, finalment, la impossibilitat de la normal convivència entre els cònjuges per incompatibilitat de caràcters.

El projecte de llei tracta de protegir especialment els fills contra els efectes derivats del divorci. Per exemple, s'hi estableix que el jutge, discrecionalment, fixarà en poder de quin dels dos cònjuges han de quedar els fills i quin n'exercirà la pàtria potestat.

Segons el projecte, la regulació del divorci s'enquadraria en el Codi Civil, d'acord amb la tònica tradicional d'altres països, i el procediment per obtenir-lo serà gratuït, a fi que els costos del divorci no estableixin una discriminació en perjudici de la gent econòmicament dèbil.

En definitiva, és una proposta de llei que no és demagògica, sinó que ha de permetre resoldre problemes reals. Problemes que afecten, d'una o altra manera, tota la societat.

ASSUMPCIÓ SALLÉS

L'última novel·la de Josep Albanell

400.-

DOPESA

GRUP «MUNDO» D'ED

Anuncis per paraules

Venc tenda de campanya, 2 cambres, saleta i cuina, 15.000 pessetes. Interessats truqueu al 788 71 29.

Amb 20 anys d'experiència en administració d'escoles, busco feina. Pau. 203 60 23.

Llicenciada en Filosofia i Lletres busca feina a l'ensenyament. Jornada completa. Escriu a Rosa Maria Solà, carrer Santa Amèlia, 6. Barcelona, 34.

Busco "au pair" pel setembre. Truqueu al 321 21 54. Anna.

Compro còmics anteriors 1970. Escriure Treball ref.101.

Busco estudi Sants, Hostafrancs, la Bordeta, Sarrià. No puc pagar més de 5.000 ptes. el mes. Truqueu el 321 33 00. Isabel.

S'ofereix jove 16 anys auxiliar administrativa, mecanògrafa. 308 26 22. Maria Carmen.

Compro còmics anteriors 1970. Escriure Treball ref.

Anuncis per paraules 16 ptes. paraula. Truqueu abans de cada dimarts al 321 21 54.

Fonts consultades al moment de redactar aquestes ratlles confirmen que tot sembla indicar que el Consell Suprem de Justícia Militar ha rebutjat el recurs d'alçada que van presentar els advocats contra la denegació de l'amnistia als quatre Joglars empresonats per part de l'ex-capità general de Catalunya, Coloma Gallegos. Si és així, l'actuació dels advocats, com a tal, hauria acabat, i quedaria únicament la possibilitat d'un indult com a mesura d'escarceració. D'altra banda, també se'ns informa que es probable que se celebri, aquests dies, una roda de premsa convocada pels advocats dels Joglars a fi d'informar detalladament de la situació actual. Mentrestant, i com a conseqüència indirecta d'una llarga sèrie de fets, "el cas" Joglars ja no és centre d'atenció. Traslladada a Madrid, a la presó de Yaserías, Míriam de Maeztu, els tres actors que romanen a la presó Model, Gabi Renom, Andreu Solsona i Arnau Vilardebó, haurien entrat en una fase de lògica desmoralització vista la marxa dels esdeveniments pel que fa a la seva situació.

Possible rebuig del recurs d'alçada

Els Joglars: ja només resta l'indult

En aquestes mateixes pàgines de TREBALL, Rafael Ribó concretava fa poc que "és ara que totes les forces democràtiques han de recuperar la iniciativa i actuar amb tots els mitjans per aconseguir l'alliberament dels Joglars, per aconseguir que el Consell Superior de Justícia Militar els apliqui la llei d'amnistia". Totes les dades que tenim a les mans indiquen que no ha estat així, que l'amnistia els continua sent negada. Ja en el terreny dels rumors i de les especulacions, que tant s'han escampat durant aquest complex i incòmode afer, es veia l'onomàstica del rei Juan Carlos com un moment "adequat" perquè aquella resolució fos oficial; al cap de poques hores el rei concediria un indult i amb això, sens dubte, s'hauria trobat una "solució política" al cas. Però un cop més les especulacions no tenen una confirmació real.

Des de la denegació de l'amnistia per Coloma Gallegos (21 d'abril) fins avui s'han esdevingut alguns fets de relleu en el llarg procés, més enllà dels corresponents recursos d'alçada al Consell Suprem de Justícia Militar presentats els dies següents. Podríem parlar, per tant, d'un deteriorament de les relacions entre Albert Boadella i els altres Joglars, d'una ofensiva política en defensa dels actors que va tenir el centre d'actuació al Congrés i al Senat, i d'una colla de pressions que van partir dels treballadors de la cultura a escala internacional. D'alguna manera, la suma de tots aquests fets es canalitza en l'exigència d'una "solució política" que posi fi a una situació gairebé absurda però que treu crèdit a l'actual procés democràtic de l'Estat espanyol. Coincidint amb Lluís Maria Xirinacs, jo diria que el cas Joglars, de bon tros, és el més significatiu i espectacular com a lesió al dret d'expressió.

DEBAT A LES CORTS

Una colla de declaracions i d'escrits de tarannà molt divers i de molt discutible "oportunitat" han anat confonent una determinada opinió pública. I, encara pitjor, situant-la enfront dels Joglars com a grup humà. No és cas de detallar, però sí de recordar, per exemple, el dur article de Joan de Sagarra ("Lo que no han dicho Els Joglars") sobre el suposat vedettisme de Boadella i sobre les seves relacions amb els seus companys. A partir d'unes precises i necessàries puntualitzacions sobre l'actuació de l'advocat Valencià, que "en cap moment no va secundar amb la seva presència o amb la seva signatura les accions empreses pels altres advocats i pel Comitè de Solidaritat" i que basava la seva defensa "a provar que Boadella no va prendre part a l'obra", Sagarra entra en consideracions que, tal com jo ho veig, no ajudaven en res. Sí que sembla clar que aquest "inoportú" article, pel que fa a la seva lletra menuda, va desfermar una sèrie de declaracions totalment desbaratades i fora de lloc. N'hi hauria prou amb remetre el lector a alguns aspectes de les declaracions de Boadella al setmanari "El 9 Nou", d'Osona (en les quals, incomprendiblement, es mostra contrari a la solució del cas per la via de l'amnis-

tia), a la rèplica de Sagarra publicada el 21 de maig, a una lletra de Marta Català que es va fer pública dos dies després i, finalment, a la "rèplica" gràfica de Boadella que va aparèixer en un diari barcelonès del matí del 31 d'aquell mes de maig. Repeteixo: no entro en matisacions sobre els diferents continguts, perquè ara només m'interessa ressaltar l'aspecte global i negatiu d'aquesta concatenació de fets envers l'opinió pública i l'objectiu comú: aconseguir la llibertat dels quatre Joglars empresonats i el retorn dels exiliats.

Paral·lelament, al ple Senat i al ple del Congrés (dies 26 i 27 d'abril, respectivament), el tema Joglars havia estat àmpliament debatut. Els senadors Mateo Navarro i Solé Sabarís i la diputada Marta Mata van ser els qui denunciaren durament la situació i l'actuació del govern. "La torna" i l'execució de Puig Antich, el consell de guerra i la doble jurisdicció militar, la llibertat d'expressió i la condemna varen incomodar molts dels qui hi eren. El problema seria que aquestes dures intervencions arribaven molt possiblement amb massa retard. ("Els Joglars no han fet sinó expressar la nostra impotència davant les execucions del 74", havia dit Marta Mata

al Congrés.) Uns dies després, amb un nivell de conscienciació política a flor de pell, el mateix Felipe González expressaria el seu interès a parlar amb el president Suárez sobre el tema: "El propòsit de l'entrevista fóra buscar una sortida seriosa al tema dels Joglars, que té unes repercussions no solament nacionals, sinó internacionals."

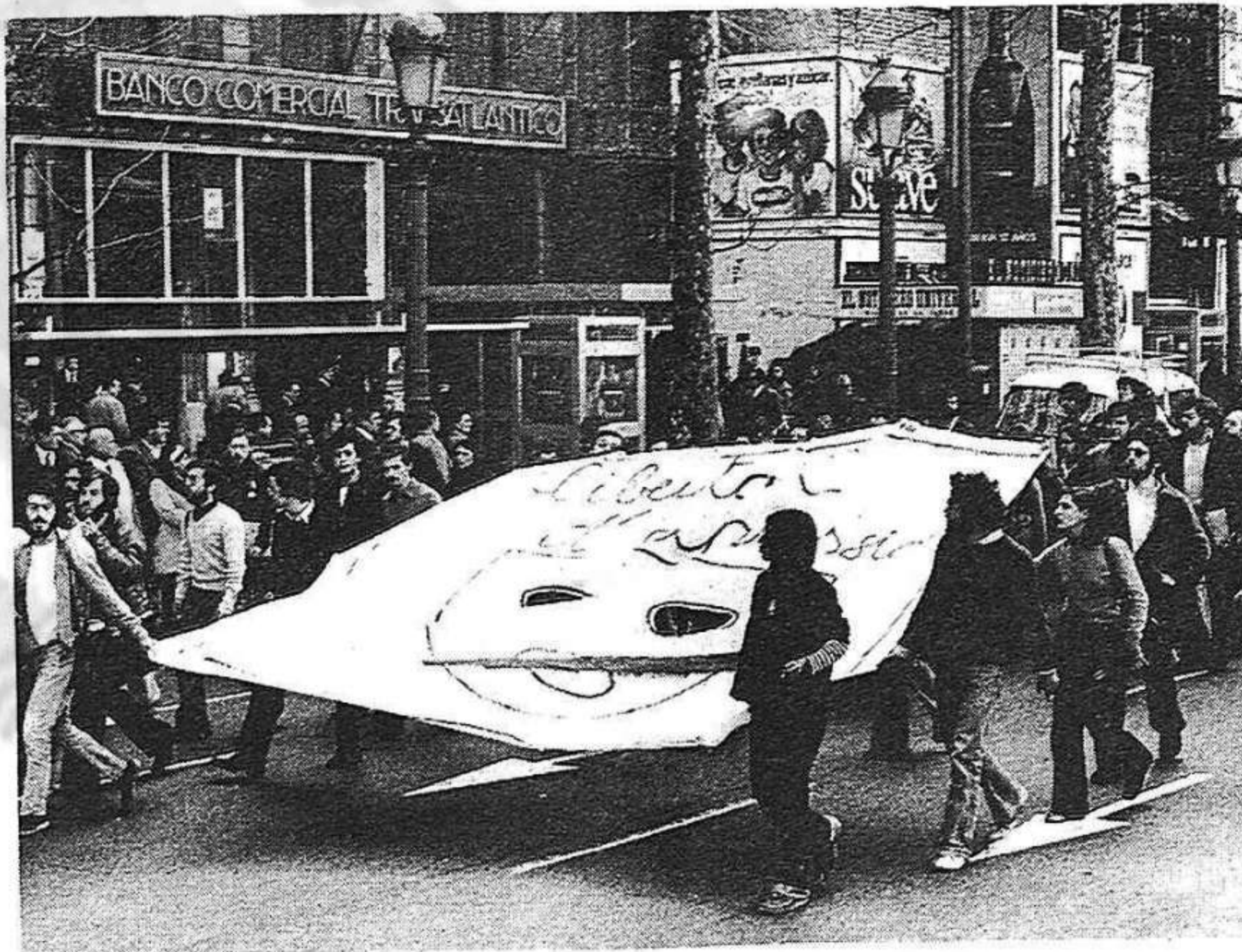
SOLUCIÓ POLÍTICA

Certament, "el cas" Joglars continua provocant solidaritats a nivells internacionals. Després de la concreció de Paloma Picasso que el famós "Guernica" no tornaria a Espanya mentre els actors dels Joglars romanessin empresonats, els festivals internacionals del cinema de Berlín i de Cannes enregistraven actes de solidaritat. Al primer, s'hi denunciava el fet, amb la particularitat que Míriam de Maeztu, llavors a la Model de Barcelona, esdevenia premiada per la pel·lícula "Las palabras de Max", de Martínez Lázaro; a Cannes, Arianne Mnouchkine, directora de la pel·lícula "Molière", negava el permís de distribució a l'Estat espanyol de la seva pel·lícula "mentre no es faci efectiva l'amnistia i la llibertat dels Joglars". Les mostres de

solidaritat continuen. Ara, per exemple, n'hi tornarà a haver a les "Setmanes de Cultura Catalana de Berlín", que s'inauguren aquesta setmana. D'una banda, s'hi projectarà la filmació de "La torna" (feta abans que fos prohibida). D'una altra, al nou espectacle dels Comediants que s'hi oferirà s'ha incorporat un número sobre el tema, a càrrec dels Joglars exiliats Ferran Rañé i Elisa Crehuet. La pressió continua.

Fonts properes als Joglars empresonats a la Model ens han parlat del seu actual estat moral, que no té gaire a veure amb el mantingut fins fa unes setmanes (treballant a la biblioteca de la presó). La desmoralització hi estaria fent acte de presència. Si els pessimismes que hi ha es confirmen, només l'indult podria resoldre la situació. En tal cas, el clam per aquest hauria de ser absolut. Les nostres institucions democràtiques l'haurien de canalitzar. Els Joglars hauran de tornar a ser "centre d'atenció". La solució política no es pot fer esperar ja més, perquè la ridiculització de la democràcia continuaria passant per aquests actors empresonats.

PÉREZ DE OLAGUER

"Els Joglars" hauran de tornar a ser centre d'atenció (Fotos d'arxiu).

- 7/77. S'estrena a Barbastro (Osca) "La torna". Més de trenta representacions per l'Estat espanyol.
- 11/12/77. L'autoritat militar prohibeix les representacions de "La torna".
- 15/12/77. Després de declarar, Albert Boadella és detingut i ingressa a la presó Model.
- 30/12/77. Processats els altres membres del grup, que queden en llibertat provisional.
- 16/1/78. Es crea el Comitè de Solidaritat amb els Joglars.
- 27/1/78. Albert Boadella és traslladat de la Model a l'Hospital Clínic, per malaltia hepàtica.
- 1/2/78. Es rebutgen els testimonis de Carrillo, Benet, Xirinacs i onze testimonis més proposats per la defensa.
- 27/2/78. Boadella s'escapa del Clínic. Ordre de "recerca i captura" per als altres actors.
- 28/2/78. Se suspèn "in situ" el consell de guerra. Són detinguts Míriam de Maeztu, Andreu Solsona, Gabi Renom i Arnau Vilardebó. Boadella i Rañé, en "parador inconegut".
- 6/3/78. Se celebra consell de guerra contra quatre Joglars. El fiscal demana tres anys de presó per a cadascun. Els advocats defensors demanen l'absolució o, si no, l'aplicació de la Llei d'Amnistia.
- 7/3/78. Sentència del consell de guerra: dos anys de presó a cadascun.
- 17/3/78. El Capità General confirma la sentència.
- 23/3/78. Els advocats defensors sol·liciten l'amnistia.
- 29/3/78. Des de França, declaracions a "EFE" de Boadella. Ferran Rañé també és a França.
- 31/3/78. Denúncia criminal contra Coloma Gallegos per falsat en document públic.
- 3/4/78. Roda de premsa a París dels Joglars exiliats.
- 19/4/78. El Capità General denega la petició d'amnistia.
- 29/4/78. Es presenten recursos d'alçada contra la denegació de l'amnistia.
- 26/6/78. Insistents rumors que ha estat denegat el recurs presentat al Consell Suprem de Justícia Militar contra la denegació de l'amnistia per l'ex-Capità General Coloma Gallegos.

Una eina que cal saber utilitzar

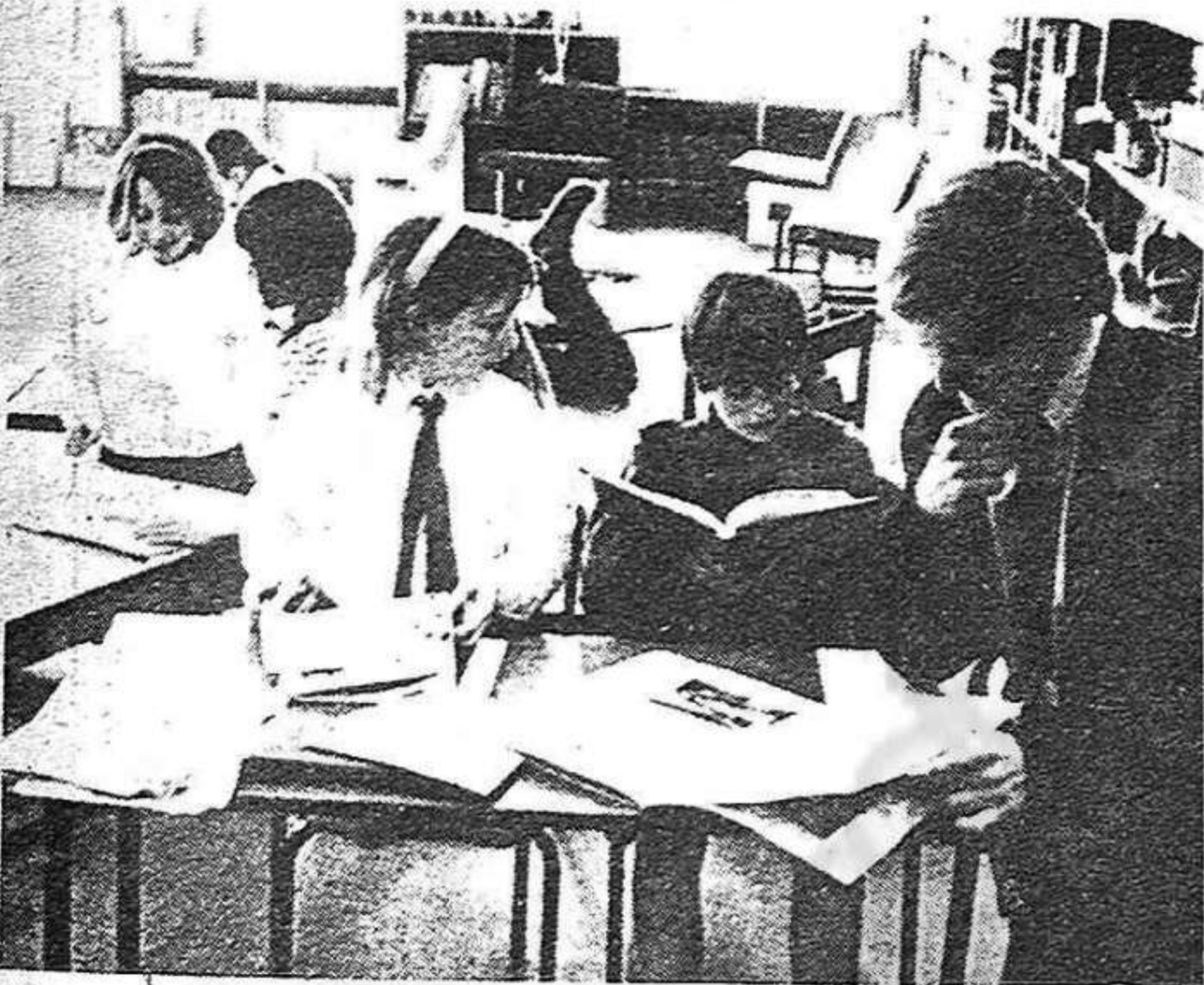
Obligatorietat del català

"...la Dictadura va infligir un nombre tan gran d'ofenses i vexacions als sentiments més íntims i sagrats de Catalunya; aquests atacs, per altra banda, van determinar una reacció espiritual tan viva, que el Govern... no desborda els seus poders acudint ben de pressa a reparar la injustícia i a servir aquelles aspiracions..."

Aquestes paraules haurien servit ben bé per introduir el decret sobre la llengua catalana aprovat la setmana passada a Madrid pel consell de ministres. I el cas és que aquestes paraules són vèlles ja de quaranta-set anys, són les que serviren d'introducció al decret sobre la llengua de 29 d'abril de 1931, signat pel president Alcalá-Zamora i pel ministre d'Instrucció Pública, Marcel·lí Domingo, del primer govern provisional de la República.

En canvi, l'actual decret és introduït per unes paraules totes asèptiques, dignes de la millor literatura opusdeística: "La consideració de la realitat lingüística espanyola, múltiple i variada, imposa la necessitat d'elaborar camins legals que incorporin l'ensenyament de les distintes llengües parlades a Espanya al sistema educatiu."

Davant d'això, reprenc perplex —a més de la memòria— l'obra d'en Benet Catalunya sota el règim franquista, Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco... Penso que aquests quaranta anys de repressió ferotge no són pas un parèntesi de coses lletges en la vida d'aquest país perquè ara puguem continuar com si no hagüés estat res. I tot i convençut que no podem confondre re-

"Una via importantíssima per una catalanització progressiva del sistema d'ensenyament nacional"

El català per a tothom és una primera garantia d'igualtat d'oportunitats lingüístiques i sense discriminació.

conciliació amb amnèsia, penso que d'aquesta pre-democràcia no en pot rajar allò que no té, que què hi farem i que ara és qüestió d'anar per feina. I exposant una altra volta la meua salut psíquica, tal com anem fent milers de ciutadans d'aquest país d'un any ençà, em torno a reprimir els impulsos i em decanto cap a l'anàlisi.

Perquè el fet és que, un cop analitzat, aquest decret és molt positiu, i en més d'un aspecte va més enllà que el mateix decret del 1931 abans esmentat.

Hi destaca la implantació obligatòria de l'assignatura de llengua catalana a tots els centres de pre-escolar, EGB i de batxillerat de Catalunya (sembla que és un descuit el fet que no es parli de la formació professional). Queden, doncs, solucionats els falsos problemes i les porcs absurdes manifestats darrerament en alguns sectors de la nostra societat sobre l'obligatorietat del català. El català per a tothom a l'ensenyament és una primera garantia d'igualtat d'oportunitats lingüístiques i sense discriminació.

En segon lloc, la possibilitat de l'ensenyament en català a partir del curs vinent als centres estatals i no-estatals obre una via importantíssima per una catalanització progressiva del sistema d'ensenyament nacional.

Altres disposicions que giren a l'entorn d'aquestes dues són també molt importants perquè fan referència a la formació dels mestres en aquest sentit, al reconeixement dels professors de català d'una manera que pot solucionar els seus problemes de professionalitat, i a la revisió dels llibres de text escolars.

En aquest moment, doncs, tenim una eina molt important a les mans que des de la Conselleria de Cultura cal saber utilitzar, el sentit de la qual és responsabilitat de tots explicar al nostre poble. Les lluites de tots aquests anys han fet un primer fruit, potser encara amb un cert regust amarg malgrat els anys que ha estat a madurar, potser més ple que no ens podíem esperar hores d'ara, però un fruit que tots hem col·laborat a conrear, que hem regat i sulfat amb aigua i sofre trets de ben endins del nostre esforç. Ningú no ens l'ha regalat, és ben nostre!

LLUÍS LÓPEZ DEL CASTILLO

Política teatral

El debat és obert

El projecte de política teatral del PSUC és fruit de tot un any de treball col·lectiu intens: I si bé és evident que aquesta era una tasca urgent —el crític de TREBALL ha reclamat més d'una vegada aquesta aportació dels partits polítics— també és veritat que el grau de deteriorament de les nostres estructures teatrals exigia el plantejament d'una alternativa global, profundament renovadora, imaginativa i realista, i per tant, lluny de qualsevol improvisació, un llarg procés d'anàlisi, de documentació i de debat.

I cal dir que no tenim gaires coses tangibles sobre les quals reconstruir el nostre teatre: la nostra burgesia ha abandonat el teatre, ha renunciat a recuperar i a desenvolupar el seu propi teatre, cosa que es comprova amb una simple ullada a la cartellera del teatre comercial. Aquest fet, que provoca l'atur forçós de tota la professió, ofereix un altre aspecte: permet i alhora exigeix una alternativa que prescindixi de l'empresa teatral privada. De la nostra tradició teatral, hem de recuperar únicament el repertori, car tant els aspectes organitzatius com les relacions de producció del teatre tradicional han caducat absolutament.

No hem treballat, però, sobre el buit ni creiem que la reconstrucció del nostre teatre hagi de partir de zero, perquè considerem fonamental per al futur l'aparició, sota el franquisme, del moviment de teatre independent, terme en el qual englobem tot un seguit d'experiències distintes i sovint complementàries.

Malgrat totes les dificultats en què s'ha format i ha hagut de sobreviure, el teatre independent ha desenvolupat una pràctica i uns plantejaments realment renovadors, sorgits de la resistència cultural del nostre poble enfront del centralisme i del franquisme.

Per a nosaltres, el nou teatre ja existeix en embrió, car s'ha iniciat precisament en aquesta lluita, i és en aquesta pràctica que hem de trobar les arrels del teatre del futur. La vocació del servei públic, l'esforç de descentralització, noves formes de treball en equip, l'autogestió dels grups, són aspectes fonamentals del nou teatre que el nostre projecte recull i tendeix a impulsar, mitjançant la creació d'una infraestructura sòlida de locals tècnicament ben dotats, d'una organització eficient i d'un marc legal propici.

Que la població dels nostres barris i de les nostres comarques tingui accés als millors espectacles professionals i alhora adquireixi la possibilitat de fer teatre, que pugui en definitiva fer efectiu el seu dret a la cultura, heus aquí el que pretén el nostre projecte. I creiem que aquesta pretensió ha de ser àmpliament compartida.

No pretenem, però, haver trobat les úniques solucions, ni tan sols les millors. I en aquest sentit, caldrà discutir a fons les nostres propostes amb la gent de teatre, amb les organitzacions del nostre partit, amb les altres forces polítiques, amb les centrals sindicals, amb les organitzacions de veïns, per tal d'arribar a un projecte assumit per tothom.

El debat és obert.

JORDI TEIXIDOR

 indice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

- * CREACIÓ REALITZACIÓ DE:
Campanyes publicitàries - Anuncis -
Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V.
Plàfons publicitaris - Ràdio
- * PUBLICITAT DIRECTA:
Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.
- * LLENÇAMENTS - DIFUSIÓ
d'abast nacional - regional - provincial -
local - en tots els medis.

indice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SRIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

indice

Sempre cap al futur

Casp, 118-120, 5è., 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87
BARCELONA - 13

L'espectacle dels calidoscopis

L'espectacle dels calidoscopis. A la Miró, a Foix i a Miró, nens dels colors i les paraules clares, els era ofert un espectacle amb pallsos i titelles, homenatge construït per un altre prestidigitador de les mans i les paraules: Joan Brossa. ¿Qui endevinaria, de lluny estant, sota les formes de les fotos de Jordi Morera, dues pàgines exemplars de fidelitat a la cultura catalana? No hi fa res que carreguin amb vuitanta-cinc anys, picats i ben repicats: a Foix i a Miró els escau l'espectacle dels Claca, perquè han sabut penetrar fins al llenguatge dels colors i dels mots elementals.

El futbol s'ha acabat amb la victòria d'Argentina. La dictadura militar continua.

Molt més que una victòria esportiva

Videla traurà profit del Mundial de futbol

La política ha fet que l'Argentina, la d'en Videla, guanyés el Mundial de futbol. Diumenge passat, quan davant del televisor contemplàvem el xoc darrer entre la selecció argentina i l'holandesa, molt aviat ens adonàrem que, amb la complicitat de l'àrbitre italià Gonnella i del linier Linemayer —prou conegut per les acusacions de corrupció de què ha estat objecte— el vencedor del partit no seria el poble argentí sinó en Rafael Jorge Videla i la seva dictadura.

Parcialíssima actuació arbitral, bogeria col·lectiva a les grades —rentada de caps a compte del locutor del camp— i duresa en l'acció dels jugadors americans foren el motiu principalíssim de la derrota de la selecció holandesa, encara que va jugar millor i àdhuc, a un minut dels 90 de partit, Resenbrink estavellà un xut al pal, quan ja es cantava el gol de la victòria. Pobres argentins! De moment, amb el sabor de la victòria a la boca no s'han adonat que aquesta copa pot representar el seu lligam per molt de temps. Si haguessin vist com nosaltres, a través de la pantalla, el somriure de satisfacció del dictador Videla, ho haurien entès. La dictadura, de bell nou, ha usat un estratagema, el "panis et circenses", per adormir el poble. El despertar serà, però, molt dur. La llei de lloguers, la repressió sistemàtica de tot allò

que té aparença democràtica, continua.

A Barcelona, més d'un miler d'asilats argentins celebren a les Rambles la victòria de la seva selecció. Fou una barreja d'alegria pel triomf i de tristesa per haver hagut de seguir des de molts de quilòmetres les jugades. Paral·lelament, la Comissió de Solidaritat de Familiars de Presos Polítics, Desapareguts i Morts a l'Argentina (COSOFAM), que té el suport, entre altres partits, del PSUC, denunciava en roda de premsa l'Església argentina i, molt en especial, la Conferència Episcopal, que contempla de molt lluny els patiments de tot un poble. La frase del governador de Buenos Aires "primer matarem els subversius, després els col·laboradors, després els simpatitzants, més tard els indiferents i, per últim, els tímids" no ha estat sols una dita, és una realitat. Àdhuc es denun-

cià, a més a més, les continuades tortures a tota mena de ciutadans, sense discriminació d'edat ni sexe, la venda organitzada de nens nascuts a les presons, de mares captives.

Però cal denunciar també els qui han fet possible que en Videla se sortís amb la seva i, tal com ens mostrà la petita pantalla, en primer terme els americans del nord, la CIA, Kissinger. Després, els criminals de guerra nazis que se la campen en la dictadura i àdhuc estigueren a la llotja presidencial. També els altres dictadors sudamericans com Hugo Banzer, convidat especialment per Videla, i el brasiler Havelange, president de la FIFA. Que carreguin tots ells amb la part de culpa que els correspon en el negre fu-

tur que espera al poble oprimid de l'Argentina. Però hem de ressaltar molt positivament el gest de la selecció holandesa, que no volgué rebre de les mans tacades de sang d'en Videla la copa de sots-campió, i del govern del seu país, que ni tan sols contestà al convidat exprés del dictador perquè anés a la final.

Esperem ara l'arribada dels companys periodistes que han viscut aquest mes a l'Argentina. Que compleixin amb la seva obligació d'informar tot el que han vist per tal que, d'allà on sigui, tots posem el nostre gra de sorra per ajudar a fer que l'alliberament del poble argentí sigui ben aviat un fet.

FRANCESC J. CASTELLANOS

treball recomana

CINEMA

Andrei Rublev, d'Andrei Tarkovski. Cinema Ars, Barcelona.— Andrei Tarkovski pertany a un moviment renovador que pretén tractar els proble-

Un film de Andrei Tarkovski

mes actuals del país soviètic sense perdre de vista, però, les ensenyances dels primers temps del cinema soviètic. Obres com aquesta que comentem han tingut dificultats amb les autoritats del seu país per la projecció del tema —l'anàlisi que un pintor d'icones fa de la realitat que el mediatitza— cap a problemes que afecten els intel·lectuals en l'actualitat.

DISCOS

Música de la Revolució (Dial-"Cinc d'Oros").— Versió actual, d'avantguarda diríem, sobre diferents cançons i himnes revolucionaris. Els aranjaments, que donen l'especial segell de personalitat al disc, estan signats per Gabriel Brncic i Fernán Díaz, la direcció artística és a càrrec del primer i de Carles Santos i la direcció coral i instrumental, de Jordi Casas. El valor fonamental del disc, a part del recull de cançons històriques del moviment popular, és haver enriquit amb

concepcions harmòniques d'avui un material que ha restat gairebé inamovible.

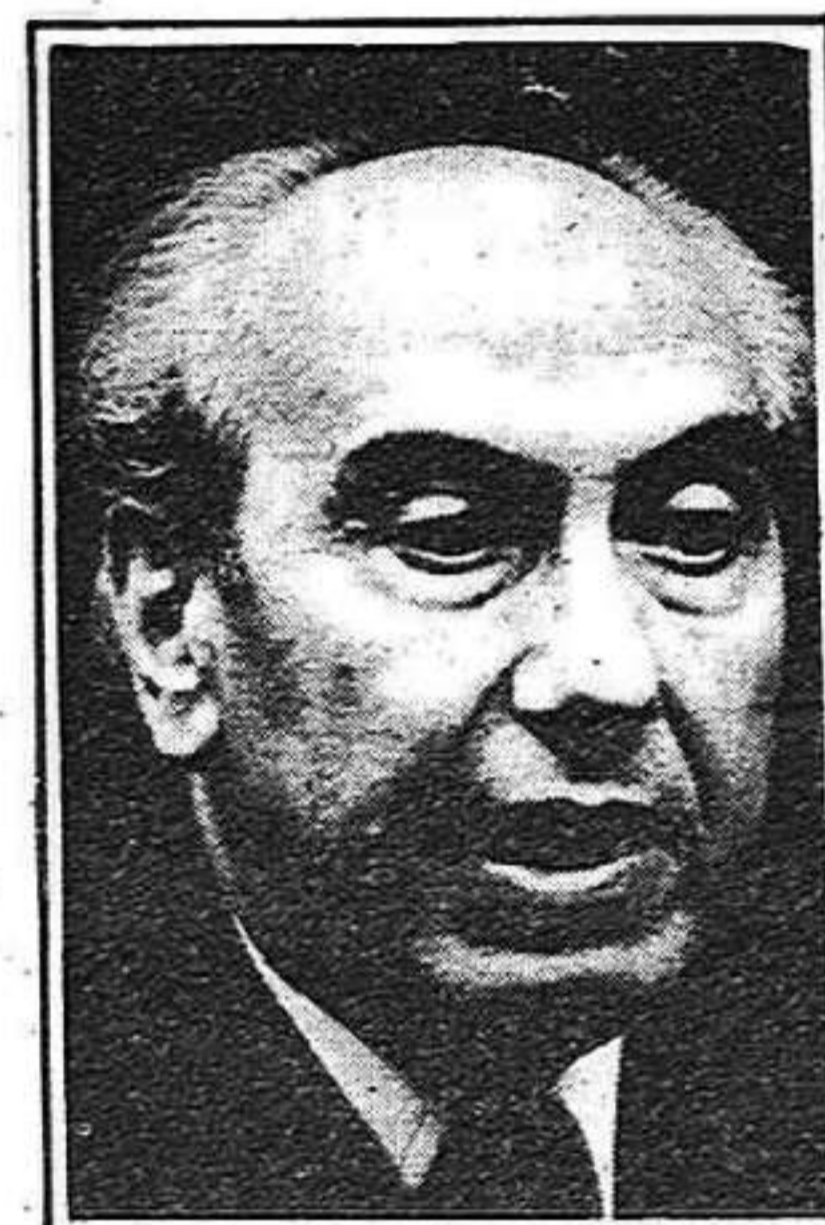
LLIBRES

Joan Rendé, Sumari d'homicida, Barcelona, Selecta, 1978.— Coptes guanyadors del darrer "Víctor Català". Una peça mestra pel que fa al llenguatge. Reccreació d'un entorn enigmàtic. Un llibre divertit, en el qual, tanmateix, la mort s'hi passeja amb aire de dama carrinclona.

Luis Corvalán, Algo de mi vida, (Grijalbo-"Crítica").— Apunts autobiogràfics de Luis Corvalán, secretari general del Partit Comunista de Xile, escrits quan romania pres de Pinochet. Document interessant per la faceta humana que descriu i per l'estil senzill, planer, amb trets humorístics que Corvalán, a desgrat de la circumstància, no oblidà.

La primera edició d'aquests quaderns fou feta a Xile i distribuïda clandestinament.

Artur London, Se levantan antes del alba, Barcelona, Península, 1978. 348 pàgines.— Les memòries d'un combatent txec de les Brigades Internacionals. Amb un pròleg que és l'itinerari fervent d'un anti-estalinista i un cant a la difícil esperança.

Artur London

llengua

per ENRIC VIVES

Ni ingerències ni injúries

Ja fa temps que en volia parlar, i avui em decideixo, potser perquè lliga una mica amb allò que deiem la setmana passada del costum —mal costum— de "traduir" del castellà quan ens expressem en català.

El tema és: paraules, expressions i trossos sencers en llengua castellana quan ens expliquem en català, bé parlant o bé escrivint. És un fenomen molt freqüent. I crec que obeeix a més d'un motiu, que intentaré sintetitzar.

Abans, però, vull exposar-vos la meua opinió que, tret de casos molt excepcionals que han de tenir una justificació ben clara i de pes, introduir en el discurs d'una llengua fragments de discurs d'una altra és, si més no, lleig. Fa mal a l'orella o a la vista. Obliga el qui escolta o el lector a una gimnàstica no gens bona. Trenca l'harmonia interna que tots els idiomes tenen, que per això són diferents. I no vull dir amb això que la llengua que s'ingereix sigui més barroera, pitjor que l'altra. Totes dues poden ser d'una gran bellesa, però cadascuna per la seva banda. ¿Us imagineu que en el curs de la interpretació d'una peça de, per exemple, Haydn, hi fiquessin de sobte uns compassos de Stravinski? Vet aquí que una cosa semblant passa quan escoltem o llegim un text català esquitxat de paraules, expressions o frases senceres en castellà o en qualsevol altra llengua. I viceversa, és clar.

Els motius d'aquest costum que veiem —que patim, diré— cada dia poden ser: D'una banda, l'hàbit de sentir o llegir castellà que fa que ens surtin espontàniament expressions en la llengua germana, expressions que són molt corrents. I això per mandra de pensar exclusivament en la llengua en què ens estem expressant. Busquem, per favor, la paraula o la frase catalana, que la nostra llengua té mots i expressions tan vives, tan imaginatives, tan d'impacte com qualsevol altra. Perquè un altre dels motius de la introducció de fragments castellans (el fet de posar-los entre cometes no resol res) és pretendre, o creure, que el discurs guanya en vigor, en expressivitat. Fals.

Un altre motiu és el criteri que, en citar paraules d'altri, dites o escrites originalment en castellà, és millor posar-les

en aquesta llengua perquè la cita és més exacta. Fals també. Cal que sigui exacta la idea, allò que va dir o escriure la persona citada, cal no trair-ne el pensament. Però en un text català ha d'anar tot en català, encara que només sigui per un sentit harmònic. I no val al·legar que tots els catalans sabem el castellà i, per tant, no hi ha cap dificultat. Això és força discutible. Jo he estat testimoni —i em sembla que tothom— dels treballs i suors de molta gent quan, per la imposició de la dictadura, s'han hagut d'expressar en castellà als centres oficials, posem per cas.

I ara anem ja al motiu més inadmissible, que comporta una injúria gravíssima a la llengua castellana: dir o escriure frases en castellà per remarcar el caràcter feixista de la idea o de la persona que les ha dit. Això es fa cada dos per tres. La persona o la idea són feixistes, però aquest caràcter no rau en la llengua que aquella persona o persones han emprat per expressar-se. És veritat que als catalans, als bascs i als gal·lecs ens han imposat, per intentar anihilar la nostra personalitat nacional, la llengua castellana. És veritat que, pel fet que el castellà havia de ser la llengua única, "la llengua de l'imperi" que deien, s'han dit i escrit infinitat de bajanades, de bestieses i de monstruositats. De feixistades, vet-ho aquí. Però la llengua castellana, a la qual vull retre homenatge ara i aquí, no en té cap culpa. Imagineu-vos que hagués estat a l'inrevés. ¿Hauríem de ser condemnats, els catalans, a ser vexats, injuriats continuament per mitjà de la nostra llengua —que fóra també vexada i injuriada— pagant així els pecats dels feixistes catalans? Rotundament, no.

Quan ens volguem fotre de coses com allò de la llengua de l'imperi, o per la pàtria, el pa i la justícia, o els anys de pau, o el lligat i ben lligat... i no acabaríem mai, diguem-ho o escriguem-ho així —si ens expressem en català, es clar— i no pas en castellà. Perquè ens fotem de la bajanada, no pas de la llengua.

Pensem que, per un grapat de brètols que parlaven i que parlen castellà, aquesta és la llengua materna de molts milions de gent honrada, excel·lent, democràtica, revolucionària...

CONÈIXER CATALUNYA

3 PRIMERS TÍTOLS

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBÒNIC
Joaquim Nadal i Ferreras

ELS ORIGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach Mercé i Avinent
Gestació de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca
Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

200 ptes

DOPESA
GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

Tal com vam anunciar la setmana passada, encetem a partir d'aquest número de TREBALL un debat sobre el tema del centralisme democràtic al si del partit. La setmana que ve publicarem un altre article d'opinió sobre la mateixa qüestió, però cal que des d'ara tothom que s'interessi pel tema ens enviï els seus comentaris. Només recomanem, una vegada més, la necessitat que siguin breus, no més d'un foli i mig a doble espai, perquè altrament ens veurem obligats a retallar-los per raons d'espai.

El tema del centralisme democràtic és particularment important. D'una banda, perquè toca els proble-

mes organitzatius, que sempre són fonamentals, i en aquest terreny es planteja anar més lluny, canviar mètodes i costums propis d'un partit que ha passat quaranta anys a la clandestinitat. D'altra banda, perquè, en la perspectiva de l'eurocomunisme, els partits han d'aproximar molt més el seu sistema de funcionament a dues opcions alhora: ser capaços de reflectir, en la línia política i en el funcionament intern, el model de societat pel qual lluitem, i, a la vegada, ser transparents i nets en el funcionament actual, on es reconeixin amplis sectors de la societat que encara avui no se senten pròxims al partit.

La Tribuna de Treball

El centralisme democràtic

Manuel Linares, membre del Comitè Executiu del PSUC, enceta el debat amb un article que, per les seves dimensions, ens veiem obligats a extreure:

Un partit sense l'observació i aplicació rigorosa del centralisme democràtic no podria acomplir la seva gran missió revolucionària, ser organitzativament la força més sòlida, unida i compenetrada, la més apta per encapçalat la lluita tenaç contra el sistema burgès que faci possible, en el termini més curt possible, conquerir el socialisme i el comunisme.

Aquest és un principi en què es basen els estatuts del PSUC i de qualsevol partit comunista que sigui autènticament leninista, revolucionari i de base obrera. Per això, d'aquest principi es deriven també uns quants drets i deures que tots els militants, independentment de la responsabilitat que tinguin al partit, tenen.

En una paraula, la combinació de la direcció centralitzada, de la disciplina i de la democràcia que regeixen la vida interna del partit és el centralisme democràtic.

LA DIRECCIÓ CENTRALITZADA

La direcció és exercida pel Comitè Central que, entre congrés i congrés, és l'òrgan màxim de direcció del partit, i en dirigeix tota l'activitat política i el treball d'organització. Les decisions del Comitè Central són de compliment obligatori per tots els membres del partit.

Fóra negatiu veure de manera molt esquemàtica la direcció centralitzada, que els militants acatessin submissament les decisions dels òrgans de direcció, perquè faríem la impressió de components d'una secta religiosa o de ghetto, senzillament.

Com va analitzar Lenin la disciplina al partit, "en el terreny dels principis hem exposat moltes vegades què significa el concepte de disciplina al partit obrer: unitat d'acció, llibertat de discussió i de crítica. Aquesta és la nostra definició. Només una disciplina així és digna del partit democràtic de la classe més progressiva".

En un mot: que la direcció centralitzada, la disciplina fèria —condició imprescindible en un partit revolucionari— recolzen en la democràcia interna.

La disciplina és un element inseparable del centralisme democràtic i ha de ser ben entesa per evitar problemes a l'hora d'aplicar-la. S'ha de basar en una consciència fèria i en uns ideals revolucionaris, en la convicció profunda d'una necessitat ineludible, i no pot ser mai verdadera si no és el fruit de l'exercici de la democràcia, de la identificació i la compenetració amb la política i les tasques del partit. Això implica la crítica, la discussió al voltant de criteris diversos. Quan això es fa amb sans propòsits de millorar les tasques del partit, de donar claredat als problemes, no es pot impedir ni frenar, sota cap concepte.

LA DEMOCRÀCIA AL PARTIT

El centralisme democràtic pressuposa, en primer terme, l'elecció dels òrgans de direcció, des del Comitè Central fins a l'agrupació, pels membres del partit i l'obligació dels dirigents elegits de retre comptes de la seva gestió a les seves organitzacions respectives.

Això és l'expressió més elevada de democràcia: sotmetre a control dels judicis crítics dels militants la feina dels òrgans i membres responsables.

Això suposa, en haver de respondre davant els qui els van elegir, que la responsabilitat dels òrgans de direcció s'eleva. A les assemblees, quan els responsables reten comptes als seus militants, han de recollir-ne els criteris, els judicis crítics, conèixer totes les experiències, contrastar les opinions. Això ajuda a superar els defectes, els problemes i a elevar encara més la capacitat política i combativa del partit.

La democràcia interna del partit no es redueix a l'elecció dels comitès i al fet que aquests retin comptes, tot i que això és força important. És, sobretot, la possibilitat dels membres del partit de participar, a través de les organitza-

cions a què pertanyen, en la vida política, en la discussió dels problemes, la possibilitat d'expressar les seves opinions i iniciatives, les seves crítiques.

El partit ha de tenir un gran interès a conèixer l'opinió dels seus membres, a nodrir-se de les aportacions d'aquests, a fer servir les seves experiències, el seu entusiasme i les seves opinions crítics per millorar i impulsar el treball. No ens hem de conformar que un militant faci només allò que se li demana sinó que cal aconseguir que doni tot el que és capaç de donar. Cal estimular la seva aportació activa i responsable. "La intel·ligència de milers de creadors és una cosa incomparablement superior a la més gran de les previsions" (Lenin).

La confrontació d'idees, d'opinions diferents, no significa la cristallització de corrents fraccionalistes. L'activitat fraccional és terminantment prohibida pels estatuts del partit. Observar aquesta regla, que forma part del centralisme democràtic, és una condició imprescindible de la unitat, la força i l'eficàcia revolucionària del partit. Un partit dividit en tendències és incapaç de complir la seva missió històrica de menar la classe obrera en la difícil lluita per la democràcia, el socialisme i el comunisme.

No es poden admetre els atemptats a la unitat del partit. La disciplina igual per a tothom exigeix sotmetre's als acords de la majoria o als acords dels òrgans superiors del partit; però això no vol pas dir rebutjar o no tenir en compte les opinions de la minoria, encara que sigui d'un sol militant, perquè es pot esdevenir que, en el procés, l'opinió d'aquesta minoria pugui ser, si no total, sí parcialment vàlida.

En la lluita pels seus principis, el partit pot topar amb corrents desviacionistes esquerrans i de dretes. La lluita contra ambdós corrents en l'aspecte polític i en l'ideològic és necessària per tenir el partit en les millors condicions en el combat contra el capitalisme i l'Imperialisme.

La lluita contra el desviacionisme, contra el dogmatisme i el revisionisme, i també contra el burocratisme i altres coses que poden afectar el partit, s'ha de menar sobre la base dels principis i en contrast viu amb l'activitat i la lluita revolucionària.

En el període de la dictadura franquista no podem pas dir que el nostre partit fos un model de democràcia. Per força havia de pesar més el centralisme que la democràcia. Però a cap partit, a Catalunya, hi ha hagut tanta discussió com al nostre, tant als comitès com a les cèl·lules. Tant els problemes nacionals com els internacionals s'examinaven a totes les organitzacions. Sempre s'ha prestat gran atenció a fer que la vida interna, el funcionament de les relacions entre la direcció i la base, fossin tan democràtics com era possible en aquelles condicions de fèrria clandestinitat. Hi va haver alguns excessos, fins i tot per part de dirigents del partit, que el partit va saber tallar i corregir sense grans traumes.

Com a resum de tot el que hem exposat, podem dir que el centralisme democràtic és un principi indivisible en la teoria leninista de l'organització del partit, on el centralisme i la democràcia formen un tot, es complementen mútuament. Acceptar una cosa i negar l'altra és desfigurar el sentit pròpiament d'aquest principi. El centralisme democràtic és autèntic quan se n'observen totes les normes: la direcció i la decisió col·lectives. La direcció col·lectiva és el principi leninista suprem de direcció democràtica del partit: la discussió, la crítica i l'autocrítica, l'acceptació de les decisions de la majoria.

Cal una justa dosificació entre la democràcia i el centralisme, no oblidar que si la democràcia s'oposa al centralisme o el nega es va irremeiablement a l'anarquia orgànica, al debilitament de la disciplina, al fraccionalisme i, al capdavall, a la destrucció de l'esperit del partit i a la paralització progressiva de la seva acció política i dirigent. Però fóra igualment dolenta l'exageració del centralisme a expenses de la democràcia i la tendència a considerar el centralisme com l'únic principi de direcció. Això reduiria cada cop més el nombre de comunistes que decideixen sobre els afers del partit i faria desaparèixer la iniciativa dels militants. Ni excés de centralisme ni democràticisme integral, perquè ambdós extrems són aliens a les normes leninistes de la vida del partit.

GGGGGGGGGG

grijalbo

LA REVOLUCIÓN Y LA CRÍTICA DE LA CULTURA

Alfonso Sastre

HISTORIA Y VIDA COTIDIANA

Agnes Heller

EL EXPERIMENTO CHILENO

Alain Labrousse

FASCISMO Y MILITARISMO

Sergio Vilar

MARXISMO Y REVISIONISMO

Bo Gustavsson

LA ESTRUCTURA LÓGICA DE "EL CAPITAL"

J. Zeleny

MARXISMO Y ANTROPOLOGÍA

György Markus

JERARQUÍA DE SALARIOS Y LUCHA DE CLASES

Pierre Ranval

LOS ESCRITOS POLÍTICOS

Rosa Luxemburg

EL MATERIALISMO HISTÓRICO

F. V. Konstantinov

CRITICA

OBRES COMPLETES DE:
Karl Marx i Friedrich Engels

DIRECCIÓ:
Manuel Sacristan

VOLUMS PUBLICATS:

LÍNEAS FUNDAMENTALES DE LA CRÍTICA DE LA ECONOMÍA POLÍTICA (Volum 1)
Karl Marx

LÍNEAS FUNDAMENTALES DE LA CRÍTICA DE LA ECONOMÍA POLÍTICA (Volum 2)
Karl Marx

ANTI-DÜHRING
Friedrich Engels

EL CAPITAL (Llibre 1r., Volum 1)
Karl Marx

EL CAPITAL (Llibre 2n., Volum 2)
Karl Marx

EL CAPITAL IV. TEORÍAS SOBRE LA PLUSVALÍA (Volum 1)
Karl Marx

Demaneu informació i catàlegs a:

grijalbo comercial s.a.

Deu i Mata, 98. Barcelona-29
Tel. 322 37 53 (5 línies)

GGGGGGGGGG

el partit

Una nova campanya de promoció

Cinc-cents difusors per a la Festa de Treball

La segona edició de la Festa de Treball els propers 16 i 17 de setembre, enguany el primer gran acte polític dels comunistes de Catalunya en la perspectiva immediata de les eleccions municipals, comportarà una fita important per a tots els difusors, militants i amics del partit, que fan de la defensa i promoció de TREBALL un compromís d'acció política i militant: aconseguir cinc-cents difusors per a la Festa de Treball.

Es una fita important per a tots els qui volem fer de TREBALL un instrument eficaç per intervenir en l'acció política, per comunicar-nos amb els nostres electors, per incidir com un element de mobilització dels militants del partit, per dos motius principals:

En primer lloc, perquè es tracta de continuar el procés iniciat a principis d'any amb la campanya de promoció, que va suposar un esforç col·lectiu força interessant (80 per cent d'augment de venda de TREBALL), i que ha tro-

bat noves formes d'expressió amb la celebració actual de festes i actes comarcals i locals (La Festa del Baix, del Vallès Occidental, Santa Coloma de Gramenet, Cerdanyola..., les programades a Badalona —aquesta setmana—, Sant Adrià, el Maresme, Vallès Oriental... concebudes al mateix temps com elements de divulgació de TREBALL i de promoció central de la Festa.

En segon lloc, perquè hem de saber incorporar totes les experiències positives de la difusió de la premsa en aquest

període, per passar a una segona fase d'organització dels equips de difusors en la línia de sortida de la campanya de les eleccions municipals.

Difusors de TREBALL i "Mundo Obrero" que s'han de constituir en autèntics animadors, planificadors i organitzadors de la venda militant de la premsa del partit.

Necessitem col·lectius àgils a cada agrupació, guanyar constantment nous efectius per aportar idees noves i sobretot capaços de fer d'aquesta tasca una activitat eminentment política, de divulgació electoral. La venda domiciliària planificada, amb compradors habituals, la difusió a les empreses, la venda organitzada al carrer, són indubtablement un component insubstituïble per a la defensa de les nostres opcions en la batalla electoral.

Aquest punt de sortida organitzat és la gran fita que ens planteja la mateixa Festa d'enguany, quan ens hem proposat fer una venda de 30/40.000 exemplars de TREBALL, que vol dir reprendre l'activitat després de les vacances amb una gran dosi d'imaginació i, sobretot, amb uns criteris indispensables d'organització i de mobilització.

En això pensàvem, precisament, quan hem llençat la consigna de 500 difusors per a la Festa de Treball. I hem d'assolir aquest objectiu, sense cap "rebaixa", conscients que sols un gran compromís dels difusors, amics i simpatitzants del partit pot fer possible iniciar el nou "curs" amb una extraordinària promoció i potenciació de l'òrgan central del PSUC.

En aquest sentit, les reunions celebrades en aquesta direcció a Barcelona, Vallès Oriental, Maresme, Garraf, Santa Coloma de Gramenet... indiquen que és possible assolir aquest compromís de 500 difusors abans de finals de juliol. És fonamental, per a això, realitzar les reunions a les comarques i localitats més importants, on encara no s'han fet, per tal de garantir la planificació i distribució dels efectius a la Festa de Treball.

La reunió del dia 4 de juliol, convocada per la Comissió de Propaganda al carrer Vallespir, és una trobada indispensable per assegurar l'èxit d'aquesta important iniciativa política.

Cal afegir que en el marc de la Festa, el president del PSUC, Gregori López Raimundo, donarà el carnet de difusor als militants que prèviament hagin estat inscrits com a tals, o demanin ser-ho, a la seva organització.

Ignacio Gallego a Cornellà (Foto Duran)

Homenatge a Andalusia Cornellà: míting amb Gallego

Es tan difícil ressenyar un míting: són els textos freds, transcrits amb imparcialitat, allò que dona o treu importància a l'acte? A Cornellà, al cine PISA, d'enormes dimensions, quins aplaudiments per a Frederic Prieto, Antoni Gutiérrez i Ignacio Gallego! Quins aplaudiments també per a Andalusia, objecte del míting, i per a Catalunya, per al diputat de Cornellà, Joan Ramos, i per al senador Josep Benet, de qui Gutiérrez Díaz va glossar el tarannà moral i la trajectòria política al servei de Catalunya. ¿S'hi sentia aquell to càlid d'abans del 15-J? El míting del dijous, dia 22, és dels que deixen bon record. Per la lletra i també per la música!

Temàticament, el pes del míting va quedar concentrat en la intervenció de Frederic Prieto, sobretot pel que fa a la necessitat de preparar conscientment les municipals i a les solucions al problema de l'atur, ara, i a les perspectives de desenvolupament econòmic, com una de les que hauran d'empenyer des dels ajuntaments, després. D'Antoni Gutiérrez caldria destacar la valoració sobre el debat constitucional, així com l'anunci —que va convertir-se en bomba periòdica— del suport que el PSUC donaria a la candidatura de Josep Benet per a la presidència de la Generalitat, un cop elaborat pels parlamentaris i aprovat pel poble... l'Estatut.

Quant a Ignacio Gallego, quina lliçó de bona salut, mental i política! La seva intervenció, tan unitària com sagaç, tan propera en el llenguatge i en el to a les obsessions de la majoria, tan enèrgica quan tractava de denunciar els qui impedièren un accés cap a la societat democràtica, tan atapeïda de metàfores sobre el vi i les bótes, sobre el camp, tan

reconfortant quan aclaria la importància de la llibertat, que ens permetria de lliurar nous combats amb l'arma de la intel·ligència i de la paraula. És difícil ressenyar un míting. La lletra és fàcil, però, ¿i la melodia?

I. R.

BADALONA: FESTA A CAN SOLEI

Diumenge que ve, 2 de juliol, al Parc de Can Solei de Badalona, el PSUC celebra la seva primera festa local. Des de les 10 del matí fins a les 9 del vespre, la festa estarà oberta als ciutadans de Badalona. Està prevista l'actuació de diversos grups musicals i cantants: La Salseta del Poble Sec, Migdia, Joan Bernat, Lluís i Albert, la penya flamenca "Juan del Arco", etcètera. Hi haurà diverses exposicions, sobre la història de TREBALL, el creixement de la ciutat des de 1939 i el patrimoni històric i monumental de Badalona, entre d'altres.

Es compta també amb la participació de la "Brigada Pablo Neruda", l'actuació d'un grup teatral, la projecció en vídeo-cassette del IX Congrés del PCE i altres esdeveniments polítics, estands de llibres amb la presència de Teresa Pàmies i Víctor Mora que signaran les seves obres, jocs infantils, etcètera. A mitja tarda hi haurà la intervenció del president del PSUC, Gregori López Raimundo, i la del diputat del Partit Comunista d'Espanya per Cadis, Francisco Cabral.

Durant tot el dia hi haurà servei de bar i restaurant. Per arribar al parc municipal de Can Solei, el millor punt de referència és la parada final de l'autobús BS, on hi haurà el corresponent servei d'informació.

Manolo Martínez, de les Corts (Barcelona) i Manuel Rodríguez Calvo, de Martorelles, dos dels primers carnets de difusors de TREBALL: més de 50 exemplars a la setmana. Ens calen cinc-cents com ells (Fotos Morera)

Escola d'estiu 1978

La Comissió de Formació del Comitè Central organitza la primera quinzena d'agost de 1978 una escola del partit.

Durada i dates:
Cada cicle durarà 7 dies. El primer serà de l'1 al 7 d'agost i el segon del 8 al 14 d'agost.

Lloc:
En una residència, enmig del camp, a uns 15 quilòmetres de Sabadell, al Vallès Occidental.

Condicions:
L'escola tindrà lloc en una residència on es dormirà i menjarà per un cost de 2.450 ptes. pels set dies. La capacitat de la residència és de 150 persones. Els comitès del partit o el Comitè Central cobriran les despeses d'aquells companys que no se les puguin pagar.

Urgim als comitès a enviar les llistes d'inscrits, abans del 15 de juliol, a la Comissió de Formació del Comitè Central del PSUC, carrer Viladomat, 106, 8è, Barcelona (15) i, en tot cas, es prega als comitès que confirmin, per telèfon, tan aviat com sigui possible, el nombre i el nom dels participants.

Per qualsevol informació, truqueu de 4 a 7 de la tarda als telèfons 323-11-54, 323-11-00, 323-10-50. Demaneu per Mate.

Desenes de pensionistes llegeixen a TREBALL un reportatge sobre el frau de què són objecte per part de la Mutuallitat Laboral de la Fusta. Un bon exemple de difusió militant.

FINAL DE LA CAMpanyA D'AJUT PER A LES ELECCIONS MUNICIPALS

Festa popular

10 de juliol, a les 8 del vespre, al Palau Municipal d'Esports de Barcelona

ENTRADA DE FRANC

Actuació dels cantants:

Pep Llop
Òscar Mas
Montserrat Martí
Joaquim Sagüés

i els cantants de flamenc:

Manuel Cano i
Juan Torres

Ball i fi de festa amb l'orquestra "La salseta del Poble Sec"

En el transcurs de la festa es farà el sorteig dels obsequis que el PUSC repartirà entre els amics i simpatitzants que han col·laborat a la campanya d'ajut per a les eleccions municipals.

El sorteig es farà davant del notari senyor Ignasi Zabala.

Suàrez visita el Marroc

Problemes per a la diplomàcia espanyola

Després del retorn dels reis del seu viatge a Xina, la diplomàcia espanyola s'activa de nou, aquesta vegada per fets més precisos i urgents, sobretot en la seva versió africana.

A mitjan juliol, potser el dia 18, es reuneix a Khartum (capital del Sudan) el cim de l'OUA (Organització per la Unitat Africana) amb un tema delicat a la seva agenda: "l'espanyolitat" o no de les illes Canàries, tema que, com tothom sap, va estretament lligat a dos altres qüestions, la del Sàhara i la de Ceuta i Melilla.

Per això, el president Suárez s'havia desplaçat (el viatge no havia acabat a l'hora de tancar aquesta pàgina) al Marroc, a començaments d'aquesta setmana. Per part espanyola hi havia la voluntat de convertir l'expedició en un "triangle" que portés el president del govern espanyol també fins a Alger, per tenir-hi una entrevista amb el president Bumedian, però sembla que aquest no ho accepta fins des-

prés del cim de Khartum. La qual cosa és una manera de dir que Algèria —les relacions amb Espanya passen per una etapa "freda", això és ben conegut— no pensa fer concessions sobre la qüestió de les Canàries, mentre el govern espanyol no canviï d'actitud en el problema del Sàhara.

Pel que fa al viatge al Marroc, malgrat que oficialment es vol presentar com "un viatge sense connotacions especials" per una part i l'altra, és evident que hi haurà unes propostes molt concretes.

Suárez necessita saber quina és la relació de forces dins de l'OUA i quin és l'estat d'ànim sobre la qüestió de les Canàries, com també els mitjans que es posarien en funcionament si efectivament l'OUA donés un ple suport a l'MPAIAC de

Cubillo. Dins de les negociacions, entra llavors en joc la qüestió del Sàhara, que el govern espanyol sembla que vol mantenir igual contra les pressions creixents en benefici del dret d'autodeterminació del poble saharià. Per si això fos poc, el rei Hassan encara té una arma suplementària, com és la de Ceuta i Melilla, que per part marroquina va associada a totes les qüestions anteriors, junt amb el tema de Gibraltar.

La diplomàcia espanyola, doncs, sembla que no està convençuda dels èxits obtinguts pels seus parlamentaris que, en dues o tres ocasions, han viatjat a diversos països africans per explicar que les Canàries són part d'Espanya, que el seu és un problema específic diferent del del Sàhara, i que no és negociable més enllà del punt de l'autonomia canària (qüestió, per altra banda, que cal tractar dins del marc estatal d'Espanya, i no des de fora).

El Front Polisario, per la seva banda, insisteix en la responsabilitat del govern espanyol en la qüestió sahariana, però insisteix també que una solució justa podria sortir d'una negociació política entre

Bumedian no sembla disposat a fer concessions.

totes les parts, patrocinada pel govern espanyol, sense precisar-ne, però, les modalitats (que a la millor serien considerades en el marc de l'ulterior viatge del president Suárez a Algèria, després del cim de Khartum).

En definitiva, i més enllà de les conseqüències pràctiques immediates que pugui tenir, el cim de Khartum pot rellançar el problema del les Canàries, no tant com a extensió real de l'MPAIAC —que no acaba de ser gran cosa—, sinó des del punt de vista d'element de pressió sobre el problema saharià, el de Ceuta i Melilla i, a llarg termini, el dels nous equilibris estratègics en un punt tan neuràlgic com és el de l'entrada al Mediterrani.

P. VILA

Gràcies, Todman!

El nom de Terence Todman, nou ambaixador dels EEUU a Espanya des de fa poc temps, no deia res a ningú fins fa uns dies. Tot dinant amb una colla de periodistes a Nova York, i parlant precisament d'Espanya, Todman va dir de passada que el seu govern estaria disposat a col·laborar amb qualsevol govern espanyol, àdhuc comunista, sortit democràticament d'unes eleccions. Així de clar.

La cosa canvia si recordem les repetides declaracions dels successius ambaixadors americans a Roma, en el sentit que mai no s'acceptarien relacions amb un govern, no ja comunista, sinó senzillament amb un govern amb comunistes (que no és ben bé la mateixa cosa); si recordem també que l'ambaixador Georges Martin, el 1968, va donar més de vuit-cents mil dòlars al general Miceli, llavors cap dels serveis secrets italians, acusat després de complicitat amb les campanyes terroristes d'Ordine Nuovo, i avui diputat del partit neofeixista MSI.

La cosa canvia, i l'ambaixador Todman (que mai no ha estat considerat un "tendre" en la particular escala de valoracions dels principals diplomàtics dels EEUU) no parla perquè sí; darrere hi ha, o hi pot haver, un "globus sonda" de Carter, que un dia en diu una i l'altre diu el contrari; pot haver-hi pressions de Cyrus Vance i els conciliadors de l'administració, o pot haver-hi una mostra més de la particular lluita d'influències entre aquests i la línia Brezhnevski (cap de fila dels intransigents, rellançador de la guerra freda versió 1978).

Però el que s'ha dit, s'ha dit, i ens agafem, per una vegada, a les paraules. Formalment, no s'ha descobert la sopa d'all, ja que el respecte a la voluntat popular expressada a través d'unes eleccions hauria de ser norma i no excepció (per part dels EEUU i de qui sigui); però hi ha Xile, Guatemala i altres Uruguais que ens pesen i dolen. Celebrem assabentar-nos, per via del nou ambaixador, que un vot comunista és igual de democràtic que un vot d'Aliança Popular. Però això ja ho dèiem fa molt de temps, quan Todman encara no veia les coses tan clarament.

L'onzè Congrés de la Lliga dels Comunistes

Iugoslàvia: I després de Tito?

L'onzè congrés de la Lliga dels Comunistes de Iugoslàvia, celebrat no fa gaires dies, ha estat important per més d'una raó. La més destacada no és, com han indicat alguns diaris, el fet que probablement sigui un dels darrers congressos del partit iugoslau en què hi sigui present el mariscal Tito, a causa de la seva avançada edat (té més de 85 anys). És difícil fer de profeta en aquestes qüestions, però en canvi sí que el Congrés planteja, no de manera explícita sinó indirecta, la qüestió del futur a mig termini, la qüestió del pes específic de Tito en la direcció dels afers del país.

El Congrés ha presentat poques sorpreses espectaculars. Al capdavant, Iugoslàvia, tot i sent un cas especial dins del camp socialista, és un país amb una estructura política ben definida, amb un partit que té una tradició específica però arrelada en el model de la III Internacional, i difícilment pot sortir d'un congrés cap canvi fonamental.

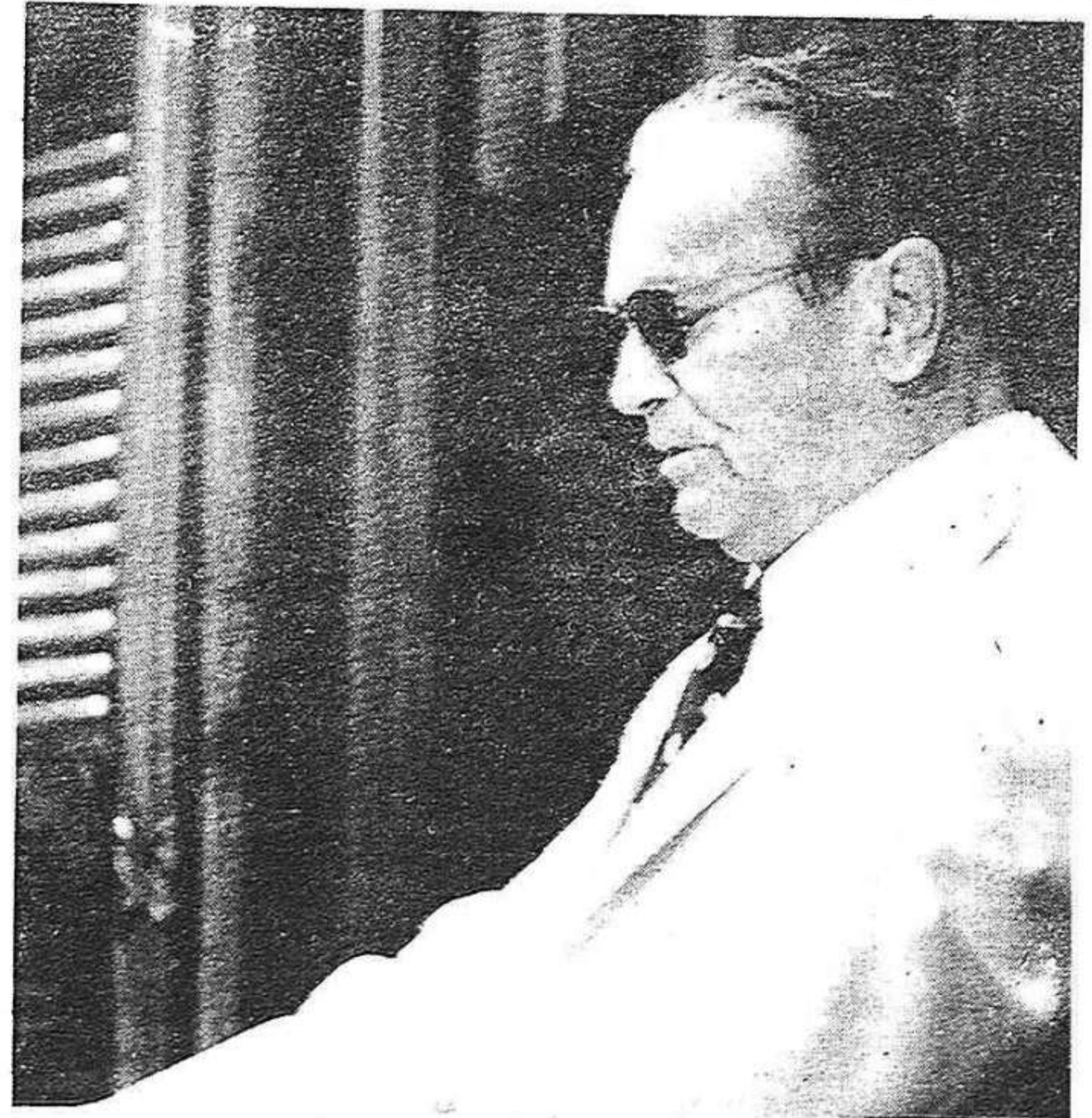
Tito, en canvi, ha insistit en allò que fa molt particular el cas del seu país al si del bloc socialista: l'autonomia envers l'URSS. Tito és també un dels darrers grans caps històrics del moviment comunista internacional dels darrers 40 o 50 anys (junt amb Stalin, Mao, Ho Txi Minh, etcètera), i per això, el Congrés és útil com a moment de síntesi i de reflexió d'un dirigent històric davant del seu partit. La ruptura entre Tito i Stalin l'any 48, quan l'estalinisme llençà l'última gran onada repressiva en vida del mateix Stalin (processos de Praga, Budapest, etcètera, dels anys 50-52), és un dels esdeveniments cabdals de la història del mo-

viment comunista internacional. Aquella ruptura fou possible —i la història va donar la raó a Tito, no a Stalin— gràcies a la unitat del poble iugoslau darrere Tito en defensa del dret a la independència de cada país a triar el seu propi camí cap al socialisme. Fou la primera gran desfeta de la teoria de "la sobirania limitada", i els partits comunistes d'Europa occidental van tardar encara uns quants anys a entendre-ho així.

El Congrés ha servit, entre altres moltes coses, per defensar l'autonomia de la via iugoslava i per fer unes referències molt concretes al "pes del passat i a obstacles que cal superar". Alguns observadors han vist en això una referència clara a l'anomenat "postitoisme", en el sentit que Tito ha cercat el suport del Congrés per barrar el camí a qualsevol especulació sobre canvis en l'orientació de la via iugoslava després de la seva desaparició, sobretot a partir de possibles ingerències estrangeres per influir sobre la marxa dels esdeveniments.

Ha servit també per fer unes afirmacions molt concretes en matèria de política internacional, de referment de la

sari de la ruptura entre Tito i Stalin, i que més de deu anys després fou Krushev que reinicià els contactes, il·lustra el

Tito: no hi haurà canvis.

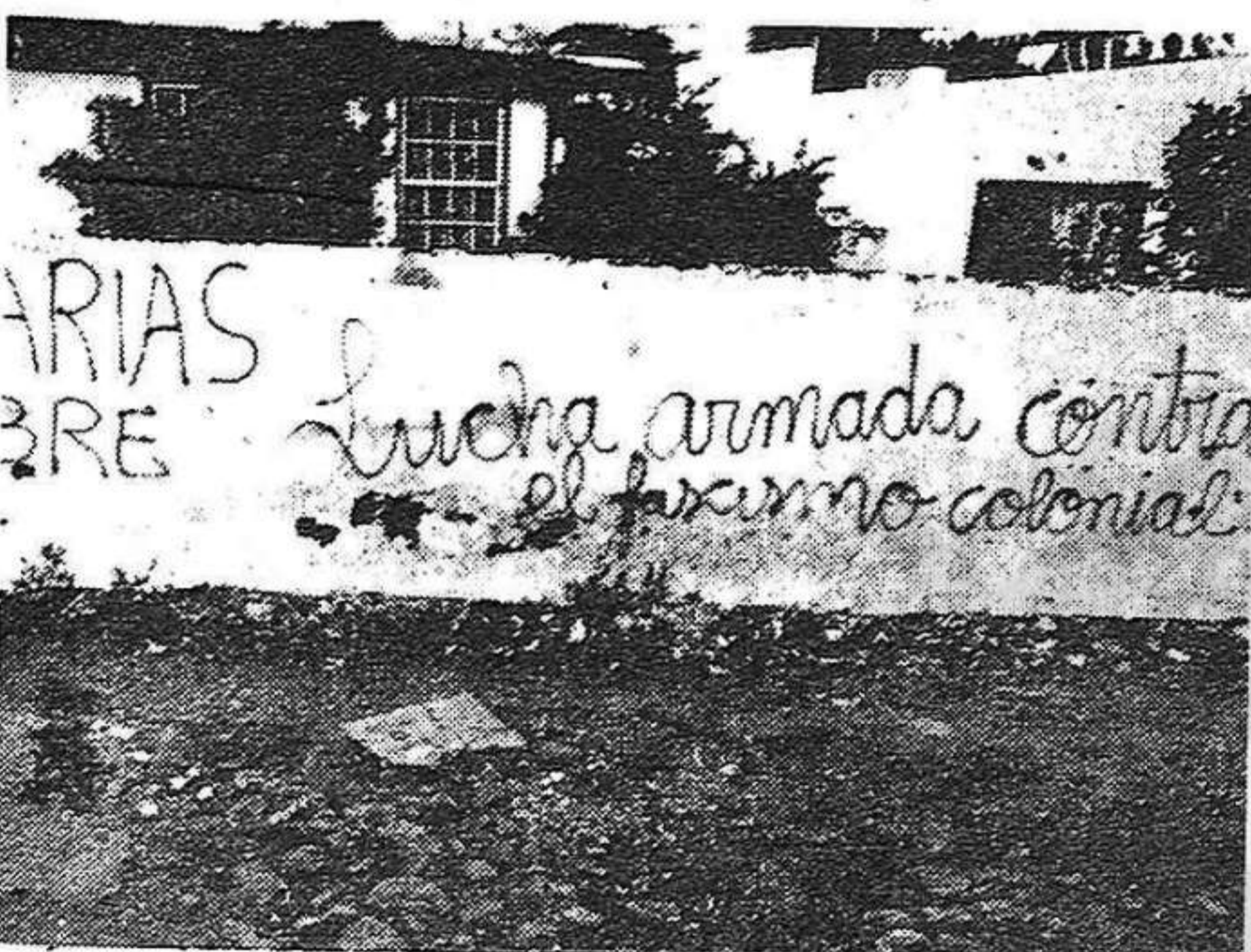
via de neutralitat i no-alineació, de defensa del tercer món, etcètera. Es va insistir en el perill de la situació a l'Orient Mitjà com un punt de màxima tensió en la nostra zona geopolítica.

Finalment, Tito insistí en l'alt grau de preparació de les forces armades del seu país per garantir la independència davant qualsevol amenaça.

El fet que aquest Congrés coincideixi amb el 30è aniversari

grau d'evolució necessàriament irreversible dins del moviment comunista internacional. Tito és uns dels homes que millor va entendre aquesta qüestió i els pobles de Iugoslàvia n'estan avui enfortits de cara al seu futur. No és pas que el "titoisme" sigui un "model" a seguir, però sí que la trajectòria dels comunistes de Iugoslàvia els darrers trenta anys inclou un seguit d'aportacions reals al patrimoni de tots els pobles.

P.VILA

L'MPAIAC de Cubillo, a la recerca del suport de l'OUA.

Cinc anys de dictadura

Solidaritat amb Uruguai

Cinc anys de dictadura: més de mig milió de persones emigrades, el 13 per cent de desocupats, l'índex d'inflació més elevat del món, pèrdua del 100 per cent del valor dels salaris, 6.000 presos polítics, gairebé tots torturats... Un balanç dramàtic. Això és el que per a l'Uruguai ha significat la implantació de la dictadura militar, que ara compleix el cinquè aniversari. La solidaritat de Catalunya no hi podia mancar: el Palau de Congressos de Barcelona va ser l'escenari, el dia 22, d'un acte en el qual, a més de més de representants de l'oposició uruguiana, van participar-hi dirigents de les principals forces polítiques. (A la foto de Jordi Morera, el senador Solé Sabarís)

"Que Benet sigui president de la Generalitat". Amb aquesta declaració —que alguns observadors han qualificat d'inesperada— Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC, va desfermar l'entusiasme de les dues mil persones —treballadors immigrants en la seva majoria— que l'escoltaven divendres passat a Cornellà.

—"Que Benet sigui president", és una mera idea llançada a l'aire, un "globus sonda", o bé una proposta política concreta i ferma dels comunistes?

—Que Benet sigui president és una proposta ferma, responsable i meditada per part dels comunistes. No és un globus sonda ni una operació propagandística —que es giraria contra nosaltres mateixos—. Aviat Catalunya tindrà Estatut, tindrà Parlament, i, per tant, haurà d'eleger un president. Un president, que, a més a més, haurà de ser unitari, amb capacitat de recollir els desigs de la voluntat popular, i ser l'expressió de forces polítiques diferents. Cap partit no podrà dirigir Catalunya, en aquest període, en solitari, sinó que caldrà una política d'aliances que, segons el nostre parer, es configurarà en una entesa entre els socialistes, Convergència i els comunistes. Aquesta entesa ha de trobar, per a la seva culminació, un home independent, amb una trajectòria antifranquista i al servei dels interessos nacionals de Catalunya, un home que ha entès sempre que Catalunya és la Catalunya dels qui aquí lluiten i treballen i, per tant, la Catalunya dels nascuts aquí i la Catalunya dels nous catalans. Aquest home és, per nosaltres, Josep Benet. Benet podrà materialitzar aquesta política d'unitat que Catalunya necessita.

"BENET NO PODRIA SER PRESIDENT ÚNICAMENT AMB EL SUPORT DEL PSUC"

—En aquesta mateixa línia, el senador Benet ha declarat al diari "Avui" que ell acceptaria la proposta si es tractés d'una petició àmplia que representés la major part de les classes populars i estigués en el marc de la política unitària preconitzada per l'Entesa. ¿Quina ha estat la resposta concreta de Benet a la proposta del PSUC?

—Benet no ha respost encara i ho entenem perfectament. Benet vol reflexionar, conèixer l'opinió popular, de les personalitats de la vida política catalana, vol saber quina és l'actitud de les forces polítiques i socials i també de les centrals sindicals. No ens estranya, doncs, que Benet, prudentment, no hagi contestat encara la nostra proposta. I, en el fons, estem plenament d'acord amb allò que ha expressat públicament. Benet no podria ser president únicament amb el suport dels comunistes, perquè cal un president que expressi l'àmplia voluntat popular i el suport de les forces polítiques que juguen i han de jugar un paper fonamental en aquest període de recuperació del poder per a Catalunya, com són, insisteixo, els socialistes i Convergència.

—D'acord amb la vostra proposta i les mateixes declaracions de Benet, aquest seria president de la Generalitat al servei d'una política unitària, d'entesa dels catalans. Però, ¿quines possibilitats reals té Benet d'accedir a la Presidència si tenim en compte que els socialistes han anunciat ja, bé que oficiosament, la candidatura de Reventós i que difícilment Convergència Democràtica renunciaria a presentar Jordi Pujol com a candidat?

El Parlament català haurà d'eleger el President de la Generalitat

"Un home independent, amb una trajectòria antifranquista i al servei dels interessos nacionals de Catalunya"

"Una proposta ferma, responsable i meditada"

"Estatut, Parlament, Benet, president"

● Gutiérrez Díaz: "El senador més votat d'Espanya pot materialitzar la política d'unitat que Catalunya necessita"

—Si hem proposat Benet és perquè considerem, sense menysprear la capacitat política, la representativitat i el lliurament al servei de Catalunya d'altres possibles candidats, que Benet és el candidat que pot fer la unitat de Catalunya. Joan Reventós o Jordi Pujol tenen avui i han de tenir a la vida catalana llocs protagonistes; sigui a la conselleria en cap de la Generalitat, o bé ocupant una de les conselleries fonamentals, però creiem, al mateix temps, que la representació que ambdues personalitats tenen com a dirigents de partit no ajuda en aquests moments al caràcter àmpliament unitari que nosaltres creiem que hauria de tenir la candidatura. Segons totes les previsions —i això és ja difícilment modificable— el president serà elegit pels i entre els qui hagin estat prèviament elegits com a diputats al Parlament català. Això vol dir que caldrà anar amb una llista a aquestes eleccions. Nosaltres oferim a Benet que encapçalí la llista dels comunistes. I amb això, portaríem al Parlament català i, a través del Parlament oferiríem per a la presidència, l'opció d'un home independent no lligat ni a comunistes, ni a socialistes, ni a Convergència d'una manera explícita però lligat a tots nosaltres per la seva trajectòria democràtica.

—Has repetit aquests dies que el PSUC donaria suport a la candidatura de Benet si es complissin dues condicions: una, que Benet acceptés, i l'altra, que la seva candidatura a la Presidència s'emmarqués dins un "projecte de futur". ¿Quin seria aquest projecte de futur i, concretament, acceptaria Benet de ser cap de llista del PSUC a les eleccions municipals com s'ha dit?

CAP CONFLICTE AMB LA GENERALITAT PROVISIONAL

—Quan hem parlat de "projecte de futur", ho hem fet, en primer lloc, per deixar ben clar, sense equívocs de cap mena, que la nostra proposta no entra en conflicte amb la Generalitat provisional que presideix Josep Tar-

radellas, el prestigi i la continuïtat de la qual són molt importants. És cert que la Generalitat actual té insuficiències i mancances, però això no ens portarà a enfrontar un projecte de futur amb aquesta Generalitat, sinó que volem lligar sense tensions la Generalitat provisional d'avui amb la nova Generalitat sorgida de la voluntat popular a través de les eleccions al Parlament català. En segon lloc, creiem que en el període de recuperació de poder per a Catalunya i, per tant, de reestructuració de la nostra nacionalitat des del punt de vista institucional, caldrà un projecte unitari que puguem acomplir conjuntament les forces que representem la majoria de la voluntat popular. Això vol dir que podríem oferir al president de la futura Generalitat, Josep Benet, una alternativa de futur que seria també —insisteixo en aquest punt, que és una constant de la nostra política— una alternativa compartida amb les altres forces polítiques catalanes. Una alternativa que oferís a Catalunya una política de progrés, que tingués en compte les necessitats de la reconversió econòmica, que comportés una autèntica democratització del camp, la solució dels problemes de la Universitat, de la cultura, de la sanitat i, en general, de tot allò que afecta la qualitat de la vida... Podríem oferir, doncs, una alternativa de futur que un president unitari podria tirar endavant amb la col·laboració de les forces polítiques de Catalunya...

—Però, a les municipals...

—Les eleccions municipals són una fita fonamental per assolir una Generalitat democràtica. Del fet que les eleccions municipals dotin Catalunya d'una xarxa d'ajuntaments democràtics que prefigurin ja aquestes formes de govern depèn també la possibilitat de tirar endavant aquesta Generalitat. És per això que, per a les eleccions municipals, oferim d'incloure independents a les nostres llistes i, en relació a les altres forces, proposarem a tot arreu on sigui possible l'entesa amb Convergència i Socialistes. Ara bé, la nostra candidatura a Barcelona no està encara decidida. Si Benet considerés positivament la proposta del PSUC d'encapçal·lar la nostra llista al Parlament català amb la perspectiva d'arribar a la Presidència de la Generalitat, estaríem disposats a discutir la conveniència o no que encapçalés la llista de Barcelona. De tota manera, aquesta no és una qüestió obligada ni decisiva.

—Sembla clara que l'Estatut ha de ser el resultat del consens entre les forces polítiques catalanes. ¿No pot representar això un retard en la seva elaboració? Concretament, l'Estatut, ¿per quan?

—Podríem entrar en una discussió bizantina sense sentit si comencem a dir si l'Estatut estarà llest aquest o aquell mes. La veritat és que els parlamentaris catalans hem començat a reunir-nos —dilluns que ve ho farem un al-

tre cop— per intentar elaborar un avant-projecte d'Estatut i jo crec que aquesta no serà una tasca política difícil ni lenta. Hi ha l'entendement de l'Estatut del 31, les bases redactades al Congrés de Cultura Catalana i, sobretot, els esborranys que elaboren els diversos partits polítics. Penso que hi ha possibilitat d'entesa entre tots els parlamentaris catalans i, coneixent com coneix la correlació de forces a l'interior d'allò que en el futur serà l'assemblea de parlamentaris, crec que aquesta elaboració serà ràpida. Una vegada s'hagi aprovat la Constitució, la Generalitat provisional —i d'això, no en tinc absolutament cap dubte— demanarà l'Estatut i es posaran en marxa els mecanismes constitucionals previstos. Això vol dir que hi haurà una convocatòria formal de l'assemblea de parlamentaris, que comptarà amb un avant-projecte que es podrà convertir en projecte en pocs dies i que serà presentat a la comissió constitucional del Parlament. Si hi ha acord, com cal preveure, entre aquesta i els parlamentaris catalans, l'Estatut serà avalat pel poble de Catalunya mitjançant el referèndum i anirà finalment al ple de les Corts. Aleshores hi haurà la possibilitat immediata d'anar a les eleccions al Parlament català. I si no hi ha contingències avui imprevisibles és molt probable que, en el curs de l'any vinent, Catalunya tingui Estatut, tingui Parlament i tingui president.

"PERQUÈ EM PRENC SERIOSAMENT LA POLÍTICA, VOTO PSUC"

—Per tirar endavant aquest "projecte de futur" del qual hem parlat cal una força electoral. ¿Quin valor concedeixes al recent sondeig de Metra-Sis segons el qual el PSUC arribaria, en unes properes eleccions, al 20 per cent dels vots?

—El valor dels sondeigs és sempre relatiu, però allò que el sondeig expressa és que el PSU és una força ascendent, en la qual el poble de Catalunya cada dia confia més com una opció seriosa en la defensa dels interessos de les classes populars. Si m'ho permetes et contaré una anècdota: se'm va acostar un senyor que jo no coneixia i, després de dir-me que no era militant del PSUC, va afegir: "Yo me tomo la política en serio: voto PSUC". Jo crec que aquesta serietat, aquest sentit de responsabilitat, de visió global dels interessos de Catalunya que caracteritza la nostra política és el que ens permetrà donar un seriós suport a la candidatura de Josep Benet a la presidència de la Generalitat, que farà que entri en la negociació amb les altres forces no sols amb la que ja li dona indiscutiblement la seva personalitat i la seva història, sinó també amb la que li dona l'àmplia zona d'influència del PSUC.

PERE VALLÈS

Una alternativa de futur